

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 30

Dimecres, 25 d'octubre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 22 i 23, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 22

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00008/06 i 234-00009/06) (p. 4)

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2000 (tram. 232-00004/06) (p. 4)

Projecte

de pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per a l'any 2001 (tram. 230-00002/06) (p. 7)

Designació

de diputats interventors per al període pressupostari del 2001 (tram. 231-00002/06) (p. 13)

Sessió núm. 23.1

Declaració institucional

de condemna dels darrers atemptats terroristes (tram. 401-00013/06) (p. 15)

Declaració institucional

sobre la marxa mundial de les dones contra la pobresa i contra la violència (tram. 401-00014/06) (p. 15)

Report

de la Diputació Permanent (p. 15)

Proposició de llei

reguladora de la incineració de residus a Catalunya (tram. 202-00109/05) (p. 16)

Proposta de resolució

per la qual es retiren les proposicions de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00035/06), de regulació de les societats civils d'activitats entre professionals, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00036/06), i de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00037/06) (p. 27) →

Proposició de llei

sobre la creació de l'autoritat catalana del TGV (presa en consideració) (tram. 202-00062/06)
(retirada) (p. 27)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat
(presa en consideració) (tram. 202-00068/06) (p. 34)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, del Consell Consultiu (tram. 202-00075/06)
(presa en consideració) (p. 36)

Proposició de llei

sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i documentació clínica
(presa en consideració) (tram. 202-00070/06) (p. 36)

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions dutes a terme amb relació a les persones
que pateixen algun tipus de malaltia mental (tram. 317-00121/06) (p. 45)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les responsabilitats polítiques que assumirà pel que fa als
fons ocupacionals (tram. 317-00124/06) (p. 46)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes pel que concerneix als recursos
provinents del Fons social europeu per a Catalunya que han estat suspeses cautelament per la Unió
Europea (tram. 317-00129/06) (p. 47)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat que el tren d'alta velocitat no arribi a l'aeroport
del Prat (tram. 317-00130/06) (p. 48)

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'oportunitat de qüestionar la vigència de l'Estatut d'autonomia
de Catalunya (tram. 317-00133/06) (p. 50)

Pregunta al Consell Executiu sobre la convocatòria de la Comissió de Seguiment de l'Acord sobre un codi
de conducta política amb relació al transfuguisme a les corporacions locals (tram. 310-00039/06) (p. 51)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'adquisició de vuit finques a la societat immobiliària El Castell, SA,
de Palamós (Baix Empordà), per valor de 2.400 milions de pessetes (tram. 310-00046/06) (p. 52)

Preguntes al Consell Executiu sobre les competències en matèria d'universitats (tram. 310-00074/06) i
sobre l'aplicació del Reial decret 69/2000, del 21 de gener, relatiu al districte universitari obert
(tram. 310-00075/06) (p. 53)

Preguntes al Consell Executiu sobre el desplegament del cable de banda ampla a totes les capitals de
comarca (tram. 310-00101/06) i sobre l'arribada del cable de banda ampla als territoris considerats «no
rendibles» en termes de mercat (tram. 310-00102/06) (p. 55)

Proposició de llei

sobre el dret dels usuaris de la sanitat pública catalana a comptar amb una segona opinió sobre el
diagnòstic o les recomanacions terapèutiques emesos en una primera consulta (presa en consideració)
(tram. 202-00073/06) (retirada) (p. 56)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació
de la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la
taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les
vies públiques municipals (presa en consideració) (tram. 270-00034/06) (p. 59)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un
fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00008/06) (p. 64)

Designació

de tres síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/06) (p. 64)

Interp·l·lació

al Consell Executiu sobre els criteris d'utilització i de control dels recursos provinents del Fons social europeu (tram. 300-00296/06) (p. 64)

Interp·l·lació

al Consell Executiu sobre política hídrica (tram. 300-00286/06) (p. 69)

Interp·l·lació

al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua, amb especial referència a la política de transvasaments (tram. 300-00161/06) (p. 70)

Interp·l·lació

al Consell Executiu sobre política universitària, amb especial referència a la recerca (tram. 300-00160/06) (p. 78)

Interp·l·lació

al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa al transport (tram. 300-00070/06) (p. 81)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 22

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major.

Al banc del Govern seu el conseller de Governació i Relacions Institucionals.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. Tram. 234-00008/06 i 234-00009/06. Sr. Pere Ribera i Guals i Sr. Agustí López i Pla. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

2. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2000. Tram. 232-00004/06. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

3. Projecte de pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per a l'any 2001. Tram. 230-00002/06. Comissió de Govern Interior. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior.

4. Diputats interventors per al període pressupostari del 2001. Tram. 231-00002/06. Comissió de Govern Interior. Designació.

(Atès el caràcter secret d'aquesta sessió, no se'n fa la transcripció.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00008/06 i 234-00009/06)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 25 d'octubre de 2000, ha estudiat el Dictamen de la Comissió

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DEL 2000

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I											
121	10001	Assignacions diputats	922.400.000	-169.010.000	753.390.000	475.363.425	278.026.575	278.026.575	278.026.575	278.026.575	0
122	10001	Assignacions diputats	0	167.945.278	167.945.278	0	167.945.278	167.945.278	167.945.278	167.945.278	0
	10	Alts càrrecs	922.400.000	-1.064.722	921.335.278	475.363.425	445.971.853	445.971.853	445.971.853	445.971.853	0
121	11001	Retribucions bàsiques	32.200.000	900.000	33.100.000	15.472.454	17.627.546	17.627.546	17.627.546	17.627.546	0
121	11002	Altres remuneracions	9.000.000	200.000	9.200.000	4.813.014	4.386.986	4.386.986	4.386.986	4.386.986	0
	110	Personal eventual	41.200.000	1.100.000	42.300.000	20.285.468	22.014.532	22.014.532	22.014.532	22.014.532	0
121	12001	Retribucions bàsiques	508.200.000	54.000.000	562.200.000	305.575.965	256.624.035	256.624.035	256.624.035	256.624.035	0
121	12101	Retribucions complementàries	163.100.000	17.000.000	180.100.000	113.992.041	66.107.959	66.107.959	66.107.959	66.107.959	0
	12	Personal funcionari	671.300.000	71.000.000	742.300.000	419.568.006	322.731.994	322.731.994	322.731.994	322.731.994	0
121	13101	Retribucions bàsiques	20.500.000	0	20.500.000	9.059.492	11.440.508	11.440.508	11.440.508	11.436.358	4.150
121	13102	Retribucions complementàries	6.500.000	0	6.500.000	2.584.053	3.915.947	3.915.947	3.915.947	3.915.947	0
	13	Personal laboral	27.000.000	0	27.000.000	11.643.545	15.356.455	15.356.455	15.356.455	15.352.305	4.150
121	15001	Productivitat	12.800.000	300.000	13.100.000	13.100.000	0	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraord.	7.200.000	0	7.200.000	3.449.040	3.750.960	3.750.960	3.750.960	3.750.960	0
	15	Incentius al rendiment i activ.extr.	20.000.000	300.000	20.300.000	16.549.040	3.750.960	3.750.960	3.750.960	3.750.960	0
121	16001	Seguretat Social personal	155.800.000	7.000.000	162.800.000	100.264.862	62.535.138	62.535.138	62.535.138	62.535.138	0
121	16002	MUFACE	1.700.000	0	1.700.000	899.735	800.265	800.265	800.265	800.265	0
121	16004	Altres règims de previsió social	2.200.000	0	2.200.000	1.157.762	1.042.238	1.042.238	431.397	431.397	0
121	16005	Quotes seguretat social diputats	151.800.000	0	151.800.000	94.881.038	56.918.962	56.918.962	56.918.962	56.918.962	0
121	16006	Classes passives diputats	3.800.000	0	3.800.000	1.972.161	1.827.839	1.827.839	1.827.839	1.827.839	0
121	16007	Assegurances personal i diputats	34.500.000	0	34.500.000	33.248.086	1.251.914	1.251.914	1.251.914	490.770	761.144
121	16008	Seguretat social exdiputats	100.000	0	100.000	100.000	0	0	0	0	0
121	16102	Prestació compl.cessament i jubilació	5.200.000	0	5.200.000	687.526	4.512.474	4.512.474	3.129.851	3.129.851	0
121	16103	Prestació protecció maternitat person	5.100.000	0	5.100.000	4.226.576	873.424	873.424	873.424	873.424	0
121	16104	Subsidis jubilació funcionaris	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0	0	0	0	0
121	16105	Pla de pensions funcionaris	10.000.000	8.900.000	18.900.000	9.145.927	9.754.073	9.754.073	9.754.073	9.754.073	0
	16	Assegurances i prestacions socials	373.200.000	15.900.000	389.100.000	249.583.673	139.516.327	139.516.327	137.522.863	136.761.719	761.144
TOTAL CAPÍTOL I			2.055.100.000	87.235.278	2.142.335.278	1.192.993.157	949.342.121	949.342.121	947.348.657	946.583.363	765.294

de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels nous diputats d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat dels diputats Sr. Pere Ribera i Guals i Sr. Agustí López i Pla.

Palau del Parlament, 25 d'octubre de 2000

El secretari tercer
Esteve Orriols i Sendra

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2000 (tram. 232-00004/06)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 25 d'octubre de 2000, ha conegut la liquidació del Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2000, que ha presentat la Comissió de Govern Interior, i, d'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, ha aprovat la dita liquidació.

Palau del Parlament, 25 d'octubre de 2000

El secretari quart
Isidre Gavín i Valls

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL VII											
121	74101	Equipament museu d'Art Modern	15.000.000	40.000.000	55.000.000	19.450.374	35.549.626	35.549.626	20.958.186	19.575.466	1.382.720
	74		15.000.000	40.000.000	55.000.000	19.450.374	35.549.626	35.549.626	20.958.186	19.575.466	1.382.720
121	78101	Equipament Informàtic Grups	71.500.000	5.000.000	76.500.000	136.200	76.363.800	76.363.800	0	0	0
	78		71.500.000	5.000.000	76.500.000	136.200	76.363.800	76.363.800	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VII			86.500.000	45.000.000	131.500.000	19.586.574	111.913.426	111.913.426	20.958.186	19.575.466	1.382.720
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
	83	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
TOTAL PRESSUPOST			4.191.950.000	695.935.595	4.887.885.595	2.297.965.127	2.589.920.468	2.587.851.512	1.929.847.468	1.864.001.632	65.845.836

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 30 DE JUNY DEL 2000

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL I											
121	10001	Retribucions bàsiques	17.319.000	17.319.000	8.914.493	8.404.507	8.404.507	8.404.507	8.404.507	0	
121	10002	Retribucions complementàries	22.571.000	0	22.571.000	11.286.230	11.284.770	11.284.770	11.284.770	11.284.770	0
	10	Alts càrrecs	39.890.000	0	39.890.000	20.200.723	19.689.277	19.689.277	19.689.277	19.689.277	0
121	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	106.100.000	-5.150.000	100.950.000	62.852.239	38.097.761	38.097.761	38.097.761	38.097.761	0
122	11001	Retribucions bàsiques pers.eventual	0	18.095.410	18.095.410	9.655.683	8.439.727	8.439.727	8.439.727	8.439.727	0
121	11002	Altres remuneracions pers.eventual	23.700.000	0	23.700.000	12.911.957	10.788.043	10.788.043	10.788.043	10.788.043	0
	11	Personal eventual	129.800.000	12.945.410	142.745.410	85.419.879	57.325.531	57.325.531	57.325.531	57.325.531	0
121	12001	Retribucions bàsiques funcionaris	39.800.000	0	39.800.000	21.698.061	18.101.939	18.101.939	18.101.939	18.101.939	0
121	12101	Retribucions complementàries p.ev.	7.803.000	0	7.803.000	3.433.679	4.369.321	4.369.321	4.369.321	4.369.321	0
	12	Personal funcionari	47.603.000	0	47.603.000	25.131.740	22.471.260	22.471.260	22.471.260	22.471.260	0
121	13101	Retribucions bàsiques pers.laboral	4.000.000	2.000.000	6.000.000	5.256.301	743.699	743.699	743.699	743.699	0
121	13102	Retribucions complementàries p.lab.	1.000.000	500.000	1.500.000	1.300.141	199.859	199.859	199.859	199.859	0
	13	Personal laboral	5.000.000	2.500.000	7.500.000	6.556.442	943.558	943.558	943.558	943.558	0
121	15001	Productivitat	2.700.000	0	2.700.000	2.700.000	0	0	0	0	0
121	15101	Gratificacions serveis extraordinaris	2.905.000	0	2.905.000	1.414.414	1.490.586	1.490.586	1.490.586	1.490.586	0
	15	Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.605.000	0	5.605.000	4.114.414	1.490.586	1.490.586	1.490.586	1.490.586	0
121	16001	Seguretat Social	38.180.000	0	38.180.000	27.578.366	10.601.634	10.601.634	10.601.634	10.601.634	0
121	16004	Altres règims de previsió social	306.000	0	306.000	57.193	248.807	248.807	114.108	114.108	0
121	16007	Assegurances de personal	1.000.000	500.000	1.500.000	1.383.337	116.663	116.663	116.663	116.663	0
	16	Assegurances i prestacions socials	39.486.000	500.000	39.986.000	29.018.896	10.967.104	10.967.104	10.832.405	10.832.405	0
TOTAL CAPÍTOL I			267.384.000	15.945.410	283.329.410	170.442.094	112.887.316	112.887.316	112.752.617	112.752.617	0
CAPÍTOL II											
121	20001	Lloguer béns mobles	1.200.000	0	1.200.000	94.184	1.105.816	1.105.816	1.105.816	833.458	272.358
121	20101	Lloguer béns immobles	6.100.000	0	6.100.000	97.270	6.002.730	6.002.730	3.001.365	2.977.237	24.128
	20	Lloguers	7.300.000	0	7.300.000	191.454	7.108.546	7.108.546	4.107.181	3.810.695	296.486
121	21001	Manteniment immobilitzat material	2.500.000	0	2.500.000	950.878	1.549.122	1.549.122	1.549.122	1.118.234	430.888
	21	Conservació i reparació	2.500.000	0	2.500.000	950.878	1.549.122	1.549.122	1.549.122	1.118.234	430.888
121	22001	Material ordinari no inventariable	2.000.000	0	2.000.000	570.107	1.429.893	1.429.893	1.429.893	1.307.357	122.536
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altes publ.	1.000.000	500.000	1.500.000	683.352	816.648	816.648	816.648	803.943	12.705
121	22003	Material informàtic no inventariable	450.000	0	450.000	434.758	15.242	15.242	15.242	15.242	0
121	22101	Electricitat	2.900.000	0	2.900.000	2.193.034	706.966	706.966	706.966	497.255	209.711
121	22102	Aigua	300.000	0	300.000	106.463	193.537	193.537	193.537	193.537	0
121	22105	Carburants	250.000	0	250.000	70.000	180.000	180.000	180.000	180.000	0
121	22106	Vestuari	190.000	0	190.000	37.205	152.795	152.795	152.795	152.795	0
121	22109	Altres subministraments	150.000	0	150.000	16.729	133.271	133.271	133.271	87.938	45.333
121	22201	Telefòniques	2.000.000	600.000	2.600.000	1.188.820	1.411.180	1.411.180	1.411.180	991.058	420.122
121	22202	Postals	1.000.000	600.000	1.600.000	882.627	717.373	717.373	717.373	661.296	56.077
121	22401	Primes d'assegurances	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
121	22501	Tributs	250.000	0	250.000	0	250.000	250.000	250.000	250.000	0
121	22602	Atencions protocolàries i representat.	2.500.000	0	2.500.000	1.751.566	748.434	748.434	748.434	530.734	217.700
121	22603	Publicitat i propaganda	750.000	400.000	1.150.000	842.751	307.249	307.249	0	0	0
121	22605	Reunions i conferències	500.000	0	500.000	323.889	176.111	176.111	176.111	176.111	0
122	22605	Reunions i conferències	0	2.203.512	2.203.512	2.136.248	67.264	67.264	67.264	52.791	14.473

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Autoritzacions	Disposicions	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
121	22607	Formació i promoció	600.000	0	600.000	390.750	209.250	209.250	209.250	209.250	0
121	22608	Altres despeses diverses	500.000	0	500.000	304.285	195.715	195.715	195.715	195.715	0
121	22609	Publicacions	3.000.000	0	3.000.000	2.421.846	578.154	578.154	112.172	112.172	0
122	22609	Publicacions	0	3.500.000	3.500.000	0	3.500.000	800.000	0	0	0
121	22701	Neteja i sanejament	7.690.000	50.000	7.740.000	-538.562	8.278.562	8.278.562	1.887.878	1.887.878	0
21	22705	Custòdia dipòsits i magatzem	200.000	0	200.000	200.000	0	0	0	0	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	11.000.000	0	11.000.000	81.665	10.918.335	10.918.335	6.559.052	5.875.353	683.699
22	22707	Estudis i treballs tècnics	0	3.150.000	3.150.000	2.680.674	469.326	469.326	469.326	0	469.326
22	22707	Estudis i treballs tècnics	37.730.000	11.003.512	48.733.512	17.278.207	31.455.305	28.755.305	16.432.107	14.180.425	2.251.682
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	3.500.000	0	3.500.000	994.978	2.505.022	2.505.022	2.505.022	2.505.022	0
121	23101	Altres indemnitzacions	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0	0	0
122	23301	Fons d'acció social	440.000	0	440.000	440.000	0	0	0	0	0
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	860.000	0	860.000	860.000	0	0	0	0	0
23	23302	Altres indemnitzacions	4.801.000	0	4.801.000	2.295.978	2.505.022	2.505.022	2.505.022	2.505.022	0
TOTAL CAPÍTOL II			52.331.000	11.003.512	63.334.512	20.716.517	42.617.995	39.917.995	24.593.432	21.614.376	2.979.056
CAPÍTOL VI											
121	61101	Obres condicionament edifici	100.000	0	100.000	100.000	0	0	0	0	0
122	61101	Obres condicionament edifici	0	11.522.973	11.522.973	11.522.973	0	0	0	0	0
61	61101	Inversions en edificis i altres const.	100.000	11.522.973	11.622.973	11.622.973	0	0	0	0	0
121	62301	Altra maquinària	200.000	0	200.000	181.475	18.525	18.525	18.525	18.525	0
122	62301	Altra maquinària	0	500.000	500.000	447.916	52.084	52.084	52.084	0	52.084
62	62301	Inversions en maquinària, instal·lacions	200.000	500.000	700.000	629.391	70.609	70.609	70.609	18.525	52.084
121	64101	Mobiliari	500.000	0	500.000	233.310	266.690	266.690	266.690	266.690	0
122	64101	Mobiliari	0	2.000.000	2.000.000	2.000.000	0	0	0	0	0
64	64101	Inversions en mobiliari i estris	500.000	2.000.000	2.500.000	2.233.310	266.690	266.690	266.690	266.690	0
21	65101	Equip informàtic	2.000.000	0	2.000.000	1.634.581	365.419	365.419	365.419	365.419	0
122	65101	Equip informàtic	0	1.000.000	1.000.000	1.000.000	0	0	0	0	0
65	65101	Inversions en equip de procés dades	2.000.000	1.000.000	3.000.000	2.634.581	365.419	365.419	365.419	365.419	0
121	67001	Libres	300.000	0	300.000	204.944	95.056	95.056	95.056	95.056	0
122	67001	Libres	0	500.000	500.000	459.149	40.851	40.851	40.851	0	40.851
	67001	Inversions en immobilitzat material	300.000	500.000	800.000	664.093	135.907	135.907	135.907	95.056	40.851
TOTAL CAPÍTOL VI			3.100.000	15.522.973	18.622.973	17.784.348	838.625	838.625	838.625	745.690	92.935
CAPÍTOL VIII											
121	83101	Bestretes	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
83	83101	Concessió préstecs i bestretes	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	0	500.000	500.000	0	0	0	0	0
TOTAL PRESSUPOST			323.315.000	42.471.895	365.786.895	209.442.959	156.343.936	153.643.936	138.184.674	135.112.683	3.071.991

Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per a l'any 2001 (tram. 230-00002/06)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 25 d'octubre de 2000, ha debatut el Dictamen de la Comissió de Govern Interior relatiu al Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 2001.

Finalment, el Ple del Parlament, d'acord amb el que estableix l'article 46.2.segon del Reglament, ha aprovat el

PRESSUPOST DEL PARLAMENT DE CATALUNYA I DEL SÍNDIC DE GREUGES PER AL 2001

1. S'aprova el Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 2001 per un total de 5.189.151.000 de pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 1.

2. S'aprova el Projecte de pressupost del Síndic de Greuges per al 2001 (servei 02 de la secció 01) per un total de 348.536.000 de pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 2.

3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001 les disposicions addicionals següents:

Primera. La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost per al 2000 als mateixos capítols del pressupost per al 2001.

Segona. Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest les demani.

Tercera. La Comissió de Govern Interior del Parlament pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia, Finances i Planificació.

Palau del Parlament, 25 d'octubre de 2000

La secretària primera
Carme Valls i Llobet

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

PRESSUPOST PER AL 2001

01. PARLAMENT DE CATALUNYA

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL I. REMUNERACIONS DEL PERSONAL		
ARTICLE 10. ALTS CÀRRECS		965.000.000
100 Retribucions bàsiques i altres remuneracions	965.000.000	
100.01 Assignacions diputats		
ARTICLE 11. PERSONAL EVENTUAL		46.500.000
110 Personal eventual		
110.01 Retribucions bàsiques	33.500.000	
110.02 Altres remuneracions	13.000.000	
ARTICLE 12. FUNCIONARIS		908.000.000
120 Retribucions personals		
120.01 Retribucions bàsiques	638.000.000	
121 Retribucions complementàries		
121.01 Retribucions complementàries	270.000.000	
ARTICLE 13. PERSONAL LABORAL		28.500.000
131 Personal laboral temporal		
131.01 Retribucions bàsiques	21.500.000	
131.02 Retribucions complementàries	7.000.000	
ARTICLE 15. INCENTIVUS RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES		20.800.000
150 Incentius al rendiment		
150.01 Productivitat	13.300.000	
151 Activitats extraordinàries		
151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris	7.500.000	
ARTICLE 16. ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS		485.700.000
160 Quotes Socials		
160.01 Seguretat Social personal	231.000.000	
160.02 MUFACE	2.200.000	
160.04 Altres règims de previsió social	4.600.000	
160.05 Seguretat Social diputats	167.000.000	
160.06 Classes passives diputats i personal	5.000.000	
160.07 Assegurances personal i diputats	50.000.000	
160.08 Seguretat Social exdiputats	100.000	
161 Prestacions Socials		
161.02 Prestació compl. cessament i jubilació diputats	5.400.000	
161.03 Prestació protecció maternitat personal	5.300.000	
161.04 Subsidis jubilació funcionaris	3.100.000	
161.05 Pla de pensions funcionaris	12.000.000	
TOTAL CAPÍTOL I	2.454.500.000	2.454.500.000

CAPÍTOL II. DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS

ARTICLE 20. LLOGUERS		67.750.000
200		
200.01 Lloguer de béns mobles	14.000.000	
200.02 Lloguer de fotocopiadores i fax	13.000.000	
200.03 Lloguer equipament informàtic	5.250.000	
200.04 Leasing i renting nous cotxes	10.900.000	
201		
201.01 Lloguer de béns immobles	5.400.000	
201.02 Lloguer locals trasllat museu	9.200.000	

		Total concepte	Total article
209			
209.01	Canon: Bar-Restaurant	10.000.000	
ARTICLE 21. CONSERVACIÓ I REPARACIÓ			106.600.000
210			
210.01	Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	40.000.000	
210.02	Conservació sistema informàtic	26.800.000	
210.03	Conservació aire condicionat	10.000.000	
210.04	Conservació parc mòbil	2.700.000	
210.05	Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrompuda	2.000.000	
210.06	Conservació centraleta electrònica	2.200.000	
210.07	Conservació altra maquinària i equip	16.200.000	
210.10	Conservació sistemes de seguretat	4.700.000	
210.11	Conservació sistema electrònic de votació	2.000.000	
ARTICLE 22. MATERIAL. SUBMINISTRAMENTS I ALTRES			522.400.000
220	Material d'oficina		
220.01	Material ordinari no inventariable	40.000.000	
220.02	Prensa, revistes, llibres i altres publicacions	25.000.000	
220.03	Material informàtic no inventariable	5.000.000	
221	Subministraments de béns i serveis		
221.01	Electricitat	36.000.000	
221.02	Aigua	3.500.000	
221.05	Carburants	4.000.000	
221.06	Vestuari	8.000.000	
221.09	Altres subministraments	5.000.000	
221.10	Enregistrament i so	5.000.000	
222	Comunicacions		
222.01	Telefòniques	60.000.000	
222.02	Postals	5.000.000	
222.06	Altres	4.500.000	
223			
223.01	Transports	5.000.000	
224			
224.02	Primes d'assegurances de parc mòbil	2.600.000	
224.03	Primes d'assegurances d'edifici, mobles i maquinària	7.000.000	
225			
225.01	Tributs	600.000	
226	Despeses diverses		
226.02	Atencions protocolàries i representatives	40.000.000	
226.06	Hospital Clínic	1.700.000	
226.07	Formació i promoció del personal	12.000.000	
226.08	Altres despeses diverses	6.000.000	
227	Treballs realitzats per altres empreses		
227.01	Neteja i sanejament	74.000.000	
227.07	Estudis i treballs tècnics	12.000.000	
227.08	Connexions bases dades i altres serveis informàtics	4.500.000	
227.09	Serveis agències de notícies	12.000.000	
227.19	Publicacions obligatòries	32.000.000	
227.20	Publicacions voluntàries	41.000.000	
227.55	Serveis informàtics	71.000.000	
ARTICLE 23. INDEMNITZACIONS PER RAÓ DE SERVEI			446.100.000
230			
230.01	Dietes, locomoció i trasllats	20.500.000	
230.02	Conveni amb RENFE i peatges autopistes	17.000.000	
231			
231.01	Altres indemnitzacions	5.000.000	
231.02	Indemnització als diputats	364.000.000	

		Total concepte	Total article
232			
232.01	Ajuts menjador	32.000.000	
233			
233.01	Fons d'acció social	2.100.000	
233.02	Ajut formació fills funcionaris	5.500.000	
TOTAL CAPÍTOL II		1.142.850.000	1.142.850.000
CAPÍTOL IV. TRANSFERÈNCIES CORRENTS			
ARTICLE 48. A FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITAT DE LUCRE			858.500.000
481			
481.01	Assignacions als grups parlamentaris	858.500.000	
TOTAL CAPÍTOL IV		858.500.000	858.500.000
CAPÍTOL VI. INVERSIONS REALS			
ARTICLE 61. INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS			601.000.000
611			
611.01	Obres condonament de l'edifici	601.000.000	
611.02	Obres de recuperació nous espais	0	
ARTICLE 62. INVERSIONS EN MAQUINÀRIA, INSTALLACIONS I UTILLATGE			26.600.000
621			
621.01	Programa microfilmació d'arxius	4.000.000	
622			
622.01	Sistema de seguretat	4.000.000	
623			
623.01	Altra maquinària	18.600.000	
ARTICLE 64. INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS			44.700.000
641			
641.01	Adquisició de mobiliari	44.700.000	
ARTICLE 65. INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES			50.000.000
651			
651.01	Pla informàtic	50.000.000	
ARTICLE 67. INVERSIONS ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL			9.000.000
671			
671.01	Adquisició de llibres	9.000.000	
TOTAL CAPÍTOL VI		731.300.000	731.300.000
CAPÍTOL VII.			
ARTICLE 78			1.000
781			
781.01	Equipament informàtic grups	1.000	
TOTAL CAPÍTOL VII		1.000	1.000

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL VIII. ACTIUS FINANCERS		
ARTICLE 83		2.000.000
831		
831.01 Bestretes	2.000.000	
TOTAL CAPÍTOL VIII	2.000.000	2.000.000
TOTAL PRESSUPOST 2001	5.189.151.000	5.189.151.000

PRESSUPOST PER AL 2001

01. PARLAMENT DE CATALUNYA

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL I. REMUNERACIONS DEL PERSONAL		
ARTICLE 10. ALTS CÀRRECS		40.960.000
100 Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.01 Retribucions bàsiques	17.660.000	
100.02 Retribucions complementàries	23.300.000	
ARTICLE 11. PERSONAL EVENTUAL	133.900.000	
110 Personal eventual		
110.01 Retribucions bàsiques	109.500.000	
110.02 Altres remuneracions	24.400.000	
ARTICLE 12. FUNCIONARIS		56.550.000
120 Retribucions personals		
120.01 Retribucions bàsiques	47.150.000	
121 Retribucions complementàries		
121.01 Retribucions complementàries	9.400.000	
ARTICLE 13. PERSONAL LABORAL		5.150.000
131 Personal laboral temporal		
131.01 Retribucions bàsiques	4.120.000	
131.02 Retribucions complementàries	1.030.000	
ARTICLE 15. INCENTIUS RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES		5.605.000
150 Incentius al rendiment		
150.01 Productivitat	3.700.000	
151 Activitats extraordinàries		
151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris	1.905.000	
ARTICLE 16. ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS		43.310.000
160 Quotes Socials		
160.01 Seguretat Social personal	41.500.000	
160.04 Altres règims de previsió social	310.000	
160.07 Assegurances personal i diputats	1.500.000	
TOTAL CAPÍTOL I	285.475.000	285.475.000

		Total concepte	Total article
CAPÍTOL II. DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS			
ARTICLE 20. LLOGUERS			8.300.000
200			
200.01	Lloguer de béns mobles	2.000.000	
201			
201.01	Lloguer de béns immobles	6.300.000	
ARTICLE 21. CONSERVACIÓ I REPARACIÓ			2.500.000
210			
210.01	Manteniment de l'immobilitzat material	2.500.000	
ARTICLE 22. MATERIAL, SUBMINISTRAMENTS I ALTRES			42.060.000
220	Material d'oficina		
220.01	Material ordinari no inventariable	2.500.000	
220.02	Prensa, revistes, llibres i altres publicacions	1.300.000	
220.03	Material informàtic no inventariable	450.000	
221	Subministraments de béns i serveis		
221.01	Electricitat	2.900.000	
221.02	Aigua	400.000	
221.05	Carburants	300.000	
221.06	Vestuari	200.000	
221.09	Altres subministraments	200.000	
222	Comunicacions		
222.01	Telefòniques	3.200.000	
222.02	Postals	1.500.000	
224			
224.01	Primes d'assegurances	600.000	
225			
225.01	Tributs	260.000	
226	Despeses diverses		
226.02	Atencions protocol·làries i representatives	2.750.000	
226.03	Publicitat i propaganda	750.000	
226.05	Reunions i conferències	750.000	
226.07	Formació i promoció del personal	800.000	
226.08	Altres despeses diverses	500.000	
226.09	Publicacions	3.500.000	
227	Treballs realitzats per altres empreses		
227.01	Neteja i sanejament	8.000.000	
227.05	Custòdia dipòsits i magatzem	200.000	
227.07	Estudis i treballs tècnics	11.000.000	
ARTICLE 23. INDEMNITZACIONS PER RAÓ DE SERVEI			6.601.000
230			
230.01	Dietes, locomoció i trasllats	5.000.000	
231			
231.01	Altres indemnitzacions	1.000	
233			
233.01	Fons d'acció social	600.000	
233.02	Ajut formació fills funcionaris	1.000.000	
TOTAL CAPÍTOL II		59.461.000	59.461.000

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL VI. INVERSIONS REALS		
ARTICLE 61. INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS		100.000
611		
611.01 Obres condicionament de l'edifici	100000	
ARTICLE 62. INVERSIONS EN MAQUINÀRIA, INSTAL·LACIONS I UTILLATG		200.000
623		
623.01 Altra maquinària	200000	
ARTICLE 64. INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS		500.000
641		
641.01 Adquisició de mobiliari	500000	
ARTICLE 65. INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES		2.000.000
651		
651.01 Pla informàtic	2000000	
ARTICLE 67. INVERSIONS ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL		300.000
671		
671.01 Adquisició de llibres	300000	
TOTAL CAPÍTOL VI	3.100.000	3.100.000
CAPÍTOL VIII. ACTIUS FINANCERS		
ARTICLE 83		500.000
831		
831.01 Bestretes	500000	
TOTAL CAPÍTOL VIII	500.000	500.000
TOTAL PRESSUPOST 2001	348.536.000	348.536.000

Diputats interventors per al període pressupostari del 2001 (tram. 231-00002/06)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 25 d'octubre de 2000, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, ha designat diputats interventors per al període pressupostari del 2001 els Srs. Marcel Riera i Bou, del G. P. de Convergència i Unió, Miquel Iceta i Llorens, del Grup parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i Rafel Luna Vivas, del G. P. Popular.

Palau del Parlament, 25 d'octubre de 2000

El secretari segon El president del Parlament
Ernest Benach i Pascual Joan Rigol i Roig

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 23.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Política Territorial i Obres Públiques i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Declaració institucional de condemna dels darrers atemptats terroristes. Tram. 401-00013/06. Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Declaració institucional sobre la marxa mundial de les dones contra la pobresa i contra la violència. Tram. 401-00014/06. Junta de Portaveus. Substanciació.

3. Proposició de llei reguladora de la incineració de residus a Catalunya. Tram. 202-00109/05. Comissió de Política Territorial. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 100, 12).

4. Proposta de resolució per la qual es retiren les proposicions de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00035/06), de regulació de les societats civils d'activitats entre professionals, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00036/06), i de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00037/06). Debat i votació de la proposta de retirada.

5. Proposició de llei sobre la creació de l'autoritat catalana del TGV. Tram. 202-00062/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 45, 17).

6. Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat. Tram. 202-00068/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 83, 40).

7. Proposició de llei sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i documentació clínica. Tram. 202-00070/06. Grups parlamentaris. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 83, 41).

8. Proposició de llei sobre el dret dels usuaris de la sanitat pública catalana a comptar amb una segona opinió sobre el diagnòstic o les recomanacions terapèutiques emesos en una primera consulta. Tram. 202-00073/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 86, 11).

9. Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, del Consell Consultiu. Tram. 202-00075/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 90, 14).

10. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988,

del 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals. Tram. 270-00034/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 92, 23).

11. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. Tram. 271-00008/06. Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

12. Designació de tres síndics de la Sindicatura de Comptes. Tram. 282-00001/06. Grups parlamentaris. Elecció de síndics de la Sindicatura de Comptes.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre política hídrica. Tram. 300-00286/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua, amb especial referència a la política de transvasaments. Tram. 300-00161/06. Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'utilització i de control dels recursos provinents del Fons social europeu. Tram. 300-00296/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre política universitària, amb especial referència a la recerca. Tram. 300-00160/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cenra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa al transport. Tram. 300-00070/06. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament rural. Tram. 300-00099/06. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials. Tram. 300-00107/06. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, juntament amb una altra diputada del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística. Tram. 300-00184/06. Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

21. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la gestió hospitalària. Tram. 300-00190/06. Sra. M. Àngeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

22. Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de les platges. Tram. 300-00264/06. Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el retard en l'aplicació de la justícia. Tram.

302-00046/06. Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 83, 90).

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la pobresa, especialment pel que fa a la renda mínima d'inserció. Tram. 302-00047/06. Sra. Pilar Malla i Escofet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 83, 91).

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia. Tram. 302-00048/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (Presentació: BOPC, 83, 92).

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a la coordinació amb altres administracions i amb entitats públiques i privades. Tram. 302-00049/06. Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació (Presentació: BOPC, 83, 93).

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç del Pacte per a l'ocupació. Tram. 302-00050/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: BOPC, 83, 93).

28. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Declaració institucional de condemna dels darrers atemptats terroristes (tram. 401-00013/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el següent: declaració institucional de condemna dels darrers atemptats terroristes. Llegirà la comunicació institucional la secretària primera.

La secretària primera

Davant dels darrers atemptats esdevinguts, aquesta Mesa, consultats els portaveus, fa la següent declaració institucional:

«Una vegada més, aquest Parlament ha d'expressar la condemna de forma enèrgica i radical del terrorisme, amb ocasió dels darrers assassinats del fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia senyor Luis Portero, del coronel metge de l'exèrcit de l'aire senyor Antonio Muñoz i del funcionari de presons senyor Máximo Casado. Expressem, així mateix, el nostre condol i solidaritat amb els familiars de les víctimes i el nostre rebuig a la provocació terrorista. Les bases que sustenten l'Estat democràtic i, per tant, les institucions escollides lliurement pel poble mai no seran hipotecades per l'acció dels violents i terroristes que volen impedir la convivència, les idees, el diàleg i la pau. Finalment, expressem la voluntat del Parlament, i

amb ell de tot el poble de Catalunya, de seguir treballant per celebrar la unitat d'acció de tots els demòcrates davant del terrorisme i contribuir de forma definitiva a la consecució de la pau.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària.

Declaració institucional sobre la marxa mundial de les dones contra la pobresa i contra la violència (tram. 401-00014/06)

El segon ordre del dia és la declaració institucional sobre la marxa mundial de les dones contra la pobresa i contra la violència. Té la paraula el secretari segon.

El secretari segon

Gràcies, senyor president. Declaració institucional amb motiu de la marxa mundial de les dones contra la pobresa i contra la violència.

«La marxa mundial de les dones contra la pobresa i la violència, que, amb l'objectiu de denunciar les discriminacions i la violència que pateixen les dones de tot el món, es va iniciar el 8 de març d'enguany, va acabar el passat dia 17 d'octubre a Nova York amb el lliurament d'un manifest del secretari general de l'ONU. L'atur i la precarietat laboral, la manca d'accés a la sanitat o educació i, en general, als béns i els serveis bàsics necessaris per una vida digna de la persona afecten la majoria de la població mundial, però són les dones les que es veuen afectades per aquesta situació en un nombre més important. Aquest fet és agreujat molt especialment per la proliferació dels casos de violència física, psíquica i sexual de què són víctimes les dones.

»El Parlament, com a representant del poble de Catalunya, vol manifestar la seva solidaritat amb totes les dones en la lluita per aconseguir l'eliminació de les discriminacions i de la violència que pateixen, i apella tota la societat a participar en aquesta mateixa lluita com a mitjà imprescindible per assegurar el progrés social amb la garantia plena dels drets humans i les llibertats fonamentals.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari segon.

Report de la Diputació Permanent

Per tal de donar compliment a l'article 54.1 del Reglament, demano a la secretària primera de la Mesa que llegeixi el report de la Diputació Permanent. Té la paraula.

La secretària primera

«La Mesa de la Diputació Permanent, d'acord amb el que estableix l'article 54 del Reglament, fa evident que la sessió tinguda el dia 25 de juliol del 2000, dins del

període intermedi entre el segon i el tercer període de sessions, va adoptar els següents acords:

»D'acord amb l'article 52 del Reglament del Parlament, la Diputació Permanent va elegir com a secretari primer de la Mesa el senyor Isidre Gavín i Valls, del Grup de Convergència i Unió, i d'acord amb l'article 53.1.4 del Reglament del Parlament, la Diputació Permanent va rebutjar la sol·licitud del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi de convocar una sessió plenària per fer un debat general sobre la política de prevenció i protecció cívica davant les situacions d'emergència, accidents, inundacions i incendis.

»Palau del Parlament, 15 de setembre.»

El president

Molts gràcies, senyora secretària primera.

Proposició de llei reguladora de la incineració de residus a Catalunya (tram. 202-00109/05)

Passem, per tant, al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de llei reguladora de la incineració de residus a Catalunya.

Comença el debat amb les esmenes i els vots particulars reservats per defensar davant del Ple. Per a la defensa de les seves esmenes i vots particulars, els grups parlamentaris tenen la paraula. En aquest sentit, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustrada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bon dia. Avui, m'agradaria demanar-los una atenció especial a tots i a totes perquè en la meua intervenció d'avui no parlaré només de la temàtica que afecta aquesta Proposició de llei, que també en parlaré, sinó que els explicaré el procés que ha tingut lloc abans no arribés aquesta votació d'avui; un procés que –després vostès podran jutjar– és d'allò més surrealista.

El 1998, o potser fins i tot abans, una colla de collectius i entitats decideixen mobilitzar-se per tal que a Catalunya deixin d'incinerar-se els residus. Tenen les seves raons –que ja explicaré més endavant– i opten per fer una iniciativa legislativa popular, l'anomenada ILP, per a la qual es necessiten 65.000 signatures. Es mobilitzen i gairebé vuitanta entitats de caire divers –grups ecologistes, associacions de veïns, associacions de consumidors, sindicats...– es constitueixen en una plataforma, una plataforma que anomenen Plataforma Cívica per a la Reducció de Residus, i comencen a recollir signatures i realitzar actes per tot Catalunya per explicar el perquè del seu no a la incineració i el perquè del seu sí a la reducció, la reutilització i el reciclatge dels residus. Recullen 107.000 signatures; no és poca cosa. A finals de l'any 98 –per tant, a l'anterior legislatura–, entra la ILP al Parlament, una ILP que porta per títol «Proposició de llei sobre la prohibició de la incineració dels residus». Aquesta ILP no té la mateixa sort que altres

ILP que han entrat en aquest Parlament i que tenien el recolzament dels grups majoritaris, i no es pren en consideració fins ja ben entrada aquesta legislatura.

A partir d'aquí, comencen a arribar les sorpreses, perquè resulta que els pares de la criatura, és a dir la Plataforma Cívica per a la Reducció dels Residus, perden qualsevol dret sobre la Proposició de llei. El Reglament d'aquesta cambra obliga que aquesta criatura, aquesta Proposició de llei, sigui adoptada pels grups parlamentaris, però això té un greu inconvenient, i és que resulta que a tres d'aquests grups, tres d'aquests pares adoptius no els agrada com és la criatura, i en aquest moment es plantegen fer-li el que en podríem dir un canvi de personalitat i el converteixen en una mena de mutant, quelcom gairebé contrari a com era.

I explicaré per què dic això. En el moment en què els grups d'aquesta cambra comencen a presentar les esmenes de la Proposició de llei, tres grups –el Grup de Convergència i Unió, el de Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Popular– les presenten en el sentit de transformar la Proposició de llei de prohibició de la incineració en la Proposició de llei de regulació de la incineració. Quan ens adonem d'això, la Plataforma Cívica i els altres dos grups parlamentaris no sortim de la sorpresa, perquè resulta que tota la moguda que s'havia organitzat, tots els esforços que hi havien destinat tantíssimes persones, en comptes de servir per prohibir la incineració, doncs ara serviran perquè es continuï incinerant i perquè es tiri endavant aquest tipus de política de gestió de residus. Van haver-hi moments que no ens acabàvem de creure el que estava passant. Però és que això, precisament, és el que permet el Reglament de la ILP. Probablement, molts de vostès no s'havien adonat que fos tan pervers i que deixés en la més total indefensió els collectius que havien presentat la iniciativa legislativa popular. Veient com anava tot, des del nostre Grup, des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, vam presentar una proposició de llei per modificar al Reglament el procediment per a la iniciativa legislativa popular, que va ser rebutjada per aquesta cambra.

Un cop ben conscients de tot el que estava passant, els membres de la Plataforma, amb el suport dels dos grups parlamentaris contraris a la incineració, vam haver de valorar què era més convenient fer en aquell moment. Per sort, per cortesia dels altres tres grups dels transformadors de la ILP, es van poder fer unes reunions que en podríem dir «no oficials» entre els grups parlamentaris i la gent de la Plataforma. Això va ser just abans que es constituís la Ponència, perquè, de fet, una de les propostes que van sortir en aquestes reunions era la possibilitat que des de la Plataforma es retirés la ILP, de manera que així no s'havia d'acabar de viure aquest procés que avui, si no hi ha res de nou, si més no aquí al Parlament, culminarem.

Però la Plataforma ho va valorar i va decidir que no la retiraven, que la tiraven endavant. De fet, segurament no hi ha gairebé res a perdre, perquè si el Govern té tan clar que vol incinerar ho farà igualment i si vol fer-ne una llei també la farà igualment. Des de la Plataforma, però, es va aprofitar fins l'última oportunitat per intentar reconduir aquesta situació tan kafkiana, i l'últim intent que hi va haver va ser de demanar que s'inclou-

gués, que s'acceptés una moratòria, és a dir, acordar que a partir d'ara no es construïrien noves incineradores i que, a més a més, no s'incrementaria la quantitat de tones que en aquests moments van a parar a les incineradores existents. De totes maneres, aquesta proposta d'incloure la paraula «moratòria» en la Proposició de llei va ser tombada.

Seguidament, doncs, es va constituir la Ponència, una ponència que, com bé deduiran, ha tingut molt poca feina, perquè els grups de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Popular van pactar un text transaccionat que avui és el que es posa a votació. Esquerra Republicana i nosaltres ben poca cosa hi vàrem poder fer; de fet, n'hem anat quedant bastant al marge, tan al marge que, fins i tot en el moment de decidir avui com funcionava aquest debat, no se'ns ha tingut en compte en aquest consens que, teòricament, havia d'haver-hi, a veure quants minuts hi destinàvem i amb quin ordre interveníem, però bé, així van les coses. I així ha anat tot. No sé què en pensaran vostès, però probablement algun diputat o alguna diputada d'aquesta cambra que no pertany ni a Esquerra Republicana ni a Iniciativa per Catalunya - Verds, probablement algú de vostès, fins i tot, va signar aquesta ILP, perquè potser alguns de vostès formen part d'alguns dels col·lectius que donen suport a aquesta iniciativa legislativa popular: Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, Depana, IAEDEN, Naturalistes de Girona, GDT, Sepai, GEPC, l'Assemblea d'Entitats Ecologistes de Catalunya, Comissions Obreres, etcètera.

El que és segur és que d'aquelles 107.000 signatures recollides no tothom devia ser votant d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Aquí, alguna responsabilitat hi deu haver dels altres grups. No sé què en pensen en concret els diputats i diputades de Ciutadans pel Canvi, de tot això, perquè la veritat és que ja hauran deduït que és un fet ben trist. En un moment en què la participació cívica és més aviat escassa, si bé importantíssima, i en un moment en què falta confiança...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Prego silenci.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies. Deia que estem en un moment en què la participació cívica és més aviat escassa i en un moment en què falta confiança cap al sistema polític. Ens sembla que això, tot això que ha estat passant és un greu error. Han tingut lloc simultàniament un fet lloable i un fet, per nosaltres, lamentable; el fet lloable és la mobilització desinteressada de moltíssims col·lectius i moltíssimes persones, i el fet lamentable és el menyspreu que tres grups d'aquesta cambra han tingut, en aquest cas sí de forma interessada, per aquesta iniciativa legislativa popular. Vostès mateixos ho jutjaran; nosaltres, des del nostre Grup creiem que el Parlament hauria d'estar més obert a la ciutadania i que aquest tipus de participació que ara s'ha frustrat és clau perquè la nostra societat tingui un funcionament democràtic.

Dit això, ara sí que passo a comentar el contingut d'aquesta Proposició de llei. Deia fa una estona que la Pla-

taforma havia tingut diverses raons per demanar que es prohibís la incineració. Aquestes raons eren exposades en l'exposició de motius de la Proposició de llei, en la qual es diu que les darreres evidències científiques, les regulacions europees i les recomanacions sobre la prevenció de la salut evidencien que l'impacte de la incineració de residus, tant per al medi ambient com per a la salut humana, és inacceptable. Incinerar suposa emetre i dispersar a l'atmosfera gasos que contenen metalls pesants, dioxines, furans, àcids, etcètera. Les evidències científiques, per exemple, classifiquen les dioxines dins el grup de substàncies declarades com a cancerígenes, provades per part de l'Agència Internacional de Recerca sobre el Càncer de l'Organització Mundial de la Salut. La incineració no elimina els residus sòlids, no elimina les nostres escombraries, perquè un cop cremades, entre el 20 i el 40% del seu pes es transforma en escòries i cendres tòxiques que s'han de portar a abocadors de residus especials a causa de la seva toxicitat. Incinerar, a més, suposa destruir materials que encara podrien ser aprofitables, i accentuar l'esgotament i la deficient gestió que fem, en aquests moments, dels recursos naturals del planeta. La incineració —diu l'exposició de motius, i nosaltres hi estem d'acord— obstaculitza especialment el desenvolupament d'altres sistemes alternatius. Si tenim l'opció de la incineració difícilment apostarem per altres sistemes molt més adequats com són la reducció dels residus, com són la reutilització, el reciclatge i la recollida selectiva.

Vistes les raons, la Proposició de llei original, de la qual nosaltres demanem a través de vots particulars que es mantingui el text, té cinc articles que se centren en, d'una banda, evidentment, el primer, que és el que centra la Proposició de llei, demana, evidentment, que es prohibeixi la incineració de residus a tot Catalunya.

Només n'hi ha cinc, d'articles, són molt concrets. El segon diu que les administracions públiques han de promoure sistemes de tractament de residus que no siguin nocius per a la salut i el medi ambient, i que —per nosaltres això és molt important— aquestes administracions públiques han de prioritzar la producció neta, la reducció en origen, la reutilització, la recollida selectiva i el reciclatge. També diu en aquest article que per a tot això és molt important l'educació ambiental i que també és important donar suport a qui faci aquestes mesures, i en aquest sentit es demana que hi hagi programes d'ajudes a les empreses del sector de la recuperació i la reutilització.

Hi ha un tercer article, que demana el suport de la Generalitat de Catalunya a programes de gestió de residus que ja estan funcionant, sobretot programes de residus en l'àmbit dels municipis.

Un quart punt, que demana o, en aquest cas, si s'hagués aprovat, exigiria que s'eviti que els resultats de la recollida selectiva dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, els resultats de la recollida selectiva d'envasos vagin a parar a la incineració.

I finalment, evidentment, es demana que a partir d'ara no es tirin endavant noves llicències per a la instal·lació de noves plantes i que, de forma progressiva —des de la Plataforma es deia en el termini de cinc anys—, es vagin

tancant les plantes incineradores de residus que actualment estan en funcionament.

Nosaltres proposàvem, a més, i en les esmenes que hem mantingut vives fins al final ho constatem, que s'afegeixin tres frases que per nosaltres eren importants i que ens semblava que milloraven encara la llei; es tracta d'afegir-hi un apartat que digui que aquí, a Catalunya, es promouran els sistemes de retorn d'envasos, el dipòsit, especialment per a aquells que tenen un volum igual o superior a dos litres, i per als envasos de productes tòxics i perillosos. No sé si algú de vostès, alguna vegada, quan va a llençar una garrafa d'aquestes d'aigua envasada de cinc o de vuit litres, no li ha fet una mica de mal el cor pensar que està llençant allò, quan es podria tornar a aprofitar.

Una altra esmena que nosaltres afegíem és el fet que, per tal de poder arribar a tancar les incineradores, com es demanava en el text original, nosaltres demanàvem que, perquè això es faci d'una forma planificada i organitzada i coordinada, en el termini d'un any, les administracions titulars de les plantes incineradores haguesin d'aprovar un pla específic per a la clausura de la planta; ens semblava que això també era important.

I finalment, ens semblava que tot això ho havia de seguir un consell on hi hagués la participació de grups polítics, de membres dels col·lectius impulsors de la Plataforma, i per això demanàvem que es creés en sis mesos aquest consell de seguiment i participació.

En comptes d'això, la nova Proposició de Llei reguladora de la incineració, la que, segurament, si no hi han sorpreses, s'aprovarà avui, aquesta nova Proposició de Llei planteja cremar els residus, construir infraestructures multimilionàries –perquè les incineradores són infraestructures que valen molts diners–, per convertir unes matèries primeres que podrien ser reciclades i utilitzades novament en cendres i escòries i gasos que poden ser contaminants. En el fons, el que planteja és renunciar als objectius de la Llei reguladora de residus de l'any 93 i també de la Llei d'envasos, perquè, si aquests objectius es volguessin complir, es podria haver acceptat perfectament la moratòria que es plantejava des de la Plataforma, si és que, tal com diu el text, es vol incinerar només les fraccions de rebuig, amb això n'hi havia prou, no calia fer noves instal·lacions.

De fet, ja fa temps que ens hem adonat que arribar a aquests objectius que planteja la llei del 93 no és prioritari per al Govern; fa anys que venim denunciant, des del Grup Parlamentari, els ajuntaments i des d'altres àmbits, que no es destinen ni els esforços ni els recursos necessaris per promoure i per facilitar la recollida selectiva d'envasos –estic parlant de paper i cartró, de vidre, de llaunes, de plàstic, etcètera– ni de la matèria orgànica, que pot ser compostada i aprofitada com a adob i, en canvi, ara, o bé es crema o bé es colga en els abocadors.

En conclusió, si en aquest país, en comptes d'apostar per la reducció, la reutilització i el reciclatge dels residus ens decanem per la incineració, no podem estar parlant de desenvolupament sostenible, perquè ens estem saltant dos principis clau: l'un, el màxim aprofitament dels materials, i l'altre, el que demana que no

es contami ni el medi ambient ni s'afecti la salut de les persones.

Exposats aquests fets, nosaltres creiem sincerament que avui s'està cometent o es cometrà un doble frau: un, el funcionament democràtic d'aquest país, i un altre, el possible desenvolupament sostenible que ha de garantir cobrir les nostres necessitats i les de les generacions futures. Demanem als diputats i a les diputades d'aquesta cambra que avui, especialment, considerin el sentit del seu vot i s'oposin a aquesta Proposició de llei per regular la incineració.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, gràcies, sobretot a aquella gent que ha fet possible que avui discutíssim això, els 107.000 ciutadans i ciutadanes que han donat suport a una iniciativa en què han treballat, com deia la diputada Bet Font, dotzenes d'entitats, entitats ecologistes, sindicats, associacions de veïns, aquella societat civil que sovint ens posem alegrement a la boca, que diem que la volem viva i que quan es mou, la matem; aquella societat civil que no hem dubtat a menystenir. Gràcies per haver fet l'esforç i haver tingut la paciència d'haver aguantat, haver suportat que es posés en dubte la vostra actitud cívica, que heu tingut sempre en defensa dels interessos d'aquest país, en defensa dels interessos dels seus ciutadans i ciutadanes, en defensa del seu entorn.

Quan venia cap aquí dalt, passant pel passadís, algun diputat o diputada deia: «més frau»; doncs, mireu, la primera expressió que tinc en el guió que m'he fet per a aquesta intervenció diu: «frau moral», i aquesta és la sensació que alguns grups, el Grup d'Iniciativa - Verds i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, tenim per com s'han portat les coses. No m'estendré en l'explicació; com podeu suposar, coincideixo essencialment en tot el que s'ha dit per part de la diputada Font i, per tant, no m'estendré en els detalls. És evident que hi ha hagut un frau moral en tergiversar absolutament la lletra i l'esperit d'allò que va ser presentat com a primera iniciativa legislativa popular que s'ha entrat en el Parlament de Catalunya. Si aquesta és la participació que els grups majoritaris d'aquesta cambra volen, ho sentim però discrepem absolutament. I des d'Esquerra Republicana de Catalunya, no comptaran amb el nostre suport per continuar amb aquest tipus de participació ciutadana. Volem una participació ciutadana real, volem que, realment, s'escolti les ciutadanes i els ciutadans. Quantes vegades hem vist això? Quantes vegades s'ha vist aquest nivell de mobilització? Malauradament, molt poques. Segurament que ja hi ha gent a qui va bé que s'adormi aquesta societat civil. Però almenys, es podrien fer les coses amb un mínim de serietat, amb un mínim de dignitat, amb un mínim d'honestedat. Si no estem d'acord amb aquesta iniciativa legislativa

popular teníem tot el dret a votar-hi en contra i, vostès, com saben, poden, perfectament, qualsevol dels grups de la cambra, presentar la seva proposició de llei, o el Govern pot presentar el seu projecte de llei, però no capgirar, no capgirar allò que es presenta des de la societat civil. Amb aquesta actitud avui majoritària en aquest Parlament crec que ens allunyem d'aquella Europa avançada que tantes vegades tenim com a referent.

Per paliar això, des del Grup d'Esquerra Republicana, per part del diputat Joan Ridaó, ja s'ha entrat una proposta de llei per canviar, per modificar la Llei d'iniciativa legislativa popular, per intentar, per provar que en una altra ocasió això no es pugui produir. Si tenen aquest sentit ètic de la política, esperem que, en el seu moment, donin suport a aquesta modificació legislativa.

Però entrem a parlar d'incineració, que és el que avui ens ocupa. Com deia la diputada Bet Font, hi ha hagut diverses reunions amb diferents agents, i en una d'aquestes reunions se'ns posaven damunt la taula –per tant, els diputats i diputades que han seguit aquest tema en són perfectament coneixedors– informes de l'Organització Mundial de la Salut... –perquè una vegada més vull recordar en aquesta cambra que, quan parlem de medi ambient, parlem també de salut pública. Deia un informe de l'Organització Mundial de la Salut que el 40% de les dioxines i furans que trobem en el medi són provocats a Europa per la incineració de residus sòlids urbans, i el 20% són produïts per la incineració de residus hospitalaris; per tant, un 60% de les dioxines i furans que trobem en el medi atmosfèric són provocats per la incineració.

Hi han diversos informes que contrasten aquesta realitat. Podem trobar, per exemple..., i conec perfectament l'informe i sé què me'n diran, però hi ha un informe que diu que a Mataró, l'any 95, els ciutadans i ciutadanes tenien 13 picograms per gram de lípid de dioxines i furans. L'any 95, 13 picograms, per sota de la mitjana europea; l'any 2000, 20 picograms, molt per sobre de la mitjana europea. No té res a veure que a Mataró hi hagi una incineradora; eh que no té res a veure? És per ingesta, i als aliments els arriben de la lluna les dioxines i els furans!

Evidentment, d'estudis, n'hi poden haver en molts sentits, però vostès saben que el 60% de les dioxines i els furans que hi han a l'ambient vénen provocats per la incineració, i vostès saben –perquè també n'hi ha informes de l'Organització Mundial de la Salut– que la 2,3,7,8-tetraclorodibenzoparadioxina, segons informes de l'Organització Mundial de la Salut, és cancerígena en humans. L'informe diu que aquesta dioxina és un cancerígen múltiple en animals, i existeix clara evidència que actua via el receptor AH; aquest receptor està present tant en humans com animals, i la seva actuació és similar. Per tant, que la incineració és nociva per a la salut pública, em sembla que està fora de dubte.

Vostès, a partir d'aquí, diuen: «Però l'única manera de desfer-nos dels residus, de resoldre la problemàtica dels residus que es generen, és incinerant-los.» Anem a entrar també en aquest apartat.

Sovint es prenen com a referència models europeus; es pren com a referència el fet que, per exemple, a Alemanya s'incinerin residus. Evidentment, Alemanya pot ser en alguns aspectes un referent per a nosaltres, però això no vol dir que el model alemany en tot hagi de ser el nostre model. A Catalunya, com que volem ser no un dels quatre motors d'Europa, sinó, si pot ser, el primer, volem que el nostre model sigui millor que l'alemany i que qualsevol altre. No obstant això, en països on, efectivament, hi ha un nivell d'incineració més alt que aquí, també s'estableixen uns màxims de presència de determinats elements en l'atmosfera que aquí no estem disposats a establir, i, per tant, aquí pretenem anar més enllà en la incineració. Tenim que els màxims de presència d'òxids de sofre en l'ambient, per exemple, a Alemanya és de 40 mil·ligrams per metre cúbic; a Holanda, 40; a Suïssa, 50; a Àustria, entre 50 i 100; aquí, 300. Si volem assemblar-nos a aquests models, potser que comencem a acostar-nos-hi.

Però, a més a més, en aquests països estan amb un model de gestió de residus en el qual, efectivament, en alguns d'aquests països s'incinera més que aquí, però són països que s'està al 40 o al 50% de recollida selectiva de residus. El Govern que aquí ens situï a un 40 o un 50% de recollida selectiva de residus tindrà autoritat moral per plantejar altres solucions. Mentrestant, i si després de governar més de vint anys a governs de l'Estat, a governs autonòmics, a governs de les principals institucions del país, ens plantegen incineració de residus quan estem a tan sols un 10% de recollida selectiva de residus, perdonin-me, però no tenen autoritat moral per plantejar-nos que la solució és incinerar. Primer, fem les coses ben fetes; primer, creem consciència; primer, legislem, i no ridiculitzem –i no ridiculitzem– quan parlem de cànons, perquè, evidentment, saben que són efectius els cànons, i saben perfectament com ha conscienciat la Llei Ronqui el nord d'Itàlia, i saben que hi ha municipis al nord d'Itàlia que estan arribant al 70% de recollida selectiva de residus. I això ho saben perquè s'ha produït, perquè s'ha legislat adequadament.

I perquè això funcioni cal voluntat política i calen recursos. Calen voluntat política i recursos per sortir de la situació en què ens trobem actualment, que és amb un govern fora de la llei, la llei aprovada en aquest Parlament, la Llei 6/93, de gestió de residus, i que avui és amplament incompleta en els seus objectius pel Govern de la Generalitat de Catalunya. Per resoldre això, evidentment, el que cal és voluntat política i recursos. De voluntat política, crec que està a bastament demostrat quina és la que hi ha; de recursos, escoltin-me, amb els que volen destinar, amb els que destinarien a fer incineradors, n'hi han molts, de recursos –molts, de recursos–, hi han recursos suficients per gestionar adequadament els residus. I, a més a més, hi han experiències concretes al nostre país que això és possible; o sigui, no estic parlant de la lluna, no és que a Alemanya, perquè són una altra societat, són una altra cosa, i són capaçs d'arribar al 50%... A Molins de Rei –suposo que els sona–, estem per damunt del 50% de recollida selectiva de residus, i a Molins de Rei s'ha demostrat que hi ha un model que val –que hi ha un model que val. La resposta d'alguns de vostès serà: «Oh!, però és

car.» És clar que és car! Però que no val la pena a la salut pública? En què hem de gastar els recursos, sinó en la nostra salut? Hi ha un model en què, evidentment, s'han impulsat d'una forma decidida la reutilització, el reciclatge i la recollida selectiva. Hi ha un model en què, un cop aplicat tot això, a més a més, es passa per planta de triatge, es segrega la matèria orgànica, es composta, es fa allò que tots els diputats i diputades que estan participant en aquest tema, que estan gestionant a nivell municipal, saben perfectament com es fa; no els estic descobrint res: tots vostès saben com funciona això. Només cal això: voluntat política i destinar-hi recursos, que al cap i a la fi és part del mateix.

La senyora Bet Font els deia: «Quan llencen una garrafa de 8 litres, no els fa alguna..., no els dona alguna sensació negativa?» Em temo que no, senyora Bet Font, em temo que no. I, si en aquesta cambra em temo que poca sensació negativa hi ha quan s'actua de forma medioambientalment incorrecta, com el Govern transmetrà aquesta sensibilitat a les ciutadanes i als ciutadans? Com podem trobar un govern disposat a convèncer que l'actitud que tinguin les ciutadanes i ciutadans d'avui a Catalunya serà la que marcarà, la que establirà, la que decidirà quin és el futur dels nostres fills i les nostres filles? Dificilment, si no hi ha consciència en aquesta cambra, es pot arribar a aquesta situació. No pot generar consciència qui no la té.

Senyores i senyors diputats, no sé com porten això de la disciplina de vot, però, si algú té consciència en aquest sentit, ja sap quina pot ser la seva posició a l'hora de votar.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula, en primer lloc, pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, és fàcil sortir a la tribuna en aquest Parlament, fer una exposició, i fer una exposició que és la que s'ha plantejat inicialment per part d'una iniciativa legislativa popular. Però quasi un surt obligat per defensar allò que es parla de frau i no parla de la iniciativa legislativa popular, i surt quasi per defensar allò que és el funcionament democràtic d'aquest Parlament, que sembla que d'alguna manera se l'hagi atacat, no?

Jo els parlaré d'un frau, jo els en parlaré d'un, de frau. L'abocador del Garraf: això sí que és un frau, i gros; aquest sí que és un frau. Hi ha hagut alguns grups que m'han precedit en l'ús de la paraula que hi tenen responsabilitats. I tenen responsabilitats no solament en l'abocador del Garraf, sinó que també tenen responsabilitats en el que és l'Entitat Metropolitana de Residus. Suposo que haurem de recordar avui i en aquesta cambra que s'han hagut d'invertir 1.656 milions de pessetes a l'incineradora del Besòs perquè compleixi la normativa europea. I s'hi han hagut d'invertir i s'hi havien d'invertir. I això és malgastar diners? Doncs, no,

això no és malgastar diners: això és invertir per a la salut de les persones i per a la salut del medi ambient. I podríem ara des del Grup Popular dir: «Escoltin, i per què els han malgastat aquests 1.656 milions de pessetes?» No els han malgastat: els han invertit, perquè tocava invertir-los. Però, escolti'm, què ha passat o què va passar amb la incineradora de residus sanitaris que no es va poder tirar endavant perquè ni tan sols tenia la llicència? Va passar alguna cosa, no? És que no es complien les normatives?, és que no es complia el que s'estava fent?

I, dit tot això, voldria també agrair –només faltaria– les més de cinc mil signatures que han portat aquesta iniciativa legislativa popular en aquest Parlament. Voldria agrair a persones que avui estan aquí en aquesta plataforma que hagin fet aquest treball, que hagi sigut possible parlar de tota aquesta temàtica, que hagi sigut possible conscienciar molt més també aquest Parlament i tota la ciutadania del que és una possibilitat, una possibilitat, que no és la millor, evidentment, però que és una possibilitat –i n'hi ha de pitjors, i ja en parlaré, com l'abocador del Garraf; aquesta, sens dubte, és la pitjor de totes–, però que hàgim pogut parlar d'aquesta possibilitat de com s'ha de regular aquesta possibilitat i dels treballs i dels debats que hem fet. I les reunions han sigut oficials; si algú no es considera oficial, potser no es considera oficial perquè el seu grup no li representa o no li diu que és oficial, però jo em considero oficial des del Grup Parlamentari Popular i, quan parlo, parlo en nom del Grup Parlamentari Popular, perquè és el que em demana el meu Grup Parlamentari, com em suposo que també les diputades i diputats dels altres grups que han tingut reunions, diverses reunions, reunions en aquesta seu i en aquest Parlament, reunions del que els parla, també, en la seva condició de president de la Comissió de Política Territorial, amb el president del Parlament, reunions al Col·legi de Periodistes de Catalunya, participació en diferents fòrums, en debats, etcètera. Amb la qual cosa, de frau, ni un.

El frau, el Garraf; aquest és el frau. El frau, el que es diu amb uns plans de residus municipals de l'àrea metropolitana que no hi ha possibilitat de poder tirar endavant i de poder complir; això, evidentment és un frau. Perquè és molt fàcil sortir aquí a parlar com a oposició amagant les responsabilitats que hi ha de govern en d'altres llocs, responsabilitats molt més grans en temes de residus que, fins i tot, les que té el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I nosaltres hem arribat a un gran acord, a un acord important, a un acord de responsabilitats de govern, de governar, i amb responsabilitats també per als municipis de Catalunya i per a tota la societat catalana i, evidentment, també per a les nostres filles i els nostres fills. En primer lloc, que es compleixin les directives europees. En segon lloc, que es compleixi la mateixa Resolució del dia 13 de gener de l'any 2000 del Ministeri de Medi Ambient de l'Estat, el cinquè programa d'acció de la Unió Europea, aquell que parla de cap a un desenvolupament sostenible, i parla d'una jerarquització d'opcions per a la gestió, i primer diu «prevenció». Evidentment, falta molta més prevenció, falten molts més recursos per part de l'Administració de la Genera-

litat per a les entitats locals, per a tots plegats, perquè puguem prevenir molt més. Hem d'invertir molt més tots plegats el que és reutilització. I entre altres s'ha de recordar també en aquest Parlament que des d'aquesta legislatura hi ha creada una comissió que està analitzant tota la problemàtica de residus també municipals de Catalunya, i que hi participi tothom, tothom: els grups parlamentaris, entitats locals i, a la vegada, també entitats ecologistes, com no pot ser d'una altra manera i se'ls ha d'agrair també que hi participin. El tercer dels aspectes que es parlen en aquesta jerarquització: el reciclatge. I també hem de caminar molt més en aquest tema. El quart aspecte, la valorització energètica, és a dir, parlant clarament, la incineració. Però n'hi ha un últim, eh?, l'últim, el menys desitjable de tots, és allò que es diu l'eliminació en un abocador, com és l'abocador, entre altres, del Garraf. Això és el que no s'ha de tolerar.

I abans de tot això, evidentment, hi ha d'altres opcions, i d'altres opcions que nosaltres, des del Grup Popular, hi donarem suport. I algú pot fer-se la pregunta: «És que el Grup Popular –o els altres grups que després suposo que utilitzaran també el torn de paraula– volen incinerar, volen que es cremi tot?» Doncs, no. Però hi ha una realitat al país, i aquesta realitat s'ha d'afrontar, i aquesta realitat fa que avui dia es faci necessària encara –i esperem que en el futur no sigui així– que s'hagi d'incinerar. I com que s'ha d'incinerar em serveix aquesta iniciativa legislativa popular per poder regular molt millor aquesta incineració, també, a Catalunya; amb dues finalitats: la finalitat de protegir la salut i el medi ambient i, també, la finalitat de donar prioritat a la reducció d'origen, la minimització i la valorització dels residus.

I en l'acord que hem arribat amb el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Popular, amb tota una exposició de motius, amb tot un articulat, amb una implicació que demanem de totes les administracions de Catalunya –de l'Estat, però també de les administracions locals i, evidentment, de la Generalitat de Catalunya– on es parli, concretament en el segon dels articles d'aquest acord, de la possibilitat de prohibir la incineració de determinades categories de residus municipals que presentin compostos amb una incidència ambiental significativa –i aquest és un pas endavant–, on es parla, en d'altres moments de l'articulat, també, del que és la presentació anual en aquest Parlament, d'un informe sobre les emissions de les plantes incineradores. Quan hi ha voluntat de governar, evidentment, un ha de sortir a la tribuna i ha de ficar aquesta possibilitat i ha de parlar de possibilitats de govern, ha de parlar dels interessos de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, ha de pensar en el món local i, a la vegada, també, ha de tocar el que se'n diu de peus a terra. A la Lluna no n'hi ha de residus, almenys de residus municipals; els residus municipals són aquí. I com que els residus municipals són aquí, els hem d'afrontar. I com que aquests residus municipals els hem d'afrontar, els hem d'afrontar des del Parlament de Catalunya per dir-li al Govern que faci el màxim d'esforços possibles. I també tots nosaltres hem d'influir en el que és la política i els diners que s'hi han de destinar

per a la minimització d'aquests residus. Però a la vegada també hem de dir des d'aquí, del Parlament de Catalunya, a totes les entitats locals de Catalunya, que no val tirar la pedra, amagar la mà i després passar la pilota, com es diu vulgarment: deixar la pilota damunt de les escombraries perquè algú o altre les tregui.

Crec que tots hem de fer l'esforç. A aquest esforç jo crec que avui s'hi pot arribar, amb una gran voluntat per part de les diputades i diputats dels grups parlamentaris que hem subscrit aquest acord, que finalment es posarà a votació i que quan es parla de disciplina de vot i es parla de consciència, també els demanaria consciència, a les diputades i diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya - Verds, consciència perquè votin l'acord a què hem arribat la resta de grups parlamentaris, que també és un acord que vostès haurien de mirar de copiar amb les seves responsabilitats que tenen, també, a l'Entitat Metropolitana de Residus.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, certament, el que avui estem en aquests moments parlant té molt d'interès des del punt de vista ambiental; també en té des del punt de vista d'altres sistemes de generació de debat polític i de resolucions de les cambres legislatives del país que no siguin estrictament les promogudes pels partits polítics. I, per tant, estem davant de dos debats, tots ells extraordinàriament importants. Em centraré en el primer i deixaré el que ha representat una iniciativa legislativa popular, a la vegada que intentaré, sincerament, replicar alguna de les coses que s'han dit, perquè em sembla, senzillament, que estan sobredimensionades respecte al que ha succeït.

Però, en primer lloc, vull dir que el debat que s'està produint, ara i aquí, té un interès mediambiental extraordinari, i els crido a tots vostès l'atenció. Per primera vegada a la història d'aquesta cambra es legisla no només sobre la incineració dels residus i, per tant, no només sobre les fórmules de gestió de residus, que també hi entrarem, sinó sobre l'existència dels anomenats compostos orgànics persistents; una paraula o unes paraules que també ens haurem d'acostumar a escoltar, a sentir, perquè és un dels grans problemes que –diguem-ne la revolució química: aquella aparició de substàncies químiques que semblava que ens havien de resoldre molts i molts problemes i que, certament, ho han fet en el camp de l'agricultura, en el camp de la indústria, en el camp de la sanitat, en el camp de la confortabilitat domèstica amb l'aparició dels plàstics, dels pesticides i de tantes i altres coses– estan cinquanta anys després provocant molts i molts problemes.

Faig aquesta introducció perquè, quan es parla de dioxines i de forans i es diu que és un tema gravíssim,

s'ignora que en realitat és una part extraordinàriament ínfima d'aquests compostos orgànics persistents, que es diuen persistents perquè s'acumulen a l'interior del cos humà i persisteixen durant molt i molt de temps. Hi ha molts països que d'aquest tema n'estan fent veritables elements de debat i de presa de posició i de legislació, per tal d'intentar controlar la seva producció, reduir-ne la seva generació i intentar aconseguir que l'efecte sobre les persones sigui menor. En aquesta cambra, a Catalunya i a Espanya aquest debat s'inicia avui, per tant, és un tema important, s'inicia avui. Fins ara no n'havíem parlat d'aquest tema, i jo els avanço que, almenys pel que fa al nostre Grup, no serà pas l'única vegada que en parlem, perquè ens sembla que és un camp extraordinàriament important de parlar, de debatre i de regularitzar. Molts països europeus, molts, ja ho han fet fins ara, i alguns, Àustria, Suècia i Alemanya, amb un èxit extraordinari respecte als plans de reducció d'aquest tipus de compostos. No hi entraré, perquè em sembla que no em correspon i, per altra banda, m'allargaria molt i no és la meua intenció començar a donar noms científics de terminologia d'aquests compostos, però només vull dir-los que, en realitat, les dioxines i els furans són una mínima part, i que les dioxines i els furans no només es generen per la incineració dels residus: es generen, per exemple, per blanquejar el paper, perquè tot aquest paper que tenim nosaltres al davant sigui més blanc del que seria.

Per tant, quan estem discutint d'aquesta cosa tan greu que sembla que ens posa en perill la vida, i que certament ho és de greu i que, certament, és un problema ambiental i un problema sanitari gravíssim, no estem parlant només de la incineració de residus –primer concepte que cal que quedi clar–, i que les incorporacions que he de dir que s'han fet, per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en aquesta proposta que es planteja aprovar estableixen qüestions tan importants com la necessària elaboració d'un inventari de focus emissors i d'un pla de reducció d'aquests focus emissors, d'aquests compostos orgànics persistents. Primera vegada a la història que es debat, primera vegada a la història que s'acorda en aquesta cambra. Hi ha una iniciativa, en aquest cas, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Segona qüestió. En aquest debat, certament important, de models, modalitats, formes, maneres, per relació i jerarquia dels sistemes de gestió de residus, hem de dir que Catalunya disposa d'un instrument legislatiu molt important, que és la Llei 6/93, aprovada, per tant, l'any 1993 amb ampli consens en aquesta cambra i que estableix, certament, encara avui, elements d'extraordinària vigència sobre la necessitat d'intentar fer menys residus, d'intentar recollir-los separatament: tots aquells que es puguin reutilitzar, reutilitzar-los; tots aquells que es puguin reciclar, reciclar-los; tots aquells que es puguin transformar en altres elements, com pot ser el compost de tot l'àmbit orgànic, doncs, poder-los convertir. Però també, certament, cal enfocar el rebuig i decidir si l'aboquem en un forat i tanquem els ulls o si en fem altres coses, com per exemple cremar-lo en condicions de seguretat; cremar-lo en condicions de

seguretat i obtenir-ne energia, valoritzar-lo, que és una de les coses que, també, tota la normativa europea i tots els experts en matèria de residus ens demanen.

La Llei del 93 preveia tot això. Era una bona llei, però el govern actual de la Generalitat de Catalunya no ha fet allò que acostuma a fer amb les bones lleis en aquest país: el Govern de la Generalitat de Catalunya no hi ha aplicat ni recursos ni veritables esforços de decisió política, de col·laboració institucional, de suma d'esforços amb el món local, i en tots hi cal una de les persones que generen residus anomenats municipals, però que en realitat són domèstics, i com a tal domèstics tots, i cada un dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país en tenen responsabilitat. Però qui en té, la major part de la responsabilitat, és el Govern de Catalunya, que no ha dotat, encara avui, del suport necessari, i dels recursos necessaris, perquè aquesta Llei s'apliqui adequadament; aquesta Llei que s'està aplicant en alguns indrets per decisió de l'Administració local –certament molt implicada en aquesta qüestió per agrupacions de l'Administració local que s'han constituït en consorcis i estan fent esforços importants per tirar endavant– troba sovint una porta tancada en l'Administració autonòmica, que no hi dóna el suport, perquè encara no ha entès la importància, i encara no ha entès que el tema dels residus és el problema de major magnitud ambiental que té avui Catalunya. Per tant, suport extraordinari i explícit al que plantejava la Llei 6/93, perquè és una llei molt avançada, i és una llei que incorpora totes les recomanacions d'aquesta Europa moderna i avançada que ens parlava el senyor Vendrell, a la qual voldríem acostar-nos.

Per tant, no és pas manca de legislació bona al respecte, sinó manca d'acció decidida, ferma, i de col·laboració institucional per fer possible que s'apliqui adequadament.

Per tant, ens trobem amb una proposta, un text que no agrada, però que jo insisteixo a resumir: parla per primera vegada dels compostos orgànics persistents, els regula i diu que s'ha d'identificar i que s'ha de fer un pla de contenció; insisteix a aprofundir en la Llei 6/93 i, a més, obliga a revisar l'actual marc conceptual incorporant-hi tots els coneixements i les tecnologies que des de l'any 93 fins ara s'han plantejat, i estableix criteris molt estrictes de control de les emanacions de gas, i també de sistemes de precipitació i de solidificació d'aquestes substàncies, les dioxines i els furans fonamentalment, que són les que més ens preocupen en el tema de la gestió pel sistema d'incineració dels residus anomenats «municipals» i que jo prefereixo dir-ne «domèstics».

I tot això tan important des del punt de vista ambiental i que jo els prego que em tinguin en consideració perquè en continuarem parlant en futures propostes que almenys el nostre Grup presentarà, tot això, certament, ho hem d'agrair a una plataforma d'entitats amb consciència ambiental, amb dedicació important en el camp del medi ambient, que varen constituir-se en un moment determinat i varen prendre la decisió de formular una iniciativa legislativa popular.

Per tant, nosaltres, davant d'aquesta qüestió, el que volem clarament i sense cap mena de dubte és felicitar els promotors perquè, primer, han estat els primers en la història a formular la iniciativa legislativa popular, encara que després el Govern de la Generalitat preferís donar tràmit d'urgència al tema de les eleccions catalanes, però aquesta havia estat la primera en la història; segon, perquè aquest debat que avui es produeix sobre els compostos orgànics persistents, sobre les fórmules de gestió de residus, s'està produint perquè ells l'han precipitat, d'altra manera no s'hauria produït. Per tant, la nostra felicitació, perquè hem d'agrair no només la mobilització social i la conscienciació que han intentat fer durant tot aquest procés, sinó també perquè han precipitat un debat certament interessant i probablement ineludible que aquesta cambra havia d'efectuar.

Ara bé, permetin-me que els digui, no pas als promotors, que crec que en les converses que hem tingut han estat molt clars, sinó a la diputada senyora Font i al diputat senyor Vendrell, que ens han precedit en l'ús de la paraula, i que crec que quan han valorat aquesta qüestió, d'altres fórmules de participació política que no sigui la dels grups parlamentaris clàssics, la dels partits polítics clàssics..., i que nosaltres en aquest debat ens hi tindran i tindran tantes aportacions com siguem capaços de fer, perquè creiem que és veritat que s'ha de revitalitzar aquesta participació de la ciutadania –d'això que s'anomena «la societat civil» i que jo no utilitzo massa perquè també em sento civil, francament–; doncs, ens hi tindran al costat. Però sàpiguen que aquesta iniciativa legislativa popular era lògic que s'hagués de tramitar pel procediment establert en el moment de l'entrada a registre de la iniciativa, i, per tant, no es podia utilitzar un altre procediment perquè no existia un altre procediment –primera qüestió–, igual que passa en moltes altres qüestions del Reglament de la cambra.

Segona qüestió, segona qüestió que em sembla molt important i que a la Plataforma li hem explicat moltes vegades: la diputada que els parla representa un grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té 1.150.000 vots darrere; moltes vegades, el nostre Grup presenta iniciatives legislatives que són modificades pel Grup majoritari, que són votades en contra, que no arriben al final o que el final al qual s'arriba no és el que desitjava el nostre Grup, i no per això a mi se m'ocorre qualificar-ho d'antidemocràtic. (*Remor de veus.*) Crec que les fórmules que estableix el Parlament són fórmules de debat, de discussió, d'aportació d'altres grups, algunes vegades ens agraden més i altres vegades ens agraden menys, però no sempre el que s'aprova –no sempre el que s'aprova– ens agrada als que ho hem promogut; però no per això el sistema –hi insisteixo– deixa de ser model d'una cambra democràtica. Ho dic no per vostè, senyora Bet, sinó que em sembla que ha estat el senyor Vendrell qui ha afirmat que això era un frau democràtic d'aquest país.

I, per tant, jo entenc que..., insisteixo a donar les gràcies a la Plataforma que avui ens acompanya, als seus representants, perquè han produït aquest debat, i el text, encara que no els agradi del tot –i em consta que no els agrada del tot–, és un pas endavant en un tema molt

important per a Catalunya. Ara, la conversió d'aquest text en virtut de les esmenes plantejades pels grups parlamentaris no és una perversió del sistema democràtic, no és un menysteniment a la feina feta per aquesta Plataforma. El nostre reconeixement a aquesta Plataforma i a la mobilització ciutadana. Per tant, vigilin quan ens parlen de determinades afirmacions, perquè em sembla que algunes de les afirmacions no es corresponen a la veritat. No hi ha ni manca de dignitat, ni manca d'honestat, ni se'ns pot dir que no tenim consciència i que qui no té consciència no pot generar consciència, perquè la tenim, la tenim profundament arrelada i la defensem obertament, legítimament, democràticament, honestament i obertament. A vegades guanyem i a vegades perdem, com tothom, però, evidentment, no es poden dir les frases que avui s'han dit en aquesta cambra de representació democràtica, perquè no correspon. (*Persisteix la remor de veus.*)

Vull acabar dient-los que la feina que se'ns planteja al davant és una feina molt important. Quan es va descobrir el DDT –i els recordaré que el seu descobridor va obtenir el premi Nobel de química–, es va considerar que la química havia aconseguit controlar la natura. En aquests darrers anys hem descobert que això no és veritat, que la natura ve fortament condicionada per la química i que el que està succeint d'efectes secundaris d'aquesta anomenada «època» o «revolució química» té efectes ambientals gravíssims. Insisteixo a dir-los: avui no només discutim de plantes d'incineració de residus, no només discutim d'una certa inoperància, que per nosaltres és molt greu, en l'aplicació d'un sistema que era bo de gestió de residus i que establia la Llei del 93; avui hem posat sobre la taula i s'aprovarà un text que, encara que curt, encara que breu, encara que segurament més humil del que ens hauria agradat a nosaltres, inicia un procés indubtable de plantejament ambiental molt més avançat del que teníem ara.

Vull ensenyar-los, per acabar, un document que no és del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sinó que és precisament de la Plataforma Cívica per a la Reducció de Residus. És aquest (*l'oradora el mostra*); el document diu explícitament: «Els portantveus dels grups parlamentaris ens han ofert la possibilitat de retirar la Proposició de llei si es manté un redactat que sigui considerat inacceptable segons els criteris dels promotors de la iniciativa popular», atès que en tot moment, qui els parla, aquesta diputada, ha explicat amb claredat a aquesta Plataforma cívica que els únics propietaris, els únics titulars d'aquesta Proposició de llei eren ells, com ho som nosaltres quan proposem una proposició de llei a debat en aquesta cambra, i, per tant, com a únics propietaris eren ells els qui tenien la possibilitat de retirar-la en qualsevol dels moments del procés de debat d'aquesta temàtica. És més, en la darrera reunió, la diputada que els parla va preguntar explícitament a la Plataforma si ens autoritzaven a portar aquest text que avui sotmetrem a votació com a recomanació de la Ponència a la cambra, i ells ens van autoritzar explícitament. I això vull que quedi molt clar i vull que siguin no paraules meves, sinó de la mateixa Plataforma.

Moltíssimes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, agrair la presència aquí dels autèntics protagonistes d'aquesta Llei que avui aprovarem, que són els membres de la Plataforma que en el seu dia, recollint 107.000 signatures, va permetre que aquest Parlament pogués tenir un debat ampli, un debat que s'ha anat perllongant en el temps, però un debat ampli i intens, al voltant d'una qüestió que és essencial a l'hora d'avaluar, a l'hora de valorar la qualitat de vida dels nostres conciutadans.

Al llarg de les diverses intervencions que han tingut el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds i d'Esquerra Republicana, s'ha volgut emfasitzar molt la idea aquesta de menyspreu pel resultat final d'aquesta Proposició de Llei. A mi m'agradaria, al llarg d'aquesta intervenció, explicar quins són els resultats, tant des del punt de vista de contingut d'allò que finalment aprovarem com, també, de forma.

El senyor Vendrell deia: «Home, vostès, en el debat en presa en consideració, haurien d'haver votat que no.» Justament ens vam negar a fer-ho per expressar la nostra sensibilitat i el nostre respecte per l'esforç ingent, important, que ha fet aquesta Plataforma. No prendre en consideració aquesta iniciativa en el seu moment, això sí que hauria estat, sí que podia ser acusat de tenir manca de sensibilitat. I nosaltres aleshores ja, en el debat de presa en consideració, ho vam explicar, i vam explicar que hi havia determinats aspectes al text original que no compartíem i que al llarg de la tramitació parlamentària ens encarregaríem de modificar, ens encarregaríem de millorar des de la perspectiva d'allò que nosaltres considerem i d'allò que nosaltres presentem en els diversos programes electorals.

La senyora Montserrat Tura ja ho ha emfasitzat; jo també ho volia dir: en un moment concret de la tramitació, es va oferir la possibilitat, doncs, simplement, d'aturar la tramitació d'aquesta iniciativa i que finalment no s'hagués discutit. Això ho vam fer, i ho vam fer entre tots els grups parlamentaris, i vam cobrir un determinat buit, una determinada llacuna que podria haver existit en la tramitació d'aquest tipus d'iniciatives. Però, com els comentava, hi ha aspectes que són francament importants i interessants, d'allò que plantejava la iniciativa legislativa popular.

A grans trets, aquesta ILP plantejava dos blocs de propostes. Per una banda, deia que calia posar més determinació a l'hora de minimitzar i valoritzar els residus i que l'existència d'incineradores podria ser un factor que hi jugués en contra. Aquell argument de dir: «Si existeixen incineradores, estarem desmotivant tota la tasca de reciclatge, de valorització, de minimització.» Aquest era un primer aspecte que es plantejava. I nosaltres hi hem volgut entrar, hi hem volgut treballar, perquè creïem que era una línia interessant aprofundir-hi.

I un segon aspecte deia: «Cal prohibir la incineració, perquè és una tecnologia perillosa per al medi ambient.» I aquí és on nosaltres ja aleshores expressàvem la nostra disconformitat, i és aquí quan ens confrontem d'una manera molt directa amb determinades afirmacions, que jo crec que són força irresponsables, que plantejaven determinats grups, i concretament el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. En aquests moments, plantejar un dubte..., no un dubte, una afirmació contundent amb els termes que vostès feien, dient que la valorització energètica, que la incineració provoca un perjudici objectiu i clar a la salut de les persones i al medi ambient és una autèntica irresponsabilitat. I és aquí on nosaltres hem adreçat les nostres esmenes i hem plantejat aquesta modificació.

Perquè aquest debat no el tenim en el buit: aquest debat es concentra en un context, i aquest és el context europeu. I a la Unió Europea s'han aprovat diverses directives amb relació a aquesta matèria. N'hi ha una –i em permeten que els llegeixi una petita part– que és, no la Directiva de les incineradores que està en tràmit d'aprovació, sinó la Directiva que fa referència als dipòsits controlats, que fa referència als abocadors. I en un apartat concret explica quina és la jerarquia a l'hora de gestionar els residus. I diu: «Només hauran de realitzar-se en la comunitat activitats d'abocaments segures i controlades» i que «l'abocament de residus constitueix la darrera opció de la jerarquia formada per prevenció, reutilització, reciclatge, incineració i abocament», i és la mateixa Directiva europea que posa en darrera instància el dipòsit controlat, i no la valorització energètica. I els deia que estem en un context on d'altres estats utilitzen aquesta tècnica, i hi ha una altra directiva que diu literalment: «Una disparitat entre les legislacions dels estats membres en allò que es refereix a l'eliminació i la valorització dels residus pot afectar la qualitat del medi ambient i el bon funcionament del mercat interior.»

Però les normes a vegades són molt fredes. Nosaltres, aquí, els diputats membres de la Comissió de Política Territorial ho vam poder percebre d'una forma molt més directa, molt més immediata. Se'n recorden que vam tenir aquí la visita de la Comissió de Medi Ambient i Transports –que seria homologable a la nostra Comissió de Política Territorial– de Baden-Württemberg, del *land* de Baden-Württemberg? Aquella Comissió era presidida per un membre dels Verds, dels Grünen alemanys, i en una de les intervencions que ens vam anar fent l'intervinent, el president, membre dels Verds, ens va dir: «Escoltin, vostès, abans de portar els residus als dipòsits, suposo que els deuen valoritzar energèticament, suposo que els deuen incinerar; facin-ho, siguin valents.» I això no ho deia cap partit o cap agrupació sospitosa de no tenir sensibilitat ambiental; ho deien justament aquells que en determinats moments han estat buc insígnia a Europa d'implantació de tota aquesta sensibilitat, els mateixos Verds ens demanaven que hi hagués un tractament tèrmic anterior a la disposició controlada. Per tant, les coses són com són i aquest és el context, i nosaltres no ens podem aïllar, no ens podem allunyar d'aquest context,

perquè hem de resoldre aquells problemes que tenim i ho hem de fer en el dia a dia.

Els comentava –i reprenc el fil d'allò que els deia– aquests dos grans eixos: per una banda, la necessitat que l'incineració no posés en risc les estratègies de minimització i valorització, i per altra banda aquesta pretesa perillositat de la incineració. Home!, permetin-me que els faci un repàs del que suposa aquesta llei que avui aprovarem i amb els termes que ho farem amb relació al que proposava la iniciativa legislativa popular. La ILP demanava que les administracions públiques prioritzin la producció neta, la reducció en origen, la reutilització, la recollida selectiva i el reciclatge; la llei que avui aprovarem ho recull. La ILP demana que es promoguin processos i pràctiques de producció neta que evitin la toxicitat i la producció de residus; la llei que avui aprovarem ho recull. La ILP demanava que es promogui l'educació ambiental de la població en aquest àmbit; la llei que avui aprovarem ho recull. La ILP demana que es doni suport a les empreses de recuperació i de reutilització, especialment les d'economia social; la llei que avui aprovarem ho recull. La ILP demanava que els programes de gestió residus municipals tinguin objectius quantificables de reducció i de valorització; la llei que avui aprovarem ho recull. La ILP demanava que la Generalitat eviti que els envasos de recollida selectiva es destinin a la incineració; la llei que avui aprovarem ho recull; estableix que la incineració quedarà limitada estrictament al rebuig en el cas dels residus municipals –el rebuig és allò que no es pot valoritzar, que no s'ha recollit selectivament–, i en el cas dels residus industrials es parla de les previsions del catàleg de residus de Catalunya.

Aquest era el primer camp, i farem progressos importants, i estic d'acord amb la senyora Montserrat Tura quan deia: «Gràcies a aquesta iniciativa legislativa popular, avui també progressarem en aquesta matèria, en aquest àmbit.»

Respecte al segon bloc, respecte al bloc amb relació a la possible perillositat, la ILP demanava que es promoguessin sistemes de tractament de residus no nocius per a la salut i el medi ambient; la llei que avui aprovarem introdueix mecanismes per limitar i controlar qualsevol incidència potencialment negativa de la incineració en la salut i el medi ambient: possibilitat de prohibir la incineració de determinades substàncies, establiment de límits d'emissions amb revisió biennal per a metalls pesants, dioxines i COP. Això és bàsicament el que avui farem. I en aquell aspecte més essencial de la iniciativa legislativa popular, aquell que demanava que no s'autoritzessin noves incineradores en el termini de cinc anys, com recull aquest esperit, concretament, la llei? D'una manera diferent; d'una manera diferent, això és evident, no dir-ho seria faltar a la veritat. Ho diu d'una manera diferent: estableix unes condicions estrictes en la línia de les directrius que emanen de la Unió Europea, però, per altra banda, preveu la possibilitat de tancament de les plantes quan la disminució als residus així ho aconselli. Per tant, hi ha una previsió de futur en el moment que s'aconsegueixi uns nivells de reciclatge substancials.

I vaig acabant, però abans d'acabar m'agradaria fer referència a determinades coses que s'han dit, i, concretament, no ho ha dit un grup que –diguem-ne– és testimonial en el món local o que és testimonial a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus: la senyora Bet Font. Escoltin, vostès han estat dotze anys –dotze; ni cinc, ni deu: dotze anys– ostentant la presidència a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus. Vostès han promogut i han aprovat el Pla metropolità de gestió de residus municipals, i escoltin, aquest Pla és claríssim, estableix tot un seguit de mesures per assolir nivells importants de reciclatge, però al mateix temps no preveu, al contrari, no preveu que s'aturi la valorització energètica, la incineració.

En aquesta taula, l'any 1999 es preveu, d'incineració, un 27,3%; l'any 2006, un 32,9%. Per tant, escolti, si la incineració vostè, senyora Bet Font, avui ens diu amb aquesta rotunditat i amb aquesta vehemència que pot produir totes les catàstrofes del món, escoltin, allà on vostès tenen la capacitat de decidir, allà on vostès de fet decideixen, no diuen exactament això. I seria tancar aquest debat en fals de distingir entre la política que fem aquí en el Parlament de Catalunya i allò que es fa al dia a dia en el territori. Sí, senyor Boada, vostè ho sap i vostè ho sap perfectament. I, per tant, en aquesta qüestió, el que hem de fer és unir esforços, parlar-ne, complir els compromisos. El mateix Govern de Catalunya, al principi d'aquesta legislatura, de la mà de l'honorable conseller Felip Puig va plantejar la creació d'un grup de treball de reducció i de gestió dels residus que està conformat per tots els grups d'aquesta cambra i per les entitats municipalistes i per la mateixa Entitat Metropolitana de Tractament de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus; per tant, intentem tenir el mateix discurs aquí i a fora, i vostès avui, senyora Bet Font, rotundament no el tenen.

Per tant, avui aprovarem una llei que suposarà un pas endavant en aquesta línia de garantir la salut, que això és el més important per al conjunt de ciutadans i ciutadanes, la salut de les persones i del medi ambient. El que sí que seria un risc potencial per a la població fóra el no-control dels residus i la generalització dels abocaments incontrolats i les seves filtracions a l'aire, al sòl i a l'aigua, i això, afortunadament, avui no passa. Per tant, senyors i senyores diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, evidentment, donarà suport a aquest Dictamen. I acabo simplement amb un advertiment a la Mesa: també donarem suport a una de les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, justament aquella que la senyora Bet Font ens explicava tan pedagògicament, aquella que diu: «A l'aplicació de la Llei estatal d'envasos, la Generalitat de Catalunya promourà els sistemes de retorn d'envasos al dipòsit, especialment per a aquells d'un volum igual o superior a dos litres i per als envasos de productes tòxics i perillosos.» Aquesta serà una esmena que demanem votació separada.

Per tant, conscients que avui fem un petit pas més de cara a situar Catalunya en els nivells més avançats d'Europa, moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Complert ja el debat procedim ara a la votació de les...
(*La Sra. Font i Montanyà demana per parlar.*) Senyora Bet Font, em demana...

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Molt breu, però per al·lusions i per contradiccions.

El president

Té un minut.

La Sra. Font i Montanyà

En primer lloc, les al·lusions que acaba de fer el senyor Rull en aquests moments amb relació al paper d'Iniciativa per Catalunya - Verds a l'Entitat Metropolitana, d'entrada, dir-li que porta els càlculs mal fets, perquè nosaltres hi vàrem estar a partir de l'any 95; per tant, no sé d'on ha tret aquests dotze anys. Però, sigui com sigui, en el moment en què nosaltres hi vàrem ser va ser en el moment en què es va començar de plantejar..., en el moment en què nosaltres ho presidiem va ser quan es va tirar endavant el Programa metropolità de la gestió de residus municipals que plantejava arribar al tancament de les incineradores. I, a més a més, som conscients que si s'han retardat alguns aspectes és perquè per part del Govern de la Generalitat no hi ha hagut cap mena de suport i en alguns casos fins i tot es pot dir que s'ha boicotejat... (*remor de veus*), s'ha posat traves perquè es tirin projectes endavant com ara el de residu mínim. Nosaltres vàrem ser...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

Acabo, acabo, senyor president.

El president

Molt de pressa.

La Sra. Font i Montanyà

Vàrem ser dels primers a fer recollida selectiva amb força a municipis com Molins de Rei o Torrelles. I encara una altra cosa: a la Llei d'envasos i embalatges, quan es va votar a Madrid, van ser vostès i el Partit Popular que varen evitar que fos més progressista del que és en aquests moments.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

És que això era les al·lusions. La part de contradiccions..., és que penso que és important, senyor president, perquè eren unes contradiccions amb el Grup Socialista.

El president

Gràcies, senyora diputada, però no té la paraula. No té la paraula. Li agraeixo de debò el daixò. Moltes gràcies.

Senyor diputat, per un minut.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, molt ràpidament. Senyora Bet Font, matisos, però no pateixi; nosaltres no intensificarem aquest debat, assumirem la responsabilitat de continuar gestionant responsablement –i subratllo «responsablement»– perquè els municipis governats per vostè i el conjunt del país pugui progressar. La responsabilitat que vostès, en aquest cas, sembla que no vulguin assumir, l'assumim nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, ara ja a les votacions. Prego als senyors diputats i a les senyores diputades que posin el seu marcadore en condicions.

Votarem primer l'esmena número 20, que és la primera de la relació que tenen del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Votem ara la resta d'esmenes i de vots particulars del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aquestes esmenes i els vots particulars han estat rebutjats per 16 vots a favor, 114 en contra i 1 abstenció.

A continuació posem a votació les esmenes i els vots particulars del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes i vots particulars han estat rebutjats per 16 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació la resta d'articles, el preàmbul i el títol de la Proposició de llei.

Comença la votació.

La resta d'articles ha estat aprovada per 115 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual es retiren les proposicions de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00035/06), de regulació de les societats civils d'activitats entre professionals, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00036/06), i de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00037/06)

A continuació tractarem el quart punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució per la qual es retiren les proposicions de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal; de regulació de les societats civils d'activitat entre professionals, i de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, totes elles presentades davant del Congrés dels Diputats.

Atès que els grups parlamentaris consideren que actuacions legislatives de les Corts Generals posteriors a la presentació de les resolucions recullen el nucli essencial de les propostes que formulava el Parlament de Catalunya en les seves regulacions número 809/V, del 15 de desembre de 1998, Resolució número 938/V, del 19 de maig de 1999, i Resolució número 46/VI, del 29 de març del 2000, la Junta de Portaveus unànimement i de conformitat amb l'article 174.2 del Reglament va acordar de proposar al Ple la retirada de les esmentades proposicions de llei presentades davant del Congrés de Diputats.

Si els grups parlamentaris no desitgen fixar la seva posició es pot anar directament a la votació. *(Pausa.)*

L'article 174.2 exigeix la majoria absoluta per tal que l'acord sigui vàlid. Recordo que la majoria absoluta és de 68 vots, i cal, per tant, que el Ple es pronunciï per majoria absoluta. Atès que hi són presents els diputats per poder-la assolir, poso a votació aquesta Proposta de resolució.

Comença la votació.

Aquesta Proposta de resolució ha estat aprovada per 117 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

Per tant, queda aprovada.

Proposició de llei sobre la creació de l'autoritat catalana del TGV (presa en consideració) (tram. 202-00062/06) (retirada)

I passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació de l'autoritat catalana del TGV. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup d'Esquer-

ra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

(Pausa.)

Al senyor diputat li prego que es vagi acostant, ni que sigui gradualment, aquí a l'escó... Això de quedar enganxat és una mala cosa, ja ho sap vostè; s'ha de procurar sempre no estar mai enganxat. *(Remor de veus.)*

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que estiguin en silenci per debatre el que anem a debatre. Té la paraula, senyor Bonet.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Bonet i Revés

Bé, gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, a finals de l'any passat i a començaments d'enguany, el Ministeri de Foment, per boca del delegat de Renfe i del president del GIF, de l'entitat gestora d'infraestructures, va difondre a l'opinió pública els plans que tenia el Ministeri de Foment per bastir, per planificar un servei regional per a tot Catalunya del TGV i de l'AVE aprofitant, doncs, les infraestructures que es farien i construint els ramals corresponents, de manera que hi hagués un servei d'alta velocitat que unís el sistema català de ciutats. En aquelles declaracions, fins i tot hi havia un projecte que van presentar –el delegat de Renfe–, en què, doncs, hi havia fins i tot les freqüències i els minuts amb què s'enllaçaven les principals ciutats catalanes, fins i tot construint un ramal cap a les terres de l'Ebre, cap a Tortosa, eh?

El delegat de Renfe, en aquells moments, en aquelles declaracions, assegurava que competirien amb els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya per veure qui es quedava amb la concessió, per veure qui tindria la concessió, encara que de les declaracions, doncs, implícitament quedava sense discussió que seria el GIF, és a dir, el Ministeri de Foment, qui les donaria; és a dir, quedava sobreentès qui seria l'autoritat *por supuesto*, no? I en aquest sentit, doncs, bé, el senyor García Gallegos va dir que, en fi, que intentarien competir o deixar entrar els Ferrocarrils de la Generalitat.

Com que els sobreentesos són la mare de tots els malentesos, doncs, des d'Esquerra Republicana ens vam preguntar si realment estava clar o està clar que en un servei regional per a tot Catalunya de l'AVE, que va sobre més infraestructures que es faran, si aquesta autoritat *por supuesto*, doncs, ha de ser l'Estat, si ha de ser l'Estat qui ha d'obtenir n l'autoritat; aquesta és la qüestió. Bé, doncs, hem mirat els textos estatutaris, els textos constitucionals i, fins i tot, una directiva europea, que en això no queda gens de clar. No, creiem nosaltres que és més que clar que la Generalitat ha d'actuar.

Bé, si mirem qui té competències sobre els ferrocarrils i mirem les competències exclusives de la Generalitat, l'article 9.15 diu que «la Generalitat té competències exclusives» –ja sé que ho sabem tots aquí al Parlament, però no està de més recordar-ho– «en ferrocarrils, transports terrestres, marítims, fluvials i per cable, sense perjudici d'allò que disposen els números 20...» –que no és aquest cas–, «21 de l'apartat 1 de l'article

149 de la Constitució». És a dir, la Generalitat té competència exclusiva en ferrocarrils, excepte el que digui l'article 149.21. Anem a l'article 149.21, i diu: «L'Estat te competència exclusiva sobre ferrocarrils i transports terrestres que circulen dins dels territoris de més d'una comunitat autònoma», d'acord? I vull recalcar «ferrocarrils i transports terrestres que circulin», «ferrocarrils *que circulin*»; això ja no està clar si és infraestructura o si és el servei que passa per damunt de la infraestructura. A més a més, està ben clar que això és competència exclusiva si circulen per més d'una comunitat autònoma. Està clar que un AVE regional com el que es pretén és com una mena de rodalies i, en principi, doncs, la circulació d'aquests ferrocarrils no circularà per més d'una comunitat autònoma.

Però, bé, em sembla que aquest article encara no és el més definitiu; el més definitiu és l'anterior, el 148, el 148.5, que la Constitució diu: «L'Estat...» –perdó–, quines competències poden ser de les autonomies? Diu l'article 148: «Les comunitats autònomes podran assumir competències en...», i el punt 5 diu: «els ferrocarrils i les carreteres l'itinerari dels quals transcorri íntegrament dins el territori de la comunitat autònoma i, de la mateixa manera, el transport fet per aquests mitjans o per cable.» Jo crec que això està clar, que la competència pot ser exercida –i creiem que amb una visió històrica del catalanisme l'ha d'exercir– per la Generalitat; si no, la hi exerciran, eh? I aleshores, doncs, si no s'actua ara, què passarà? Doncs, com que ara estem a tots els programes del catalanisme reivindicant el transport de Renfe - rodalies, aleshores d'aquí a un temps afegirem a la reivindicació que demanarem el traspàs de Renfe - rodalies i el traspàs d'aquest servei d'AVE regional que tindrà el GIF.

Jo crec que la cosa està clara. Si hi pot haver una confusió entre infraestructura i servei, ho ha aclarit la normativa europea, la Directiva 91/440 del Consell d'Europa, del 29 de juliol del 91, que especifica ben clar, discerneix, distingeix entre el que és infraestructura i el que és l'operador que utilitza una infraestructura. Aleshores, doncs, aquesta Llei està molt clara: senzillament es tracta d'exercir les competències que dóna l'Estatut, perquè no ens hàgim de queixar més, eh? La política de la queixa és una política que pot ser molt rendible, pot anar molt bé, però no és una política efectiva des del punt de vista del catalanisme; hem de demostrar una mica més de ganes, crec jo. I en aquest sentit jo crec que hi ha les possibilitats.

A hores d'ara sé quina serà la posició dels grups majoritaris d'aquesta cambra, i, la veritat, estic una mica despistat, eh?, no ho acabo d'entendre. No acabo d'entendre com en una cosa d'aquestes no es fa un exercici de dir: «Això és meu.» Perquè, clar, les relacions entre la Constitució i els estatuts..., és a dir, el poder residual no va quedar clar de qui era. En els estats que tenen constitucions molts més raonables i racionals, en fi, hi ha el poder residual, que sempre és atribuït a les comunitats autònomes, als *Länder*, als territoris federats, etcètera; és a dir, allò que no és atribuït expressament i exclusivament a l'Estat és de les comunitats autònomes. Aquí no; aquí, amb aquestes tres llistes, queda una cosa..., un *totum revolutum*, que el primer que arriba és el que s'ho queda, no?

Llavors, deia, a hores d'ara sé que el Grup de Convergència i Unió hi votarà en contra. Bé..., i a més a més m'ha semblat entendre com unes raons que això..., com si fos una ximpleria, no? Jo, la veritat, trobo més ximple això d'una llei per regular el transport de les «golondrines» que no pas això del TGV regional. I més quan miro l'hemeroteca i veig un article del dijous 27 d'abril d'enguany, és a dir, fa pocs mesos, un article fet pel molt honorable..., per l'honorable conseller Pere Macias, en què diu que la Generalitat aposta per l'AVE. I l'article diu: «els serveis regionals d'altres prestacions sobre els quals la Generalitat de Catalunya ha realitzat un estudi d'avaluació de la demanda, en què es detecta l'existència d'un mercat potencial. Aquests serveis necessiten estacions a prop dels centres de les poblacions i permeten posar Girona a trenta minuts de Barcelona, o Lleida a una hora i mitja de Girona»; més endavant: «En aquest sentit, la nova xarxa, juntament amb la nova organització empresarial, ha de contribuir a establir aliances», etcètera, i aquest, doncs, «és l'objectiu de fer un producte per al client, viatger o carregador de mercaderies que sigui complet, integrat», etcètera. Aleshores diu: «Aconseguir aquest objectiu només serà possible si es donen les condicions següents», i fa una, dos, tres, quatre, cinc..., la condició 5 és la següent, diu: «Només serà possible si es dóna que s'assigna la responsabilitat d'autoritat organitzadora a l'Administració més adequada; en el cas dels serveis regionals, a la Generalitat de Catalunya.» Si això se'n diu incoherència, doncs, és això, eh? I en aquest sentit nosaltres estem una mica sorpresos de com no s'utilitzen les possibilitats competencials que dóna l'Estatut i que dóna, fins i tot, la Constitució.

Jo crec que és fonamental tindre una política integral del transport; una autoritat d'AVE regional a la manera de l'Autoritat Metropolitana del Transport seria un òrgan rector en el qual ordenar tot el sistema ferroviari català. No pot ser que avui, per anar de Barcelona a Lleida, amb el que va més ràpid estiguem dos hores i deu minuts, no?, i, per exemple, per anar de Madrid a Ciudad Real, eh?, el Talgo que va per damunt de la infraestructura de l'AVE, doncs, hi està cinquanta minuts, no?

Aleshores, si realment es vol competir, si es vol lluitar contra l'automòbil i contra el concepte de desplaçament privat, hem de fer un bon sistema integrat de ferrocarrils, en els quals primin la comoditat i, sobretot, la rapidesa.

I en aquest sentit, doncs, jo crec que una autoritat dels serveis regionals d'alta velocitat a Catalunya que tingués la Generalitat seria una manera de controlar, ordenar, planificar i seria un factor de reequilibri territorial i d'alguna forma seria un factor de donar un salt endavant en la política ferroviària, que des dels anys 79 i 80, en què es van assumir els Ferrocarrils Catalans i els Ferrocarrils de Catalunya en una sola entitat, que era Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, no s'ha fet un pas *al frente*, que dirien, en aquest sentit.

Bé, també he de dir que, efectivament, a l'hora del posicionament dels grups, i com que no podré replicar, suposo que hi haurà algú que dirà: «bé, és que nosaltres estem en contra del TGV, i tal i qual...». Això no es tracta d'estar-hi a favor o en contra, això es tracta que,

si hi és, aprofitar les ferides tan fortes que es fan sobre el territori català, de manera que..., per compensar tot el territori hi pugui haver un sistema de mobilitat molt més clar, molt més integrat i sobretot molt més eficient, molt més ràpid i que pugui lluitar en igualtat de condicions amb l'automòbil privat i, doncs, les seves externalitats.

Bé, jo, només, per acabar, voldria reclamar que..., jo crec que Prat de la Riba, Cambó, Macià, Companys, etcètera, etcètera, no entendrien que un servei d'aquests, doncs, nosaltres el deixéssim fer; no entendrien que una qüestió de neguit per al desenvolupament del país, com és això de les infraestructures que es posaran a l'abast del tren d'alta velocitat, no siguin ordenades, no siguin exercides, no siguin planificades per l'autoritat rectora de tot el país, que ha de ser la Generalitat, evidentment –evidentment–, en col·laboració amb les federacions de municipis.

Jo lamento, doncs, que en aquest cas..., crec que la Proposició de llei, doncs, serà derrotada. Ara, confio que passarà una mica el mateix com em va passar quan vaig fer una interpellació sobre el traspass dels aeroports i la consegüent Moció, que també va ser derrotada, inexplicablement, amb el vot contrari del Grup majoritari de la cambra; després hem vist com aquell traspass dels aeroports, que en el seu moment es va votar en contra que el reclaméssim a l'Estat, ara, en el debat de política general, doncs, s'ha reclamat. Espero que avui votareu en contra però suposo que d'aquí a un mes, o d'aquí a dos mesos, quan us vulgueu fer la foto amb Esquerra Republicana una altra vegada, doncs, intentareu aprovar-la d'aquella manera de mínims que és això, no?

Jo crec que..., en fi, per tot plegat jo demano una mica més de coherència a tots els grups d'aquesta cambra que es diuen catalanistes.

Gràcies, senyor president, gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bonet. Per fixar la seva posició, en nom dels grups parlamentaris, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, se suposa que el senyor Bonet, quan es referia que hi hauria algun grup de la cambra que diria que no està d'acord amb el TGV, es devia referir a Iniciativa per Catalunya - Verds, i té tota la raó, nosaltres estem en contra d'aquest sistema ferroviari i creiem que hi hauria d'haver un altre sistema que serà o que seria –ja no ho serà, ens temem–, que seria tant o més eficient com el que es planteja a través del sistema TGV, tant o més eficient i tant o més modern i competitiu. Però, en tot cas, sí que té una virtut, senyor Bonet, la seva proposta –que jo li avanço que no li votarem favorablement–, té una virtut, que ens permet debatre sobre el TGV. Vostè potser ha debatut més sobre el nacionalisme i sobre què farien Prat de la Riba i tot d'altres personatges de

la història d'aquest país sobre el TGV o quin comportament tindrien sobre aquesta possibilitat de tenir aquesta competència, ja ho ha dit vostè, ja li ho deixo dir a vostè –que hi entén molt i ja li agrada aquest tema–, jo preferiria parlar més, en aquest cas –però només una pinzellada, tampoc els avorriré– sobre el tema del TGV.

I dic que és una bona oportunitat perquè precisament vostè parlava de la necessitat de planificació, i aquesta ha set una de les qüestions que no ha tingut aquest sistema. Una cosa tan important –i coincideixo amb vostè– per al país com és elaborar quin ha de ser el sistema ferroviari de cara al segle XXI i no hi ha hagut cap tipus de planificació, no hi ha hagut cap tipus de discussió i hi ha hagut molt poca participació, i últimament ens dóna la sensació que aquesta discussió és a través dels mitjans de comunicació; són els mitjans de comunicació, o algú utilitza els mitjans de comunicació, per dir: «a mi m'agradaria que passés per aquí, hauria de passar per aquí, no hi ha dret que ens facin això, és un afront al país, és...», etcètera, etcètera, etcètera, totes aquestes qüestions, però veritablement no hi ha hagut un fòrum on es pogués discutir aquestes qüestions. I, evidentment, això porta problemes més greus que els consubstancials a aquesta..., a aquest sistema, o posar en marxa, doncs, aquest sistema ferroviari, no? Problemes, que els podríem avorrir sobre què significa, problemes gravíssims, problemes gravíssims que afecten els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, no? Ara la xarxa, el traçat està a les portes de Lleida, no?, o sigui, si puges a la Seu pots veure la traça terrible, doncs, que ja ve des de l'Aragó, i a Lleida ja comencen a haver-hi problemes i des dels diferents organismes i institucions, doncs, ja dic que hi posaven moltes traves perquè estava trinxant el territori de Lleida; vint pobles fa poc, vint alcaldes, reunits a Artesa de Segre dient que si no es modifica el traçat paralitzarien l'obra, i no es pretén modificar el traçat.

No cal que els expliqui la irracionalitat que s'està plantejant ara a l'entrada de Barcelona d'aquest sistema ferroviari i encara ara discutir si ha d'entrar o no a l'aeroport o si ha de passar o no per l'aeroport, independentment que sigui el TGV, és una aberració, és una irracionalitat que un sistema ferroviari modern com el nostre –que hauria de ser modern–, com el que s'està plantejant, no pugui arribar a l'aeroport. En tot cas, fora que algú, des del Govern de Madrid, entenguí, doncs, que l'aeroport de Barcelona ha de ser un aeroport de segona o tercera categoria i, evidentment, no ha de servir de centre, doncs, que pugui arregar vols regionals i de per aquí..., ser un aeroport intercontinental estil Frankfurt o altres que hi ha a Europa. Si fos així, doncs, també s'hauria de discutir, no? O, fins i tot, els enfrontaments que hi ha entre diferents municipis com l'Hospitalet o Barcelona, si passa pel litoral, si passa per l'interior, si aprofitem, doncs, per cobrir les vies, etcètera, etcètera.

El Vallès Occidental, exactament el mateix..., quantitat..., quantitat no, set o vuit alcaldes, doncs, també sent propostes, no acceptant les que hi ha en aquests moments des de Fomento. O a Girona, no?, a Girona també hi ha força discussió sobre això, però l'última propo-

posta de Girona també és de les que fa més riure de totes, no?, un tren, doncs, que es desviaria de la xarxa principal, entraria a l'estació de Barcelona i després iria a recules per tornar a agafar la xarxa principal. Sort que és el TGV, sort que en diem «alta velocitat», perquè si en diguéssim un altre nom ja potser estaríem parlant, doncs, de les cafeteres, que en dèiem abans, o dels trens que hi havien abans, que treien fum fins i tot. El que treu fum és la incomprendibilitat de plantejar aquestes propostes sense cap tipus de planificació, una irracionalitat total, i això significa milers i milers de milions de pessetes invertides en aquesta infraestructura sense cap tipus de planificació, sense, veritablement, tenir en compte el nostre territori, el territori dels catalans, la seva orografia, la seva demografia i, evidentment, tot el seu urbanisme, que potser necessitaria un altre tipus de transport tan eficient i tan modern que no pas aquest.

I això ens portarà a una incapacitat en noves inversions. El senyor Bonet també parlava de la xarxa Lleida - Manresa - Barcelona. Home, també ens seria bo que tinguéssim una autoritat, també, per a aquesta xarxa; vostès només plantegen l'autoritat per al regional TGV, i amb aquesta xarxa, què farem?, la mantindrà un altre cop l'autoritat estatal? Després tornaré a parlar sobre aquesta situació.

Estem fent, estem parlant de milers i milers i milers de milions sobre aquesta infraestructura i tenim la..., i a la reunió a què vàrem assistir últimament, també, doncs, la xarxa Lleida - Manresa - Barcelona és tercermundista, si em permeten aquesta expressió. El mateix que la de Barcelona - Puigcerdà, sobretot l'últim tram o, en canvi, no s'ha posat sobre la taula una cosa tan important i eficient per relligar les comarques de l'interior com seria un eix transversal ferroviari, no només viari, que a això ja hi estan disposats el Govern de la Generalitat i el senyor Macías –el gran constructor de carreteres, que passarà a la història per això–, doncs, l'eix transversal ferroviari seria un element importantíssim, o arribar a la costa, des de Girona a la Costa Brava centre, no només amb grans infraestructures o voler desdoblaments de carreteres sinó a través d'un eix ferroviari, també, que es pogués fer per relligar, també, el centre de Girona cap a la Costa Brava, també seria un element important del tipus tramvia o un altre tipus més lleuger, però això no es planteja, no interessa: únicament i exclusivament l'obsessió a través del TGV, que provoca, doncs, que tampoc es puguin fer actuacions que jo crec que serien importants per a la qualitat de vida dels ciutadans.

Parlava abans de l'Hospitalet: és necessari el cobriment, evidentment, de les vies a l'Hospitalet. Es podrà fer o no es podrà fer? O no es podrà fer perquè no hi ha diners?, no hi haurà els milers de milions de pessetes que necessita per poder-lo fer perquè estan destinats a aquesta infraestructura? O a Girona, Girona perdrà l'oportunitat de treure, doncs, el pas de la via pel mig de la ciutat i poder recuperar, evidentment, doncs, una altra ciutat, una altra idea de ciutat que la que hi ha en aquests moments. En canvi, el TGV haurà de fer aquestes giravoltes tan rares; un tren, doncs, que necessita, evidentment, aquesta alta velocitat per ser competitiu. No s'entén. Tot això no es tindrà en compte, que són

qüestions que evidentment afecten la qualitat de vida dels ciutadans.

I acabo dedicant-me, evidentment –perquè ho haig de fer i és just–, doncs, a la concreció de la proposta que feia el senyor Bonet. Hi ha una altra virtut d'aquesta proposta, que és el principi de subsidiarietat, que el compartim, evidentment: traslladar les competències, evidentment, a les administracions més properes al ciutadà, i en aquest cas es podrien traslladar. El que passa és que no li trobem prou encert tal com està proposada; és possible que en la idea, en aquest principi, hi estiguéssim d'acord, però no; perquè, és clar, per què no tota la xarxa ferroviària de rodalies?, la hi podríem incloure ja i fer una autoritat única, seria important, no se'n parla, de la xarxa de rodalies, malgrat que seria un element important, seria potser més interessant fer tota la xarxa ferroviària, evidentment, bàsicament, les rodalies, perquè sí que l'article de la Constitució parla que és competència de la Generalitat tot allò que siguin xarxes viàries o ferroviàries dintre de la comunitat. Clar, el TGV no sé què és, i no es cregui què faran amb els regionals: encara no sabem exactament quina xarxa de regionals faran, només ho sabem a través d'un article que vostè citava, poca cosa més, des del Govern de la Generalitat, ens han explicat què vol dir la xarxa regional del TGV, o què vol dir..., i les mercaderies?, per on passaran les mercaderies? Per l'ample europeu d'aquesta nova...? Serà el primer lloc en tot Europa on passen mercaderies per TGV, excepte els túnels de connexió amb França i amb Itàlia. I amb les mercaderies que vinguin de Tarragona o que vinguin del sud, què farem? Farem intercanviador d'eixos? Si no és amb l'ample ibèric, vindran del sud? O vindran de València, amb l'ample ibèric? I com ho faran per traslladar-se a França? Passaran per Portbou? Hi haurà intercanviador d'eixos com hi ha ara, també, a Portbou? Ens ho han explicat? No, no sabem absolutament res, i per això estàvem discutint aquesta manca de planificació, aquesta manca de proposta clara i contundent en una cosa tan important com és aquest país, per a aquest país i també per a l'Estat, doncs: el TGV.

I per això, doncs, no està..., vostè parlava en la seva intervenció de «sistema integrat», però la seva proposta no en parla, només parla del TGV. I l'altra xarxa? I la xarxa d'ample ibèric? Aquesta ja la donem per obsoleta?, la llancem?, no la utilitzem? Tindrà importància?, no tindrà importància? Jo crec que també seria un element important que es pogués dir.

I hi ha una cosa en què no acabo d'estar d'acord amb vostè, senyor Bonet: aprofitar les ferides que provoca el TGV per compensar el territori a través de traspasar-li la xarxa em sembla del tot insuficient –em sembla del tot insuficient–i, en tot cas, fins i tot –perdonin l'expressió–, em sembla, una mica, excuses de mal pagador. La traça terrible i el mal que fa en aquest territori no es compensarà absolutament amb res –amb res–, ni que ens el traspassessin; la xarxa, el mal que fa aquesta xarxa ferroviària, el mal que fa sobretot al territori, el mal que fa als ciutadans, el mal que fa sobretot a algunes ciutats, no es compensarà ni que tinguéssim nosaltres la plena competència. Només ho compensaria fer un altre tipus de xarxa que tingués en compte, evident-

ment, les persones, que tingués en compte les necessitats d'aquest país i no pas exclusivament les necessitats d'un sector d'aquest país, i que per això nosaltres no compartim.

Per totes aquestes qüestions, nosaltres no votarem favorablement a la presa en consideració d'aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Per posicionar-me sobre la presa en consideració de la Proposició de llei que acaba de substanciar l'il·lustre diputat senyor Bonet.

Miri, vostès, jo m'he llegit detingudament la seva exposició de motius, i fan uns fonaments legals per tal de substanciar, doncs, aquesta Proposició de llei, i, evidentment, aquests fonaments legals als quals vostès fan referència, a l'article 148.1.5 de la Constitució espanyola, que consagra la competència de les comunitats autònomes sobre els ferrocarrils que es desenvolupin íntegrament sobre el propi territori. Això ja s'està fent, vull dir..., per tant, els fonaments legals sobre aquests primer apartat, res a dir: s'està fent i s'està complint. Vostè llavors fa referència a l'article 149.1.21 de la Constitució, on s'esmenta que l'Estat té només la competència exclusiva sobre els ferrocarrils que circulin per més d'una comunitat autònoma: el tren de gran velocitat, doncs, és un tren supracomunitari i és un tren de caràcter internacional; per tant, l'article 149 ho deixa ben clar. Aquest fonament està fora de to.

Vostè ens fonamenta la seva Proposició de llei sobre l'article 9.15 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que consagra la competència exclusiva de la Generalitat sobre el ferrocarril. Oh, és que el tenim tot, i precisament el Govern de la Generalitat el desenvolupa bé i favorablement; més enllà, encara va més lluny, el Govern de la Generalitat, i a partir del 96 demana i arriba a un acord amb el Govern de l'Estat que el tren de gran velocitat arribi el 2004 a la frontera, i només caldria pensar en el nostre territori, quan vostè fa referència a l'article 11.9 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on es declara que «correspon a la Generalitat l'execució de la legislació estatal en l'ordenació del transport ferroviari que tingui el seu origen i destinació dins del territori de la comunitat autònoma», s'està tot fent, s'està tot complint. Escolti, jo només li faria una referència: preguntí als senyors alcaldes o senyores alcaldesses de Catalunya que els passa el traçat de gran velocitat si coneixen el senyor Roger? Segurament que el coneixen, i s'està desenvolupant una línia en funció del que s'ha establert des del Govern de la generalitat per al nostre territori, que és Catalunya. Vostè sap sobradament que «supracomunitari» vol dir que el tren de gran velocitat no és un tren eminentment català: passa per moltíssimes comunitats autònomes. I aquest tren

sortirà, en aquest cas –podríem parlar dels altres: l'Euromed, etcètera, etcètera–, des de Madrid, passa per on passa, passa per Saragossa –per Aragó, millor dit–, ve a parar a Catalunya, etcètera, se'n va cap a França, és internacional i hem de tenir en compte una cosa: que té una confluència amb cadenes logístiques a nivell europeu.

I després, hi ha una altra qüestió que vostè deu conèixer com a senador, i és que està en tràmit l'estudi d'un nou model ferroviari liberalitzador europeu. Aquest estudi s'està portant a terme i es coneixerà dins d'aquesta legislatura, per tant, no té cap sentit crear nous ens, que vostè demana a través de la seva Proposició de llei, fins que, fins i tot, no tinguem aquest estudi que es pugui analitzar, a veure, tècnicament i amb el coneixement suficient, tècnic i financer, si es liberalitza o no i com es portarà a terme.

Llavors, vostè només parla de l'alta velocitat i, en canvi, s'oblida del convencional. Jo crec que a aquesta Proposició no de llei altres diputats que m'han precedit li han fet aquest retret: que vostè es descuida de parlar del convencional i només es dedica al d'alta velocitat. Jo crec que els fonaments legals en els quals vostè ha substanciat la presa en consideració, doncs, estan molt lluny, molt lluny del que vostè exactament pretenia. Per tant, el nostre Grup Parlamentari, tenint en compte que tots els fonaments legals són els que són i s'estan complint perfectament bé –i ho sap i vostè ho coneix molt bé–, el nostre Grup Parlamentari evidentment que no li podem donar suport i el nostre vot serà en contra.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, fa uns dies, en una visita al Parlament Europeu, hi havia un cartell que feia referència als ferrocarrils i deia que «el tren serà el mitjà de transport del segle XXI si resisteix al segle XX». Per tant, és important que parlem de trens en aquest Parlament, és important la proposta d'Esquerra Republicana i caldria que hi prestéssim l'atenció necessària i que prenguéssim acords al voltant d'aquesta proposta, no com una cosa de tràmit, sinó com un tema molt important.

I vull fer unes consideracions prèvies. Em sembla important que Esquerra Republicana parli de trens, que parli de l'AVE i d'una autoritat catalana de l'AVE, perquè Esquerra Republicana no sempre o no a tots els llocs de Catalunya ha estat a favor de l'AVE; per tant, em sembla important que Esquerra Republicana prengui avui una posició clara i contundent a favor d'un projecte ferroviari vital per a Catalunya, em sembla que això és molt important.

La proposta d'Esquerra Republicana la trobo interessant, però he escoltat la intervenció del senyor Bonet i la intervenció dels altres Grups i tot els Grups tenen raó, i per això el Grup Socialista s'abstindrà. Però li faré una proposta, senyor Bonet, li faig una proposta, la faig a tota la cambra: si el tema és que Catalunya ha de tenir competències en ferrocarrils, en aquells ferrocarrils que passin per Catalunya, si hem de crear una autoritat catalana ferroviària, creem-la. Es veurà aquí al Parlament molt aviat una llei de creació dels aeroports de Catalunya i de creació de l'autoritat aeroportuària catalana. Fem una cosa semblant: fem un projecte de llei de fer una autoritat ferroviària catalana, que pot ser la Direcció General de Ferrocarrils o pot ser una autoritat que creem per llei, però fem-la tots junts; fem una proposició de llei tots junts i que toqui no l'alta velocitat, com aquí s'ha dit: és una part molt petita, l'alta velocitat. Oi que estem d'acord a reclamar les competències en rodalies? Doncs, que l'autoritat ferroviària parli de rodalies. Oi que estem d'acord a demanar les línies interiors de Catalunya Lleida - la Pobla o de la línia Barcelona - Manresa - Lleida? Doncs, que l'autoritat dels ferrocarrils de Catalunya tracti de les línies interiors de Catalunya.

Per tant, jo el que li proposo, senyor Bonet, és que avui no votem aquesta Proposició de llei, ens abstindrem, però que tots plegats fem un nou projecte; almenys el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi està disposat a pactar-lo amb vostès, i amb Iniciativa, si volen, i amb Convergència i Unió, si volen, i amb el Partit Popular, si volen. Parlem tots junts i fem una proposició de llei en aquest sentit d'una autoritat catalana ferroviària que toqui rodalies, les línies interiors i que parli d'aquests temes.

Però avui, senyor Bonet, vostès ens donen l'oportunitat de parlar de l'alta velocitat a Catalunya. Jo crec que en aquests moments l'alta velocitat a Catalunya no és tan preocupant com es gestionarà sinó com es farà, perquè la infraestructura encara està en perill. Jo crec que en aquests moments, al llarg de Catalunya, hi ha profundes càrregues contra l'AVE, càrregues de profunditat: s'està dinamitant el projecte de l'AVE, estan sorgint petits conflictes territorials que el Govern de l'Estat jo crec que els està incentivant per provocar un retard a l'AVE a Catalunya. I això no és bo: tenim conflictes a la ciutat de Lleida, tenim conflictes a la zona de les Garrigues i de la Conca, tenim conflictes sobre la futura estació de Tarragona, tenim el tema de l'estació del Penedès, tenim l'entrada de l'AVE a Barcelona i a l'aeroport, i el Govern de l'Estat va provocant petits conflictes que fan que el projecte de l'AVE a Catalunya per al 2004 entri en perill. I aquest projecte és un projecte estratègic, un projecte vital per a Catalunya sobre el qual ens hauríem de posar d'acord i hauríem d'eliminar aquests petits conflictes que van sorgint i hauríem de fer esforços per posar-nos d'acord.

El Partit Popular s'ha posat d'acord, per exemple, en un dels temes que plantejava el senyor Boada ara, que és el tema del Vallès Occidental. Tots estem d'acord amb un trajecte de l'AVE al Vallès Occidental; doncs, per què no ho anem fent per a tots els trajectes que hi ha a Catalunya i no donem excuses a ningú per no fer la

inversió de l'AVE que tots requerim. Cal que ens podem d'acord, i em sembla que en aquests moments, amb aquestes petites càrregues de profunditat, el Govern de Convergència i Unió no està prou alerta, perquè el responsable d'aquests temes, que és el senyor Roger, director general d'Acció Concertada, està una mica desconcertat en aquests moments, si em permeten l'acudit. Hi ha un cert desconcert fruit de la recomposició del Departament: ha plegat el senyor Solans, han nomenat ara el senyor Pere Torres director general de Política Territorial, uns nomenaments una mica estranys que no crec que acabin d'ajudar a la situació caòtica en què es troba el Departament de Política Territorial. Cal que ens posem d'acord.

Ahir, jo assistia a una conferència de l'alcalde Clos sobre el tema de l'entrada de l'AVE a Barcelona, i el senyor Clos ens deia una cosa que jo els vull repetir: «No tenim temps; el període d'allegacions de la societat civil s'acaba aquest divendres, el període d'allegacions dels municipis i de les institucions s'acaba d'aquí a un mes; tenim un mes per posar-nos d'acord sobre l'AVE a Catalunya; tenim un mes per fer possible que aquest gran projecte estratègic, vital, per a Catalunya sigui positiu; tenim un mes per posar-nos d'acord.» Ahir, a la conferència de l'alcalde Clos, ja hi havia un ampli nivell d'acord. Senyor Boada: hi havia l'alcalde de l'Hospitalet, hi havia l'alcalde de Santa Coloma, hi havia l'alcalde de Badalona, hi havia el senyor Clos i tots estaven d'acord amb una proposta d'entrada de l'AVE a Barcelona, una proposta de mínims que era: cal que l'AVE passi per l'aeroport amb doble via –no una via d'un sol carril, no, dos vies cap a l'aeroport, dos vies que tornin cap a l'interior de la ciutat–; estació central a la Sagrera; sortida de mercaderies a alta velocitat i compromís que la connexió de la Sagrera cap al mercat de Montcada i cap a Girona també es fa el 2004, perquè en la proposta que ens ha fet el Ministeri ara ens diuen que la connexió Sagrera amb Montcada s'haurà d'ajornar fins el 2006. L'AVE no pot quedar tallar a la Sagrera, l'AVE ha de continuar, amb la línia principal, cap a Girona i la frontera francesa. I en aquests mínims, ahir, tota la gent, tots els alcaldes de la regió metropolitana hi estaven d'acord. I jo crec que la Generalitat també hi pot estar d'acord i, per tant, tots els catalans podríem començar a avançar en aquest tema.

I el senyor Clos va dir una cosa molt més important o tan important com aquesta: «Cal que a Catalunya fem un pla de rodalies», perquè en aquests moments, en el projecte que ha presentat el Ministeri, hi ha un projecte essencial a l'atracció de Barcelona, que és un nou túnel ferroviari, que és un nou túnel de rodalies, no un nou túnel per a l'AVE, i, per tant, aquest nou túnel de rodalies, si continua el Ministeri volent-hi posar el seu criteri, condiciona tot el futur de les rodalies de Barcelona. I des de l'Ajuntament, des de la ciutat i des del Govern de la Generalitat hem de voler un pla de rodalies que no quedi malmès per un projecte que no respon a les rodalies sinó que respon a l'AVE.

Perquè, senyores i senyors diputats, jo considero que l'AVE és una oportunitat per al ferrocarril; l'AVE no va contra el ferrocarril convencional; l'AVE és una ocasió

per fer la intermodalitat, per fer possible que el ferrocarril convencional millori. Per exemple, la línia que plantejàvem aquí de Manresa - Lleida - Barcelona –o posem Manresa al mig–, eh?, doncs, té grans possibilitats si la millorem per fer aportació de passatgers a l'AVE: Cervera - Lleida és segur que es pot fer, i les altres línies convencionals de Lleida també; Lleida - Balaguer, segurament, per fer aportació de rodalies; Lleida - Montsó, Lleida - Montblanc..., podem millorar el sistema tradicional del ferrocarril, el ferrocarril convencional, diguem-ne, perquè serà estirat per l'AVE. Per tant, l'AVE no va contra el ferrocarril convencional, l'AVE hauria d'afavorir la millora i el desenvolupament del ferrocarril convencional.

Tenim, per tant, una ocasió, tenim un mes per posar-nos d'acord. Al senyor Bonet li dic: senyor Bonet, si volem una autoritat catalana de ferrocarrils, fem un nou projecte de llei, fem-lo junts, vostès i nosaltres i els que s'hi vulguin apuntar, Iniciativa, Convergència i el Partit Popular, endavant, fem-ho. Però vostè, avui, en la seva proposta ens planteja una autoritat molt petita, sobre l'AVE i prou, i sobre un AVE de Catalunya i prou, i jo crec que a l'AVE potser hi hauran alguns ciutadans que només seran catalans, però si l'AVE té un sentit és que va a tres-cents quilòmetres per hora i a tres-cents quilòmetres per hora Catalunya és petita, perquè volem un AVE que eixampli Catalunya, que arribi cap a Saragossa, que arribi a Montpeller, que arribi a Tolosa i que arribi a València. Per tant, necessitem una autoritat que tingui present que l'AVE no és l'AVE de la Catalunya petita sinó de la Catalunya grossa, de la gran regió que volem.

Senyor Bonet, per tant, d'acord a crear una autoritat de ferrocarrils de Catalunya, però plantejem-nos un AVE de veritat, un AVE que sigui l'AVE de creació d'aquesta nova regió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'escoltar, doncs, els il·lustres i la il·lustre diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, crec que poca cosa s'hi pot afegir, sobre el tema de l'AVE, però sí que m'agradaria fer unes precisions al senyor Bonet, perquè m'ha semblat entendre, doncs, que havia interpretat..., que semblava que per part del nostre Grup era una ximpleria la proposta d'Esquerra Republicana. Molt al contrari, senyor Bonet: no entenem que sigui cap ximpleria. Nosaltres –ja l'hi avanço, en tot cas– no li donarem suport, potser perquè no coincidim en el temps.

També li voldria dir una altra cosa: estigui tranquil, que la Generalitat actua i actuarà. I jo recordo, com a alcalde d'un municipi afectat, doncs, per la traça del tren d'alta velocitat, que va ser l'any 89, ja, que ens va convocar a tots els alcaldes afectats la Generalitat per explicar-nos, realment, per allà on passaria i què se'n fa-

ria també dels trens que ara són convencionals de Renfe. Per tant, està planificat, s'actua, s'actuarà; el que passa és que la proposta que vostè ens fa avui, doncs, és de gestió d'una infraestructura que encara no està construïda, i, per tant, des del nostre Grup volíem que primer es construís i després, doncs, parlar.

Estaríem també, en certa manera, disposats, el nostre Grup, a parlar d'actuar, d'alguna manera, començant, doncs, per una proposició no de llei, per començar a treballar i aprofundir en el tema de la futura gestió de l'AVE. Aquesta és l'oferta que li fem també des del nostre Grup, perquè nosaltres en aquest moment –en aquest moment– el que entenem és que el que cal fer i el que realment estan fent en aquests moments els tècnics tant del Ministeri com de la Generalitat és aprofundir en tot el que són infraestructures ferroviàries a Catalunya, però molt especialment en un pla global de transports.

Per què aquest pla global? Doncs, perquè la construcció del TGV tindrà dos efectes importants sobre el nostre territori: d'una banda, alliberarà la xarxa convencional de pràcticament tots els serveis de llarg recorregut o grans línies i de molt bona part de la de mercaderies, i, d'altra banda, oferirà una bona oportunitat de prestar uns nous serveis. En concret, a Catalunya disposem d'una xarxa que unirà Lleida, el Camp de Tarragona, Barcelona –amb diferents estacions–, Girona, Figueres, i molt a prop tindrem Perpinyà i Montpeller, amb una possibilitat de temps de viatge excepcional –ja s'ha dit. És, doncs, convenient aprofitar aquesta oportunitat d'estructuració de la xarxa de ciutats de Catalunya per establir un servei regional d'altres prestacions.

Per tant, els serveis ferroviaris regionals necessiten una adaptació a les noves condicions: d'una banda –ja ho ha dit també el senyor Bonet–, a la Directiva 440/91, que és un mandat de la Unió Europea, i a l'estructura d'Estat descentralitzat, i, d'altra banda, la participació d'iniciativa privada en la gestió de serveis.

Juntament amb aquestes dues adaptacions, entenem que s'hauria d'establir una estructura empresarial capaç d'arribar a acords de col·laboració amb les empreses de transports de viatgers per carretera i, fins i tot, que aquestes empreses participessin en l'accionariat de la nova estructura empresarial, que fessin possible un servei de transport públic global amb prou qualitat per recuperar quota de mercat en l'aspecte de la mobilitat.

Així mateix, també, cal no deixar passar l'oportunitat d'aprofitar les noves infraestructures per establir serveis de qualitat, que en el cas de la nova línia d'alta velocitat necessita encara més aquests serveis complementaris per fer arribar els beneficis de la nova línia més enllà de l'estricta rodalia de les estacions.

Per tant, i per resumir, pel que fa al futur del transport ferroviari regional, cal distingir molt clarament tres tipus d'activitats: primer, la de l'autoritat organitzadora; dos, la de gestió d'infraestructures ferroviàries, i tres, la de prestador de serveis ferroviaris regionals. Una vegada identificats els tipus d'activitats, s'han d'assignar responsabilitats de manera que el servei es presti eficientment i amb alta qualitat, i és en aquest sentit que entenem que la Proposició és precipitada en la seva

formulació i contingut; no només no afegeix cap valor al procés endegat, sinó que podria distorsionar-lo.

La Proposició de llei, doncs, resulta extemporània, a la nostra manera de veure, i la seva aprovació anticiparia un model organitzatiu que podria condicionar innecessàriament el disseny i final del sistema. Per tant, el nostre Grup no donarà suport a la Proposició de llei, tot i que li hem fet l'oferta de començar a dialogar, a través de proposicions no de llei, perquè entenem que primer s'han d'acabar de construir totes les infraestructures per, després, negociar, en el si de la Comissió Mixta de Traspassos, quins traspassos corresponen a la Generalitat i, a més a més, que el Govern pugui en el seu moment mirar quina és la millor figura per poder-los gestionar obertament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el... (*El Sr. Bonet i Revés demana per parlar.*) Sí, senyor Bonet? No... Em demana la paraula per...? (*Pausa.*) És que crec que no hi han hagut ni al·lusions ni... (*Veus de fons.*) Ah!

El Sr. Bonet i Revés

Senyor president, és per atendre les peticions que s'han fet de dos grups, eh?

El president

Té la paraula, per tres minuts.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, gràcies, senyor president; ràpidament. Si, efectivament, era una cosa parcial aquesta autoritat –només pivotava sobre la qüestió dels serveis regionals d'AVE–, no és que no tingués al cap el problema dels ferrocarrils en el conjunt global de Catalunya i els ferrocarrils convencionals, sinó que pensava que, com que era una infraestructura nova, era la manera més eficient, més ràpida, de desencadenar..., diguéssim, com a factor de totes les altres. És a dir, crec que no és veritat que..., no té per què ser necessari que una estructura com l'AVE vagi en contra de l'altre tren, no?

Bé, hi ha hagut dues ofertes aquí que crec entendre que, a canvi que Esquerra Republicana retirem aquesta Proposició de llei, tant el Grup de Convergència com el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi es comprometen a començar a parlar per redactar un projecte de llei, en el qual..., una proposició de llei –perdó–, en la qual, doncs, es regulin el concepte i funcions d'una autoritat dels ferrocarrils a Catalunya, eh?, de tot el ferrocarril, que aniria integrant no només aquest possible AVE regional, sinó Renfe - rodalies, etcètera, i millorar les connectivitats que hi ha.

En aquest sentit, nosaltres, si hi ha aquest compromís ferm dels grups majoritaris que han expressat aquesta oferta, nosaltres retiràrem aquesta llei, per mor de, en fi, d'aquest pacte.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Quedant, doncs, retirada aquesta presa en consideració, passem al punt sisè –que l'acumularem amb el punt novè, perquè la matèria és la mateixa–, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1981, de 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat.

Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat (presa en consideració) (tram. 202-00068/06)

Té la paraula, pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal. (*Veus de fons. Pausa.*) Sí, esperi's un moment...

Prego als senyors diputats que han de deixar l'hemicicle que ho facin amb una certa agilitat, en la mesura en què les seves condicions físiques els hi permetin. (*Pausa.*) Com es pot comprovar, són bastant bones.

Senyora diputada, té vostè la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el que és el contingut de la presa en consideració que avui sotmetem a la consideració de la cambra i que consisteix a modificar la Llei de creació del Consell Consultiu, voldria fer-los unes breus reflexions, perquè em semblen unes reflexions que són prou importants com per ajudar a conformar la voluntat de les senyores i senyors diputats; em sembla important fer-los aquestes reflexions abans que expressin el seu vot.

El Consell Consultiu ha estat qualificat –i vull referir-me especialment a un magnífic treball que ha estat publicat en el que ja és un clàssic en els manuals de dret constitucional, que són els comentaris a l'Estatut d'autonomia de Catalunya–, ha estat considerat, ha estat qualificat com una de les figures més originals no només del nostre sistema autonòmic, sinó del sistema autonòmic de tot l'Estat. I és qualificat d'aquesta manera perquè és una institució que es troba en la cruïlla de dos tipus de problemàtiques, es troba en la cruïlla de dos tipus d'institucions que estan ben diferenciades, per una altra banda, per part de la doctrina. Perquè, d'una banda, exerceix el control de constitucionalitat de les lleis, i, per una altra banda, té una naturalesa que és pròpia de les institucions consultives.

Vostès saben que el Consell Consultiu no és un òrgan jurisdiccional, perquè, realment, el control jurisdiccional de la constitucionalitat de les lleis el fa el Tribunal Constitucional, però és que, a més a més, tampoc no és un òrgan consultiu clàssic, en el sentit que no és un òrgan consultiu del Govern de la Generalitat; el que és és un òrgan consultiu de Catalunya i –hi insisteixo– és un òrgan que no ho és només del seu Govern.

Vull aportar una altra dada a aquestes primeres reflexions, en el sentit que al debat en el qual es va aprovar la creació del Consell Consultiu, en la primera legislatura, que està recollit en el *Diari de Sessions* número 37, va quedar clara, va quedar clarament manifestada per part de tots els grups parlamentaris la voluntat del legislador de l'any 1981 en el sentit de la interpretació que s'ha de donar al mandat contingut en l'article 41 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i en aquesta línia, interpretant el que es conté en l'article 41, que el que estaven creant és un òrgan tecnicojurídic, un òrgan –hi insisteixo– tecnicojurídic, per complir el mandat estatutari de vetllar per l'adequació al bloc de constitucionalitat no només de les lleis, sinó també de les proposicions de llei que es tramiten al Parlament de Catalunya i, naturalment també, prèviament a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat tant per part del Parlament com per part del Consell Executiu.

Però és que, a més a més, aquesta singularitat de què els parlava es confirma perquè el Consell Consultiu dictamina també en els acords de traspassos de serveis a la Generalitat i dictamina també –sempre, per això, amb caràcter facultatiu– en aquelles disposicions de caràcter general emanades pel Govern, emanades pel Consell Executiu en el seu conjunt. Però fixin-se que no només en aquests casos, sinó que també dictamina a proposta d'una sola conselleria, a proposta d'un sol conseller, també respecte a aquelles disposicions de caràcter general que emanen de la seva conselleria.

Els he fet aquestes reflexions perquè vull destacar, perquè crec important destacar el caràcter tecnicojurídic d'aquesta institució i, per tant, deixar ben clar que no es tracta en cap cas d'un òrgan representatiu dels grups parlamentaris, no es tracta d'un òrgan de representació política; és més, tampoc no es tracta d'un òrgan de representació de les institucions de la Generalitat: és un òrgan tecnicojurídic encarregat de realitzar una funció tècnica, una funció tècnica d'alt nivell científic, d'alt nivell jurídic, però una funció tècnica, no pas jurídica.

Perquè en el desenvolupament de la seva funció institucional, que vostès saben que es fa sempre a través de l'emissió de dictàmens, aquest caràcter tecnicojurídic es reforça amb la necessitat que el Consell Consultiu mai, en cap cas, no podrà, com no ha fet mai en cap cas en els vint anys que porta treballant en benefici del nostre autogovern, expressar –deia– criteris ni d'oportunitat ni de conveniència.

D'aquestes reflexions, que m'han semblat oportunes per centrar la motivació del Grup Popular, per demanar-los el seu vot per modificar l'article 8 de la Llei de creació del Consell Consultiu, aquestes reflexions fetes a l'entorn de la seva naturalesa, és que, ni és convenient ni és necessari, sinó ben al contrari, entenem que és tremendament distorsionador, i que és, per una altra banda, innecessàriament limitativa l'actual relació de l'article 8 i, per concordança, de l'article 10 de la Llei de creació del Consell Consultiu, en els quals s'exigeix iniciativa conjunta; és a dir, la legitimació activa per demanar dictamen al Consell Consultiu exigeix iniciativa conjunta de dos grups parlamentaris, això, quan és el Parlament de Catalunya, però els vull recordar –com els he esmentat abans– que sí, que es pot fer a petició,

no pas del Consell Consultiu o d'un reforçament dins del Consell Consultiu, sinó a petició d'una sola conselleria.

Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Popular els proposa la modificació d'una llei important, perquè és una llei –com vostès saben– de desenvolupament estatutari. Una modificació que proposem, que té com a objectiu l'ampliació de la legitimació i que té una finalitat molt clara: que té la finalitat de contribuir, de millorar els mecanismes, per tal que la defensa de la Constitució i de l'Estatut pugui fer-se de manera més adequada a la realitat d'un autogovern, d'un autogovern que, sens dubte, volem i assumim el compromís d'aprofundir, però un autogovern que, sortosament, gràcies al treball d'aquests darrers vint anys tenim ja consolidat. Per tant, el criteri inspirador de la reforma és facilitar l'accés al Consell Consultiu perquè aquest realitzi més eficaçment la seva funció.

Des que nosaltres vàrem presentar aquesta presa en consideració, s'han produït dos fets importants que jo vull destacar: nosaltres, la vàrem presentar el mes de juny d'enguany i just un mes després, el mes de juliol, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds va presentar la mateixa iniciativa i amb els mateixos termes. Per tant, agraïm molt al Grup d'Iniciativa que se sumés a aquesta proposta i, naturalment, aprofito per anunciar que la recolzarem també, tot i que hi ha una petita diferència que es manté al text original, anuncio que també votariem favorablement la proposta d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Però és que, a més a més, s'ha produït un altre fet destacable que a mi em sembla molt important: els membres del Consell Consultiu, els consellers, han obert un procés de reflexió, un procés de debat, un procés de treball, per tal de veure les possibilitats de reformar la Llei del 81, de manera que ens permetin aprofitar totes les potencialitats que, vint anys després de la seva creació, té la Institució i que no han estat encara utilitzades.

D'aquesta tasca feta, d'aquest treball fet conjuntament per tots els consellers, a mi em sembla que proposen també la modificació de l'article 8, no exactament en el mateix sentit que proposa el Grup Popular, però sí una ampliació de l'article 8. Em sembla especialment destacable i em sembla que respon molt a la realitat i a les necessitats socials de la situació que estem vivint, en encarar el nou segle, que el Síndic de Greuges tingui també legitimació activa per tal de poder demanar dictamen al Consell Consultiu en aquelles matèries a fer, naturalment, consultes de caràcter estrictament jurídic, en aquelles matèries estrictament juridicoconstitucionals d'adequació al bloc de constitucionalitat, en aquelles matèries que estiguin relacionades amb l'exercici de les seves funcions.

Però hi ha una altra qüestió que a mi em sembla que té un calat polític més important i sobre la qual ens fa reflexionar, també, el treball realitzat, i que ha estat lliurat a tots els Grups Parlamentaris pels membres del Consell Consultiu, i que és la mateixa capacitat d'autoorganització del Consell, que a mi em sembla que té un objecte clar i un objecte que nosaltres hauríem d'apostar per potenciar, que és reflectir fidelment el que és la

seva autonomia institucional i la independència de criteri del Consell Consultiu. I precisament em sembla important, en un moment en què l'ampliació de les seves competències i –com deia– de la legitimació activa per poder demanar l'adequació de dictamen al Consell Consultiu fan més necessària que mai, en opinió del Grup Popular, aquesta manifestació a l'exterior. Que quedi clar que el Consell Consultiu exerceix les seves funcions amb absoluta autonomia orgànica i funcional i, a més a més, amb un objectiu, amb l'objectiu que hem sabut complir fidelment fins ara, amb l'objectiu de garantir el que és el pilar que sustenta la Institució: amb la finalitat de garantir-ne l'objectivitat i la independència.

I en aquest sentit, em sembla important recordar que el Reglament d'organització, amb el qual està funcionant actualment el Consell Consultiu, és un reglament d'organització que va ser aprovat pel Govern de la Generalitat, i és un reglament que, a més a més, fins i tot la interpretació en una resolució posterior –l'aprovació del Decret és de l'any 81, el Decret 429– i, fins i tot, la interpretació que es fa el 4 de juny del 97 no mostra aquesta capacitat d'autoorganització del Consell, sinó que la fa també i novament el Govern, la fa també i novament el Consell Executiu.

Per tant, hi ha una tasca que ha estat realitzada, una tasca important. Hi ha hagut una labor dels qui millor coneixen la institució que s'ha plasmat en un magnífic treball, que jo considero que s'hauria d'incorporar, en qualsevol cas, als treballs que es fessin per abordar la reforma d'una llei que –com deia– té ja vint anys de vigència.

I senyores i senyors diputats, senyor president, no em queda més que demanar el vot favorable a aquesta presa en consideració, per tal que es pugui procedir a la reforma de la Llei 1/1981, de 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat; una llei que vostès deuen saber que ha estat modificada anteriorment per adequar a la Constitució, per adequar a la reforma que es va fer del Tribunal Constitucional respecte a l'actuació possible dels ens locals. I em sembla, doncs, que ja les dues reformes que s'han fet, afegit al treball realitzat pel Consell Consultiu –em sembla–, el Grup Parlamentari considera que es necessari posar en marxa la constitució –constituir, posar en marxa, iniciar els treballs– d'una ponència per tal d'actualitzar i adequar el Consell Consultiu al que són les nostres..., al que és la realitat actual. I, sens dubte, des del Grup Popular considerem que seria important aportar com a documents de treball en aquesta ponència, no només la proposta del Grup Popular, que espero, els demano el vot favorable de la cambra, sinó també i, naturalment, el treball realitzat pels mateixos membres del Consell Consultiu.

I no vull acabar la meua intervenció sense manifestar solemnement el reconeixement a la tasca realitzada en els darrers vint anys pel Consell Consultiu, amb seriositat, amb serenitat, de forma callada, que ha contribuït enormement a la construcció del nostre autogovern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Alteració de l'ordre del dia

Per presentar el punt novè de l'ordre del dia, que és la mateixa matèria que ha estat tractada, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, del Consell Consultiu (presa en consideració) (tram. 202-00075/06)

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. En primer lloc, senyora Nadal, dues precisions. Entre la seva Proposició de llei i la nostra hi van setmanes de diferència. Si vostè mira els documents, veurà que una és de finals de juny i l'altra és de juliol. Ho té en el quadern que ens han distribuït a tots els diputats, és molt fàcil de comprovar, tan fàcil com mirar-s'ho, eh? Em diu que no amb el cap, perquè potser no ho vol mirar, però si ho mira veurà les dates, eh?

Bé, en segon lloc, aquesta Proposició de llei nostra, igual que la seva, surt d'una conversa entre el seu president de Grup, Alberto Fernández Díaz, i jo mateix, que ell em parla que faran això, em convida a fer-ho i, jo, li dic que em sembla esplèndid. Per tant, em sorprèn que em digui que nosaltres fem «seguidisme» o els seguim la iniciativa, o que estem treballant conjuntament en aquesta direcció. I després jo diria, senyora Nadal, que tingués en compte, si més no nosaltres el tenim, eh?, amb molta modèstia, que el Consell Consultiu té una experiència molt extensa i, per això, el mateix Consell Consultiu està treballant un text molt extens de modificació de la Llei que va molt més enllà de l'objectiu que ens plantejem, tant vostès com nosaltres. Ho repetixo, primer, Alberto Fernández Díaz i Rafael Ribó, en el seu moment, a proposta d'Alberto Fernández Díaz, estan absolutament d'acord d'obrir el Consell Consultiu a la participació dels grups minoritaris –que en aquesta legislatura en són tres que no arriben al llistó–, per tant, li ho dic: a proposta d'Alberto Fernández Díaz, eh?, ara, tot això, abans de l'estiu. Segona, el Consell Consultiu pretén anar –i jo crec que amb molt bon criteri– molt més enllà que vostès i nosaltres en l'ampliació de les competències i dels seus treballs. Vostè, per exemple, ha citat en la seva intervenció, doncs, temes com la Sindicatura de Greuges, etcètera, que no són ni en el seu text ni en el meu, ni en el de vostès ni en el nostre, però que caldria contemplar, incorporar-ho.

Nosaltres hem presentat una proposició de llei amb la mateixa intencionalitat que la que acabo de citar, que tinguérem en una conversa política el president del Grup Parlamentari Popular i nosaltres, a proposta –ho dic per tercera vegada– del president del Grup Parlamentari Popular; fins i tot, també crec recordar que en vaig parlar amb altres presidents de grup i, a tothom, els semblava quelcom d'una racionalitat molt senzilla.

Jo, ara, proposaria que fóssim més valents i que, independentment de la votació d'aquesta presa en consideració i tal com, a més, s'està fent en un escrit que ja ha circulat per la cambra i que té la signatura de tots els grups parlamentaris, anéssim a una iniciativa molt més potent, no només perquè podria ser conjunta, sinó perquè podríem entrar tots aquells extrems que el mateix Consell Consultiu ens demana, que són, per exemple, els temes que afecten el Parlament i el Govern en els tractats i convenis; per exemple, els temes que afecten el Parlament en les qüestions d'inconstitucionalitat que planteja un jutge sobre una llei del Parlament, o que són, per exemple, que tenint en compte la realitat de la Unió Europea..., o sigui, actualitzar el Consell Consultiu i, fins i tot, jo diria, utilitzar amb molt més estalvi i productivitat aquest organisme esplèndid que, de vegades, sembla que sigui massa luxós pel que és el nostre autogovern.

Per tant, nosaltres tenim la intenció d'escoltar els altres grups parlamentaris, pel que fa a aquesta doble voluntat d'obrir el Consell Consultiu als grups minoritaris, que va sorgir d'una conversa d'Alberto Fernández Díaz i un servidor, per ampliar-ho i, en segon lloc, d'atendre aquest requeriment, no pas formal, però ja amb contingut real, del Consell Consultiu per anar a millorar aquesta Llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Té un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president, amb molta més brevetat que això. No ha estat ni tan sols en la literalitat de la meua intervenció ni molt menys, senyor Ribó, en la intenció d'aquesta diputada –ho insisteixo–, en la literalitat de la meua intervenció dir que el Grup d'Iniciativa feia «seguidisme». Sóc coneixedora, perfectament, de les converses que va tenir amb el president del nostre Grup, i m'he limitat a dir que «s'havien produït dos fets» i a anunciar que votaríem –com no podia ser d'altra manera– la proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. De fet, aquestes dues proposicions de llei arriben, com ja s'ha dit abans, en un moment que la perspectiva de pràcticament més de vint anys de la creació d'aquesta institució, d'aquest Consell Consultiu, com a òrgan que vetlla en la seva actuació per l'observança i pel compliment no només de l'Estatut, sinó de la mateixa Constitució, aconsella –i en això podem estar d'acord i convenir amb els grups propo-

sants– d'aprofitar tota la potencialitat i l'experiència d'aquest òrgan de màxima consulta, ampliant els objectes de dictamen, però sobretot –que són aquests la intenció i el propòsit de les dues iniciatives que avui estem debatent– d'ampliar també els objectes legítims per poder-la sol·licitar. I tot això a través de la corresponent reforma de la Llei de creació; així ho ha entès el mateix Consell Consultiu quan impulsa des de la institució la reforma de la seva pròpia Llei de creació, de l'any 81, i per aquest motiu també nosaltres avui ens hem vingut a signar –com ja s'ha dit abans també– una sol·licitud de creació de ponència conjunta.

De fet, val a dir també –i ho recordo perquè fa molt pocs mesos– que la modificació de la normativa reguladora del Consell Consultiu té moltíssims precedents en aquesta cambra, i no tot és precisament pel tràmit de ponència conjunta: quan ha convingut, hi ha hagut un projecte de llei del Govern en aquest sentit, i, per tant, podem arribar a qüestionar si es tracta d'un aspecte que toca el desenvolupament bàsic de l'Estatut o no. Però, en qualsevol cas, de fet, ja hi estem d'acord, a vincular aquest treball a la ponència conjunta, com també tenir en compte com a documents, propostes de treball, les proposicions de llei que avui es puguin aprovar. I, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, nosaltres hi estem d'acord.

Ara bé, creiem, per tant –i en això estem d'acord amb les dues propostes que avui se'ns fan–, que cal tornar a modificar puntualment sobretot un article, l'article 8, estenent el nombre de possibles supòsits o casos en què els òrgans legítims per demanar dictamen tenen la possibilitat de fer-ho, però també per tal que no només aquest Parlament, sinó el mateix Govern i el Síndic de Greuges, si així ho creu oportú també, puguin formular consultes jurídiques d'índole estrictament constitucional o estatutària, relacionades amb les seves altres funcions. Però, sobretot –i en aquest sentit ens adherim a alguna consideració feta anteriorment pel diputat senyor Ribó–, la reforma de la Llei convé que sigui molt més profunda, molt més àmplia, que vagi en la línia de reforçar el caràcter d'òrgan emanat del Parlament. I no oblidem que en aquests moments cinc dels seus actuals set membres són nomenats per aquesta cambra legislativa, i, per tant, cal no només facilitar l'accés dels grups a la sol·licitud del dictamen –que és un encomiable propòsit, coincident en les dues iniciatives que estem substantiant, i que per si soles ja anuncio que mereixen el suport i el vot favorable del nostre Grup–, sinó també les matèries que hagin de ser objecte de consulta, sobretot les que afecten l'ordenament jurídic català, però també el que emana en aquests moments de la Unió Europea, que afecta el nostre dret intern en l'actualitat, i, per tant, doncs, és important també que aquesta creient normativa de la Unió Europea que es relaciona amb les competències de la Generalitat tingui també..., o tingui la possibilitat de ser objecte de dictamen.

Per aquests motius, considerant l'oportunitat d'aquestes dues iniciatives, però insistint en la necessitat de vincular això amb una reforma més àmplia, que és la que impulsa en aquests moments el mateix Consell Consultiu, amb aquestes consideracions i amb aquests condicionants, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a les dues proposicions de llei.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep M. Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, votarà favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. També compartim, com s'ha dit en les intervencions anteriors, la idea que convé una reforma de la Llei del Consell Consultiu, no perquè fins ara la institució no hagi satisfet les expectatives dels qui la van promoure; al contrari, pensem que vint anys després de la seva creació el Consell presenta un balanç molt satisfactori, i hem de reconèixer que la intuïció dels diputats que varen proposar la incorporació d'aquesta institució a l'Estatut ha quedat ben justificada per l'experiència.

S'ha dit també aquí que la creació d'aquest òrgan va significar una novetat en el dret públic català, que no tenia precedents; hem de reconèixer que moltes vegades els juristes són poc inclinats a les novetats, però en aquest cas la van acceptar, i valia la pena. Altres comunitats autònomes també, com s'ha dit, l'han incorporada al seu quadre institucional amb fórmules similars –no idèntiques, però similars–, i tothom reconeix que el Consell s'ha convertit en una institució efectiva i prestigiosa, de manera que, segons la frase vulgar, podríem dir que si no el tinguéssim, si no existís, l'hauríem d'inventar.

I ha sigut molt útil per consolidar l'autogovern, per consolidar el procés de l'autogovern. Crec que hem de reconèixer –ja que en tenim l'oportunitat– que un factor decisiu d'aquesta consolidació ha estat la competència i el bon criteri dels consellers que l'han format durant aquestes dues dècades, i també dels qui l'han presidit. I em permeto recordar en particular Francisco Fernández de Villavicencio i Robert Vergés, homes de dret, homes de seny, dels qui molts dels aquí presents varem aprendre durant anys lliçons de dret i –cosa potser més important– lliçons de ciutadania democràtica. Amb la seva tasca, tots ells han contribuït que aquest Parlament exercís les seves funcions legislatives amb la confiança que el producte de les seves deliberacions encaixava en el marc constitucional i estatutari vigent.

Però em sembla que també es bo recordar que de manera més indirecta el Consell Consultiu –de manera indirecta, però potser decisiva– ha tingut un efecte menys visible però de gran transcendència. I a què em refereixo? Em refereixo a la creació d'una escola catalana de dret públic que no existia ara fa vint anys. Juntament amb les universitats i amb altres centres de recerca, el Consell Consultiu ha estat –ho hem de dir en públic– un focus de formació d'una escola jurídicopública que mancava a Catalunya. Sabem que la rica tradició jurídicoprivada del país no tenia paral·lel en el dret públic, i no era per culpa de la societat catalana; no ens ha d'estranyar que una societat que des de feia segles veia les institucions polítiques i administratives com institucions estranyes i importades no generés una pe-

drera de juspublicistes amb la magnitud que el país es mereixia. Avui, en canvi, podem afirmar amb satisfacció que aquesta situació ha canviat: bona part de la producció jurídicopública de prestigi a l'Espanya contemporània s'està fent a Catalunya. I això ens situa –i ho haig de dir aquí– en millors condicions per a donar forma legal a la defensa dels nostres interessos col·lectius.

Hem superat –i també no ens ha de doldre reconèixer-ho– condicions d'èpoques no massa distants, en les quals havíem de reivindicar aquests interessos col·lectius en una situació propera a la indefensió davant de legions de bons especialistes en dret públic de la resta de l'Estat. I aquesta superació d'un dèficit històric ha estat també en gran part l'obra del Consell Consultiu, un consell que ha creat doctrina sòlida, que ha contribuït a formar experts competents que avui treballen al servei d'aquest mateix Parlament, de les universitats i d'altres institucions públiques.

Aquesta doctrina i aquests experts són els que tindrem ara a l'abast quan haurem de discutir –com quedava de manifest fa pocs dies en aquest mateix Parlament i a la Comissió Primera– si el marc constitucional i estatutari de fa vint anys correspon al que Catalunya necessita, quan ja comencem a tenir un balanç; un balanç en el qual hi ha un actiu considerable, però que també presenta uns límits i una reducció per a les expectatives legítimes dels nostres conciutadans.

Mentrestant, mentre aquest debat no produeixi la necessària revisió d'aquest marc normatiu, el Consell Consultiu ha de poder seguir complint les seves funcions amb la mateixa eficàcia i amb la mateixa diligència amb què ho ha fet fins ara. I fins i tot hem de procurar que la seva tasca tingui un abast més ampli, sense alterar-ne ni la naturalesa ni l'objectiu fonamental.

Una reforma de la Llei del Consell pot ajudar que el rendiment d'aquest òrgan s'incrementi en benefici del país. Aquesta reforma haurà d'incorporar amb tota probabilitat alguns elements del seu actual reglament provisional; haurà de tenir present el resultat de la seva aplicació durant aquests darrers anys, i podrà innovar pel que fa a l'abast de l'assessorament constitucional i estatutari que avui exerceix.

Per potser malentesa discreció no he volgut fer referència o no volia fer referència als treballs que el Consell Consultiu ha promogut en aquests darrers mesos, perquè em semblava que no tenien estat públic, però ja que els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han alludit a aquests treballs com una font de possible alimentació d'aquesta futura reforma, no cal dir que part del nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, tindrem també particularment en compte aquestes propostes i suggeriments.

Per això entenem que és oportuna una reforma de la Llei del Consell Consultiu a gairebé vint anys de la seva promulgació. Ens reservem la nostra opinió sobre el contingut material de la Proposició de llei que ens ocupa en la sessió d'avui, però donem el nostre vot favorable a la seva presa en consideració i anunciem la nostra disposició –per altra banda, ja consignada en un document– a col·laborar amb els altres grups en la presentació conjunta de propostes que creiem que poden

potenciar encara més l'acció d'aquest Consell, que tan bé ha treballat i ha de seguir treballant al servei del Parlament, al servei de les institucions catalanes i, en últim terme, al servei de l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, coincidim, tots els grups que han manifestat la seva posició, en moltes coses. Coincidim, el Grup Parlamentari Convergència i Unió, amb la Proposició de llei presentada pel Grup Popular; coincidim que ens serveix com un instrument oportú per procedir a la modificació de la Llei del Consell consultiu. Una llei que –tots ho hem dit– té una vigència de vint anys i que, per tant, després de valorar molt eficaçment la tasca del Consell Consultiu..., i no només subscric tot el que han dit tots els intervinents, sinó que també reitero i voldria constatar que, malgrat el que deia la senyora Nadal que el Reglament va ser aprovat pel Consell Executiu, malgrat això, és un òrgan independent i de total autonomia en l'exercici de les seves funcions, que són les de dictaminar aquests projectes i proposicions de llei en desenvolupament de l'Estatut o dictaminar quan s'ha d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat. Ho he volgut deixar palès perquè no semblés que el fet que alguna de les propostes de reforma puntual de la Llei es pensés que és per reforçar l'autonomia, que segurament l'hem de reforçar quant als textos, però no quant al funcionament del mateix Consell.

El Consell Consultiu, estem tots d'acord que és un òrgan consolidat, i segurament la cotilla que li suposa una llei de vint anys de vigència..., s'ha de procedir a la reforma, i en això estem tots d'acord. Per tant, coincidim en aquesta..., i compartim la iniciativa de procedir a la modificació de la llei, però m'agradaria fer una referència, concretament, al text que ha donat lloc a aquest debat, que és el text de la Proposició de llei presentada pel Grup Popular, i també per Iniciativa per Catalunya - Els Verds; textos que, quant a la proposta concreta de modificació dels articles, són coincidents, però no quant al preàmbul que els acompanya.

I quant al preàmbul que els acompanya, m'agradaria fer referència concretament a la Proposició de llei del Grup Popular. No compartim, senyora Nadal, els arguments del preàmbul pels quals cal modificar aquesta llei. I no compartim el fet que la valoració de l'eficàcia del Consell Consultiu s'hagi de mesurar o no per si és un grup o dos el que demana el dictamen. Em sembla que això és un argument que no té cap sentit, no té cap consistència. I tampoc compartim que l'ampliació de la legitimitat vingui donada pel fet que siguin un grup o dos. En canvi sí que estaríem d'acord a aprofitar tota la potencialitat que té el funcionament i el mateix Consell Consultiu per tal d'ampliar els objectes de legitimitat i per tal que l'eficàcia s'estengui a més objectes i a més assumptes a tractar, a més supòsits.

Vostè citava que hi ha una proposta de reforma, una proposta de projecte, diguem-ne, per a la reforma del Consell Consultiu. Li haig de dir que compartim més aspectes d'aquesta reforma que no del text seu de preàmbul de la Proposició. Crec que sí que s'han d'ampliar els supòsits dels objectes subjectes a dictamen del Consell Consultiu, i també els subjectes, i la legitimitat de l'ampliació vindria per aquí. S'ha citat el Síndic de Greuges, i no s'ha citat un subjecte molt important, que són els ens locals, i venim, a més, obligats a ampliar aquesta llei pels ens locals quan aquests ens locals estiguin debatent la possibilitat d'establir un conflicte de competències perquè alguna disposició legal vulnera l'autonomia local. Per tant, serien supòsits d'ampliació d'aquesta legitimitat, d'ampliació de legitimitat dels subjectes, també de les matèries i, si fos possible, mitjançant textos legals, doncs, reforçar aquesta autonomia, que crec que és més formal quant a textos legals que no del propi funcionament.

Tinc a la mà la ponència..., una iniciativa de ponència conjunta de tots els grups parlamentaris per tal que sigui feta una reforma en profunditat de la Llei del Consell Consultiu. Estem d'acord amb aquesta iniciativa, i la veritat és que, sincerament, no veig per què hem de votar aquesta Proposició si ja tenim signada i, senyor president, a punt d'entrar al registre de la cambra, doncs, una iniciativa de ponència conjunta signada per tots els grups parlamentaris. No obstant, si els grups proponentes volem sotmetre-la a votació, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi votarà afirmativament, però deixant clar que el vot favorable de Convergència i Unió s'ha d'entendre com donar el vistiplau a una reforma en profunditat de la llei i no als aspectes concrets que proposen les proposicions.

Espero que en el debat d'aquesta ponència conjunta siguem capaços, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'influir en vostès per la nostra posició. Perquè creiem, almenys no ho tenim clar en el dia d'avui, que el fet de ser un grup o dos, per descomptat, no dona més eficàcia sinó que potser, doncs, minva l'eficàcia del Consell Consultiu, i perquè creiem, a més, que és més garantia d'examen i de reflexió, als quals vostè es referia, que siguin dos grups els que proposen la petició o els que demanen el dictamen del Consell Consultiu. No obstant, la veritat és que tinc bastant de convicció que potser serem capaços de convèncer-los que no és aquest el punt clau de la reforma de la Llei del Consell Consultiu i que hi ha altres aspectes que segur que milloraran l'eficàcia, que segur que donaran més garanties, i seguirem consolidant i donant una bona eficàcia i funcionament al Consell Consultiu.

Gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat passem a la presa en consideració d'aquestes dues iniciatives. Senyora diputada, els amos de la Proposició són els que són, ni vostè ni jo...

Per tant, posarem a votació aquesta presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la crea-

ció del Consell Consultiu de la Generalitat. (*Veus de fons.*) Les dues conjuntament, eh?, les dues.

Comença la votació.

Aquestes dues preses en consideració han sigut votades afirmativament per la totalitat dels senyors diputats. Moltes gràcies.

Proposició de llei sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i documentació clínica (presa en consideració) (tram. 202-00070/06)

El punt setè de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei dels drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i documentació clínica. Atès que aquesta Proposició és presentada per tots els grups parlamentaris, per fixar la seva posició té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui portem a la consideració de la cambra una Proposició de llei que ha estat signada per tots els grups parlamentaris; això vol dir que, de bell antuvi, hi ha un avantatge que és que el nostre vot favorable, del nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió, s'afegirà previsiblement al de tots els grups de la cambra. (*Remor de veus.*)

I en primer lloc, és bo ser agraïts amb aquelles diputades i diputats que en l'anterior legislatura ja van començar a fer aquesta criatura que avui es porta a la llum. M'estic referint al diputat Roc Fuentes, d'Iniciativa; al doctor Isidre Bonet, del Grup Popular; al diputat Xavier Guitart, del PSC - Ciutadans pel Canvi, i a la senyora Eva Palau, diputada de Convergència i Unió, que juntament amb en Joan Ridao i jo mateix, varem tenir l'honor d'iniciar els treballs d'una llei important que han seguit la senyora Dolors Comas, la senyora Dolors Nadal i el senyor Ramon Espasa. (*Persisteix la remor de veus.*)

Aquesta llei és sobre els drets d'autonomia i coneixement del pacient, i certament, amb tota seguretat, el que cridarà més l'atenció dels mitjans de comunicació –potser de tots vostès– és una legislació pionera a l'Estat, com tantes altres vegades ho ha estat Catalunya, respecte al document de voluntats anticipades, en el seu article 8. No és pas...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, esperi's un moment, ja l'avisaré. Esperi's.

El Sr. Camps i Rovira

Deia que el document...

El president

Esperi's, esperi's, senyor diputat.

El Sr. Camps i Rovira

M'espero.

El president

Moltes gràcies. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Camps i Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Deia que el document de voluntats anticipades, estic convençut que els interessa molt a tots vostès, i molt encara més als mitjans de comunicació, que veuran l'aspecte innovador, l'aspecte pioner, en la legislació de l'Estat, la possibilitat que un ciutadà o ciutadana d'aquest país, amb plena consciència, pugui preveure com vol que sigui la seva mort, la seva arribada a la mort, alliberant d'aquesta terrible responsabilitat el cos mèdic, moltes vegades.

Certament, aquesta possibilitat de voluntats anticipades té dos topalls lògics en la Proposició de llei: la bona praxi mèdica –la bona praxi mèdica– i la no-vulneració de l'ordenament jurídic. Per tant, estem parlant de no vulnerar en cap punt el Codi penal. Però no esgota, en absolut, aquesta Proposició de llei, únicament aquesta temàtica, sinó la possibilitat que el pacient pugui conèixer els drets que té sobre la informació de la seva salut, sobre la privacitat de les seves dades mèdiques, sobre el consentiment a qualsevol intervenció quirúrgica a què hagi de ser sotmès i sobre, sobretot, la seva història clínica. Per primera vegada s'aixeca el, jo diria, d'alguna forma, petit corporativisme que existia entre alguns cossos mèdics per silenciar aspectes, als quals per primera vegada es reconeix al pacient la possibilitat d'accedir, d'accedir-hi democràticament, d'accedir-hi amb ple coneixement i amb plena consciència.

Jo vull dir, molt finalment, per acabar, que aquesta Proposició de llei que avui prenem en consideració compta no tan sols amb el suport polític de tots els grups de la cambra, sinó sobretot amb el suport tècnic i amb el consentiment dels estament mèdics, des de col·legis de metges fins a les mateixes facultats de Medicina, fins al Govern de la Generalitat i el seu Departament de Sanitat i Seguretat Social, que són els que, en definitiva, són els agents principals que han de portar a terme el bon compliment de la llei.

És per tots aquests motius que, en nom del Grup de Convergència i Unió, no tan sols anunciem el vot favorable, sinó la nostra ferma voluntat que el text que ha estat consensuat sigui, precisament, més enllà del debat parlamentari, el que sigui sotmès a votació, i per tant, nosaltres el votarem sense presentar-hi ni tan sols una esmena. I demanem, i convidem els altres grups parlamentaris que facin així mateix en aquest compromís de solidaritat, de text consensuat que ens ha portat en el dia d'avui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. Espasa i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com el diputat Jaume Camps, jo també vull començar afirmant l'acord ple del nostre Grup Parlamentari amb el text, a tots i cadascun dels articles d'aquesta Llei, tal com està en aquests moments redactada –d'aquesta Proposició de Llei–, excepte una esmena tècnica que s'introduirà en el seu moment adequat.

També voldria recordar i agrair els treballs de la Ponència conjunta de la legislatura anterior, a tots els diputats que ell ha anomenat, i potser més especialment els dos que hi van dedicar més esforç i més treball material, el senyor Guitart i la senyora Palau, encara que tots, tots hi van treballar i van fer un treball apreciable, que després ha sigut millorat pels grups parlamentaris, per la Comissió de Bioètica del Departament de la Generalitat, pel Col·legi de Metges, però que, finalment –finalment, i d'això és del que es tracta–, avui li donarem sanció política. Avui l'admetrem a consideració, i espero que, en tràmit d'urgència i ben ràpidament, el proper mes de novembre la puguem ja aprovar definitivament, perquè és una llei molt important. És una llei –com deia el diputat Jaume Camps– que no parla d'eutanàsia activa i voluntària. En vam parlar el 26 d'abril i jo vaig fer una intervenció que va enfadar el bloc conservador d'aquesta cambra, els vaig dir «intolerants», i ho repetiria, però no parlo d'això. Avui no parlem d'eutanàsia activa i voluntària, que és de l'única que es pot parlar. El diputat que els parla n'és, personalment, partidari, i a través dels camins adequats ja ho farà arribar.

Però avui no parlem d'això, avui parlem d'una altra cara del dret a morir dignament, de la cara que potencia l'autonomia de les persones, el dret a la informació, el dret a la intimitat de les persones en tant que pacients, en tant que malalts, en tant que candidats a fer allò que tots farem: morir. I a morir tal com s'ha viscut, i poder governar la pròpia mort, d'acord com s'ha governat la pròpia vida. Això és el que avui aporta de més essencial aquesta Llei.

El seu article 8, de voluntats anticipades, permetrà a la gent ser autònoma, tenir tota la informació adequada per prendre les seves decisions i assegurar-se que aquesta informació i aquestes decisions seves, lliures i autònomes, seran respectades pel cos facultatiu dels metges, pels hospitals, pels serveis d'urgències... I per tant, estem fent un gran pas endavant en fer un ús social d'allò que se'n diu «el dret a morir dignament». Amb aquesta Llei donem un instrument concret que tindrà –jo crec i espero i desitjo– un gran ús social, i aquí el Departament i els col·legis de metges hi tenen, també, una responsabilitat perquè aquesta Llei sigui coneguda i es faciliti la utilització del contingut d'aquesta Llei als particulars, a les persones: que ho sàpiguen, que els sigui fàcil conèixer-la, i si ho creuen oportú, utilitzar-la per fer un testament vital o per fer manifestació d'unes voluntats anticipades.

Perquè com deia, aquesta Llei fa un pas de gegant en defensar i consagrar l'autonomia de les persones en tant que malalts per governar la seva mort i governar la seva vida, per dir tot allò que no volen que els sigui aplicat, que no volen que els sigui fet i que haurà de ser

respectat. Evidentment, hi han dos límits –en Jaume Camps, el diputat Camps ho deia–: el Codi penal vigent i la bona praxi mèdica. Però no és menys cert que, reconeguts i acceptats i delimitats clarament aquests dos límits, que les persones puguin decidir com i de quina manera volen ser tractades o com i de quina manera no volen ser tractades és una arma formidable a la mà de les persones per evitar l'acarnissament terapèutic que moltes vegades, des de la supèrbia d'un científisme mal entès i corporativista, els professionals de la medicina practiquen sobre els malalts. És un gran antídote contra l'acarnissament terapèutic, i és un antídote que jo n'estic segur que la gent sabrà i voldrà utilitzar, i obligarà els metges a pactar amb els seus malalts com i de quina manera els ha de continuar tractant.

Evidentment, tot això té una casuística i una reglamentació que no hi entraré ara, molt complexa, molt complicada, que s'haurà de desenvolupar, que s'haurà de vetllar per a seva correcta utilització, però, en definitiva, el nucli central de la qüestió és aquest. Per posar-los un exemple, senyores i senyors diputats, una persona podrà dir, en cas d'estar ingressada en un hospital: «Jo no vull ser portat a la unitat de cures intensives» –i això s'haurà de respectar– «jo vull ser tractat només a l'habitació de l'hospital» o «jo vull ser tractat només a casa meua i no en altres nivells de complexitat», i això s'haurà de respectar. I per això els deia que es governarà la mort o es podrà governar la mort com un s'ha governat la seva vida.

Quants ho faran? Com ho faran? No ho sabem. Esperem que progressivament molts i cada cop d'una forma millor, per entrar i compartir amb els metges com a dipositaris dels formidables avanços de la ciència, de la biomedicina, de la biotecnologia i del conjunt de les ciències de la salut, perquè aquest formidable avenç no vagi en detriment de la humanització de les persones i de la humanització, també, de la mort. I que sigui la persona individualment la que decideixi si aquests formidables avanços vol que sigui aplicats sobre d'ella o creu que aquests avanços la deshumanitzen i es converteixen en acarnissament terapèutic, que no porten enlloc. Potser sí, a posar més medalles a aquells facultatius que fent allò creuen o diuen salvar vides i a vegades no estan fent més que perllongar situacions sense sortida. Però com saben, senyores i senyors diputats, el corporativisme existeix a tot arreu, també entre nosaltres, també entre els diputats d'aquesta cambra, també som corporativistes; els metges també ho són, els científics també ho són, i aquí fem una petita aportació per evitar que aquest corporativisme es plantegi d'aquesta forma tan descarnada com –tots ho sabem– les històries d'aquell malalt que ningú s'atreveix a desconnectar, tots aquells problemes que tots llegim i sabem... I no dic que tots quedin solucionats però sí que posem un formidable instrument en mans, primer, dels ciutadans de Catalunya, esperem que molt aviat també de tot Espanya, perquè això en el nostre país deixi de ser així i hi hagi aquest instrument fonamental.

La Llei, en un dels seus primers articles, parla sobretot del dret a la informació i a la intimitat del malalt, cosa que té connexió amb temes com l'accés o no a la informació genòmica, genètica; per exemple, està en part

previst per aquesta Llei. L'article 6 parla del consentiment informat: tot acte que es faci amb un malalt en un centre sanitari ha de comptar amb l'acord del malalt prèvia adequada i correcta informació. I l'article 8, que és el fonamental i al qual he dedicat una gran part de la meua intervenció, que és aquest article de les voluntats anticipades, que, com deia representen –crec que no exagero– un pas de gegant que donem a aquest Parlament. Un Parlament, el Parlament de Catalunya, que si el 1933 també va ser pioner a Espanya aprovant la primera llei d'interrupció voluntària de l'embaràs –llavors, en la terminologia de l'època, Llei eugènica de l'embaràs–, ara i avui, l'any 2000, després que des del primer de gener d'aquest any està en vigor a Espanya el Conveni relatiu als drets humans i a la biomedicina fet pel Consell d'Europa i ratificat a Oviedo l'any 1997, doncs, pocs mesos després que aquest conveni hagi estat ratificat pel regne d'Espanya, el Parlament de Catalunya fa una llei positiva que entronca amb l'article 9 d'aquest Conveni, és a dir l'article que preveu el necessari respecte de les voluntats anticipades. Per tant, senyores i senyors diputats, tornem a estar com a parlamentaris catalans al capdavant d'una proposta plena de futur, d'una proposta que serà utilitzada –que espero que ho sigui–, molt utilitzada, i que ens posa al davant de la legislació a Espanya, a Europa. Legislació positiva, segurament, és de les primeres si no la primera, i que, per tant, ens ha de fer sentir orgullosos.

Acabo, senyor president, repetint què és el que fem avui. Bàsicament, transferim el control del domini dels avenços científics de la biomedicina, del tancat i a vegades diria que orgullós monopoli dels científic i dels metges, transferim aquest coneixement, no tot el coneixement però transferim l'ús d'aquest coneixement a la persona, al ciutadà. És a dir, els obliguem a pactar ciència i persona perquè l'activitat mèdica i l'acte de morir siguin una cosa humana i no pas només científica.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presa en consideració de la Proposició de llei sobre els drets d'informació amb relació a la salut i l'autonomia del pacient i documentació clínica, que avui aprovarà aquest Parlament amb el vot unànim de tots els grups d'aquesta cambra –com ja s'ha dit pels diferents portaveus– ha estat presentada per tots els grups parlamentaris després de molts anys de treball i també del diàleg de diferents institucions, partits polítics, Departament de Sanitat de la Generalitat, i també el Col·legi de Metges de Catalunya. Diputats i diputades de tots els grups parlamentaris que han treballat per aconseguir arribar fins el text al qual avui donarem llum verda.

Als agraïments que s'han fet ja també als diputats i diputades que han signat aquest Proposició de llei que ha fet possible arribar aquest consens, la senyora Dolors

Comas, el senyor Joan Ridao, la senyora Dolors Nadal, el senyor Ramon Espasa i també el senyor Jaume Camps; vull sumar-hi també el reconeixement i l'agraïment a la tasca que en la passada legislatura van realitzar els diputats Roc Fuentes, Isidre Bonet, Xavier Guitart i Eva Palau, que avui ens acompanya en aquest Parlament, per poder arribar, com deia, fins al text que avui proposem a la consideració de la cambra.

Amb aquest Llei el pacient podrà expressar –com ja s'ha dit també– de manera anticipada la seva voluntat per si, donada l'evolució de la seva malaltia, no pogués donar-la després. Es tracta, senzillament, de concretar i regular per llei allò que ja recull el Codi deontològic del Col·legi de Metges de Barcelona des de l'any 1978, que estableix textualment que «el malalt té dret de rebutjar aquells mitjans tècnics aptes solament per a perllongar una vida que ja no és capaç d'assumir amb possibilitats de donar-li un sentit, i el metge té també l'obligació de respectar aquest dret a morir dignament». Per tant, volem deixar molt clar –com ja s'ha fet també des d'aquesta mateixa tribuna– que aquesta Llei no autoritza ni regula ni permet tampoc l'eutanàsia activa ni la passiva, sinó que regula el dret del pacient a establir en document públic o davant de tres testimonis la seva voluntat de manera anticipada pel que fa el seu tractament d'acord amb el que constitueix, de fet, una norma deontològica que els metges fa anys ja que practiquen a Catalunya i a la resta de l'Estat.

Per tot això, senyores i senyors diputats, senyor president, nosaltres –com no podia ser d'una altra manera– donarem suport a aquesta presa en consideració.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, s'ha dit reiteradament durant el debat d'aquesta Proposició de llei que aquesta és per damunt de tot una llei consensuada –ho és–; és també una llei modèlica, perquè ha estat auspiciada en part pel mateix Departament de Sanitat i per part del Govern, però a partir dels mandats que emanen d'aquest Parlament i, per tant, és una llei modèlica; una llei que ha tingut la participació activa de diferents estaments com el Consell de Col·legis de Metges de Catalunya; i aquesta és també una llei avançada; és una llei que pretén en síntesi regular el dret a la informació dels usuaris dels serveis sanitaris; és una llei que pretén garantir el ple protagonisme del malalt davant del sistema sanitari contra aquella pràctica mèdica tradicionalment paternalista, en la qual els metges de vegades responien parafrasejant aquell lema il·lustrat del «tot per al pacient però sense el pacient»; és una llei, per tant, que dóna garantia que el pacient pot acudir sense cap mena d'acomplexament al metge i li pot exigir els seus drets assistencials.

En tercer lloc, és una llei que defineix i fixa el contingut, el tractament, els usos, els terminis de conservació i els drets del pacient, en definitiva, amb relació a la

història clínica, com per exemple, el dret del pacient a consultar-la, o obtenir-ne còpia. Un fet important, perquè és clau per a reclamacions judicials per males praxis mèdiques; si el pacient, per exemple, vol obtenir l'opinió d'un segon facultatiu; si per exemple vol, senzillament, canviar de centre sense haver de repetir proves mèdiques. La Llei regula també les dades i documents que ha de contenir l'historial, les dades d'identificació, les dades clíniques rellevants. La Llei preveu també la unificació de la història clínica, la seva conservació, la privacitat i la intimitat de les dades que conté, el dret a la informació, no només del pacient sinó dels seus familiars autoritzats, i també, en darrer terme, el consentiment informat davant de qualsevol intervenció quirúrgica a la qual difícilment el malalt per raons òbvies hi pot prestar el seu consentiment.

Tanmateix, d'entrada, bo i coincidint en moltes de les qüestions que s'han plantejat fins ara, hem de reconèixer –i ho hem de dir molt clar– que aquest text, tot i la seva importància, no estableix per primera vegada cap dels drets anunciats en aquesta, amb un excepció, potser dues excepcions. La primera és la informació epidemiològica, que, de fet, és una pràctica habitual però no està consagrada en cap llei ni en cap norma. Però la segona excepció, la més innovadora, la més pionera, la més notable és l'anomenat «document de voluntats anticipades» o «testament vital». A diferència del testament vital, el dret dels pacients a la informació clínicocoassistencial sí que existeix i està regulat a moltíssimes normes, a la Llei general de sanitat de l'any 86, i és a la recent Llei de protecció de dades informatitzades, i fins i tot hi és en el catàleg de prestacions sanitàries del Sistema Estatal de Salut, i fins i tot les podríem trobar a la Carta dels drets del malalt usuari de l'hospital.

Per tant, de tant excepcional, de tant innovador i fins i tot revolucionari que és el document de voluntats anticipades o el testament vital, permetin-me, en nom del meu Grup Parlamentari –i alguna responsabilitat hi té en aquest tema–, que els digui que la Llei, aquesta Llei, tota, ha estat un bon pretext, un bon vehicle i un vehicle adequat –això sí– per plasmar legalment una qüestió que havia de ser regulada perquè el Parlament així ho havia manat. I ho havia manat –i vull recordar els antecedents– amb relació a una proposició no de llei que va aprovar aquest Parlament, que es va presentar un llunyà 29 d'octubre de l'any 96, que es va convertir en una resolució, de 13 de febrer del 97, entre el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el de Convergència i Unió, amb la intervenció molt especial de la diputada Eva Palau, que avui ens acompanya, i a la qual seguidament s'hi va afegir un informe favorable en aquest sentit de la Comissió de Bioètica del Departament de Sanitat, favorable a la implantació a Catalunya del testament vital. Per tant, al Cèsar el que és del Cèsar i, per tant, recordem els antecedents –tinguem-ho molt clar.

El document de voluntats anticipades, com el concebia el nostre Grup primitivament, com, en definitiva, també acull la Llei, perquè no hi ha massa modificacions, massa canvis respecte al propòsit inicial, és un document en què qualsevol persona major d'edat, amb capacitat suficient i de manera lliure i espontània, expressa les seves intencions a tenir en compte pels pro-

fessionals sanitaris quan es trobi en una situació en què, òbviament, les circumstàncies que hi concorren no li permeten d'expressar la seva voluntat. És a dir, sobre el tractament mèdic que accepta o que rebutja, un aspecte que ens sembla molt rellevant, molt destacable, sobretot en el cas en què el malalt pateixi una malaltia incurable, dolorosa, d'aquelles que inexorablement condueixen a una mort segura. I tot això, a més a més, com s'ha dit –i s'ha dit molt bé abans– amb les degudes cauteles, cauteles pel que fa al mateix malalt però cauteles pel que fa al mateix sistema. És a dir, el malalt pot designar un representant, un interlocutor, però alhora també el sistema es dota d'una seguretat jurídica que atorga la intervenció de tres testimonis o d'un fedatari públic, com és un notari, a pesar que nosaltres havíem batallat –i, de fet, no ens acabem de resignar– sobre la possible creació d'un registre centralitzat i automatitzat. Però, de fet, hi ha una cautela, hi ha una seguretat jurídica i, per tant, una certa prevenció. Hi és necessàriament perquè la vida és un fet molt important, perquè les conseqüències d'aquest tipus de decisions són normalment irreversibles i perquè, lògicament –diguem-ho tot–, aquests processos de decisió tot sovint són molt vulnerables.

És –com s'ha dit–, el nostre testament vital, el document de voluntats anticipades, un document que vincula absolutament? Jo crec que hem de ser clars; alguns avui han volgut anar més enllà –s'ha dit també abans–, hem de dir que, evidentment, no, aquest no és un document que vincula absolutament. Mai un testament vital com el que avui estem proposant podrà contenir previsions contràries a l'ordenament jurídic; per tant en allò referent a l'eutanàsia activa, fins que el Codi penal no es modifiqui, evidentment, no podrà contravenir aquest testament vital; no pot contenir, també, decisions contràries a la bona praxi mèdica, com és lògic, i, com en el cas del testament vital que propugnen el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i moltes associacions a nivell de l'Estat, però també a França i a altres països europeus, no pot contenir instruccions per accelerar la mort o per cooperar o auxiliar a posar fi a la vida d'una altra persona.

Però, en canvi, contràriament al que s'ha dit, nosaltres creiem que sí que podem afirmar –i aquest és l'autèntic pas de gegant que estem fent avui en aquesta cambra– que el que caracteritza el document de voluntats anticipades, o el testament vital que conté aquesta Llei, és la possibilitat de deixar expressat el desig de retirada o no-iniciació d'un tractament, el desig de no ser mantingut en vida per mitjans extraordinaris i artificials, en el cas d'una malaltia incurable, dolorosa, de les que porten, invariablement, a una mort segura.

I això és, ni més ni menys, senyores i senyors diputats, que el dret a una mort digna, lliurement i racionalment consentida. I agradi o no agradi, no només a algun grup proposant en aquesta cambra sinó extramurs, fora d'aquesta cambra, el cert, la realitat és que els catalans i catalanes, a partir d'avui, tindrem un instrument, la primera llei que regula el testament vital, i també –perquè no dir-ho, també?– una regulació pel que fa a l'eutanàsia passiva.

I això és el més important, perquè jo he llegit –i puc coincidir en algun article d'opinió–, he sentit a algú dir que l'encert i l'oportunitat d'aquesta Llei, que té molts avantatges, doncs, respon a qüestions econòmiques, fins i tot la introducció de mesures que puguin racionalitzar la despesa sanitària unificant històries... Això s'ha escrit, i hi estem perfectament d'acord, i, a més a més, per algun assessor del mateix Departament de Sanitat. S'ha dit també que hi ha una raó d'oportunitat política, perquè té molt a veure amb l'autogovern d'aquest país, i aquesta Llei arriba molt abans que l'espanyola, fins i tot que la francesa, que en aquest moment s'està discutint.

Però sobretot té un valor molt més important i molt superior a això que acabo de dir: respon a un ampli clamor social. És resultat d'una sensibilitat cada vegada més elevada, és el resultat d'esquemes ideològics en aquests moments més compatibles amb el pluralisme, més compatibles amb allò que li agrada dir sempre al senyor Espasa, «amb la tolerància». No ens podem negar en aquests moments, sota cap concepte, sota cap ortodòxia, ni moral ni religiosa ni política ni jurídica ni de cap tipus, a proporcionar al país els mitjans necessaris per evitar la indignitat, el dolor i el patiment innecessaris, per tant a garantir d'una o altra forma a tothom el dret a viure amb dignitat fins al moment de la mort, i a garantir també l'obligació –per què no?– del metge de vetllar perquè aquest dret sigui respectat.

El Parlament, que sovint s'acusa, i moltes vegades amb raó, de no atendre les demandes de la nostra societat, avui fa un acte important, fa un acte important i profundament democràtic donant llum verda a una llei a favor de la vida, d'una vida digna, a favor de la llibertat individual, perquè el ciutadà –no ho oblidem– ha de ser l'últim jutge a l'hora de decidir si convé o no al seu destí posar fi al seu sofriment.

No vull acabar sense agrair també –i adherir-me als agraïments fets per altres diputats que m'han precedit– la feina feta pels diputats Roc Fuentes, Xavier Guitart, Eva Palau, Isidre Bonet, Jaume Camps i la resta de diputats que han intervingut en aquesta legislatura. Però jo vull tenir també un record i un agraïment especial a l'Associació pel Dret a Morir Dignament, a la senyora Joana Teresa Betancor, que avui també ens acompanya, al senyor Salvador Pàniker, perquè, en definitiva, ells van ser els inspiradors d'aquesta norma, en part, i també els impulsors del testament vital.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Totalment d'acord amb tots els que han utilitzat la paraula abans d'aquest Grup, especialment en el capítol d'agraïments. Evidentment, jo començaria de nou per la llista que acaba de citar el senyor Ridao: el senyor Roc Fuentes i tota la

gent que va participar en anteriors tasques, molt agraïts als que han col·laborat des de fora abans que nosaltres en aquest tema. Senyor Camps, nosaltres mirarem fins i tot de millorar el text; si no li sap greu, en parlarem si més no en la reunió de Ponència.

Però hi ha un fet que no volia deixar d'assenyalar en aquest tràmit parlamentari. Avui solucionem una part del problema. Vull recordar que en aquesta cambra vam empatar a vots quan intentàvem la despenalització de l'eutanàsia, i per tant quedarà pendent com a assignatura d'aquesta cambra i del Congrés dels Diputats la segona part del problema.

Per tant, felicitant-nos pel pas que donem avui amb la presa en consideració, també volem reiterar la nostra voluntat d'intentar sumar voluntats per la segona part del problema.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Estic cridant a votació, que m'he endarrerit una mica. Ens esperarem uns segons. *(Remor de veus. Pausa llarga.)*

Prego als senyors diputats que es posin ja en situació de poder votar. I per tant se sotmet a votació la presa en consideració de la Proposició de llei sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha sigut votada afirmativament per part de tots els senyors diputats.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia, el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat la formula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp. Té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions dutes a terme amb relació a les persones que pateixen algun tipus de malaltia mental (tram. 317-00121/06)

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és innegable que els serveis d'atenció a les persones, concretament el que fa referència a la sanitat i als serveis socials, han millorat notablement en els darrers anys. I aquest fet em porta a dir que Catalunya gaudeix d'un model sanitari realment de qualitat, un sistema sanitari de qualitat basat en una xarxa d'hospitals i una reforma sanitària que fa que els ciutadans tinguin a prop del seu domicili o bé un centre hospitalari o bé un centre d'atenció primària, i que, realment, tot això porta a aquesta qualitat assistencial. De la mateixa manera que, també, en els darrers anys, els recursos socio-sanitaris han anat augmentant.

Això, juntament amb la incorporació de noves tecnologies diagnòstiques o terapèutiques, i també l'elevat nombre de trasplantaments i el bon fer dels professionals comporten que els ciutadans –i, això, les enquestes ho posen de manifest– diuen que estan realment satisfets del model sanitari i de la gestió sanitària, del tracte sanitari que reben al nostre país. Per tant, hauríem de estar en la línia de convenir que tenim un molt bon model sanitari en funcionament. Ara bé, el que sí que és cert, i l'altre dia, senyor president, ho recordava en el debat de política general, és que hi han alguns aspectes que cal millorar i, entre ells, deia, feia una referència a tot el que està relacionat amb els temes d'assistència psiquiàtrica i amb la salut mental.

Aquest és un àmbit, senyores i senyors diputats, sens dubte, un àmbit realment important que afecta i condiciona, evidentment, els que estan afectats per aquestes malalties, però també les seves famílies. Tots recordarem que, anys enrere i encara potser, en algunes ocasions ara mateix, estarien dins la condició de malalties ocultes, aquestes, aquelles que s'amagaven. I, realment, si volem un sistema sanitari de la manera que el volem, i sociosanitari, també, de la manera que el volem, hem de mirar, com deia vostè en el debat de política general, en la seva intervenció, de millorar en aquest àmbit i equiparar-nos a la resta de la sanitat i de l'atenció social.

Per tant, el Grup de Convergència i Unió, que li consta que aquesta és una prioritat dins l'acció de Govern, vol formular la següent pregunta: quines són les actuacions que es preveu dur a terme en relació...

El president

Faci-ho ràpid.

El Sr. Camp i Batalla

...amb les persones que pateixen algun tipus de malaltia mental?

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus i rialles.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat. (Remor de veus.)

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, efectivament, com vostè diu, en matèria de salut mental tenim alguns dèficits, que hem reconegut, i que no solament hem reconegut sinó que subratllem, i entenem que és un problema greu: és greu per als malalts, però és greu, molt, també, per a les famílies, molt penós. I, per tant, durant aquesta legislatura, una de les prioritats que tenim és la reordenació de la xarxa de salut mental i la seva integració a la xarxa sanitària general. I això es tradueix en una sèrie de mesures: una d'elles, diguem-ne, ja al marge d'això, fins i tot, perquè, de fet, en realitat és una obra que s'està acabant i que començarà a funcionar durant el primer trimestre de l'any que ve, és la construcció de l'Hospital Psiquiàtric de Salt. Però, a part d'això, i a través d'un acord que varem signar per cinc anys amb el sector, un acord que comportarà inversions per valor de 7.600 milions, hi han diversos plans.

Hi ha, per començar, el pla de residències, de llars residència, n'hi ha 27 de previstes –de fet, 3 s'han inaugurat fa poc ja a Manresa, Sant Vicenç dels Horts i a Barcelona, concretament al Poble Sec; d'aquí a poc se n'inaugurarà una altra a Vilanova i la Geltrú, i 24 més, o 23 més, més exactament. Un altre pla que s'ha engegat és el de 19 nous programes d'atenció al malalt greu, al malalt sever; aquests 19 afectaran 18 poblacions de Catalunya, 2 són a Barcelona, i, després, doncs, n'hi ha 17 més que van a Igualada, a Valls, a Móra, a Ripoll, etcètera –tota una sèrie de poblacions repartides per la geografia catalana–, la Seu d'Urgell, etcètera.

Després, també, ens proposem crear 100 llits més per a malalts aguts, hospitalitzats, malalts que s'han d'hospitalitzar en fase aguda, 100 llits més a Sant Boi de Llobregat. I, després, 336 noves places d'hospital de dia, d'hospital de dia –el de Sant Boi del Llobregat no és de dia, sinó que és, diguem-ne, de permanència–, de dia. Concretament, repartits per tot Catalunya encara hi haurà 4 concentracions més, especialment importants: a Tarragona, a Barcelona, a Mollet i a Berga. I amb tot això jo penso que hi podrem acabar de donar el tomb.

Ens faltaria per acabar de resoldre'l, també, poder arribar a definir un acord amb la Diputació de Barcelona, com hem arribat, des del 92, amb les altres diputacions. I, finalment, el que vull dir és que tota aquesta actuació està resultant molt positiva pel fet que hi ha una col·laboració molt activa i realment molt profitosa per part de les associacions de famílies amb malalts mentals, a les quals vull expressar el meu agraïment.

El president

Senyor president, moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les responsabilitats polítiques que assumirà pel que fa als fons ocupacionals (tram. 317-00124/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. La congelació de fons ocupacionals per la Unió Europea és una taca a uns partits i a la Generalitat, però que esquitxa també un país i la mateixa noció d'autogovern i d'autonomia política. La gent està convençuda que aquí hi ha marro: vostè, senyor president, president ahir, i president avui d'un Govern amb sospites de frau, quines responsabilitats està disposat a assumir?

S'oposen a una comissió d'investigació amb el pretext de la resolució judicial, però, en canvi, la van demanar per a l'escàndol del lli a Madrid. De què tenen por, senyor president? Expliqui'ns-ho a nosaltres i al poble de Catalunya, perquè en aquest Parlament hem de poder tractar i debatre sense límits, les hores que calgui, omentant, monogràficament, si cal, sobre aquest afer i la seva destinació i ús dels fons ocupacionals. Fugir d'estudi, retardar una informació inevitable no fa més que augmentar la sensació de sospita. I nosaltres tenim l'obligació d'exigir claredat, responsabilitats i, si hi ha culpables polítics, dimissions, que potser ja toca. Per respecte a la gent, cal saber la veritat i actuar en conseqüència. Amb diners de tots no podem jugar a benefici d'uns quants.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Encara que després tindrà una pregunta també sobre aquest mateix tema, en cinc minuts no els puc donar totes les explicacions que el cas comporta, no? És per això que, acollint-me –i diguem-ne, celebro que vostè ho plantegi– al suggeriment que vostè ha fet, si més no, que aquest problema es pugui debatre, doncs, en fi, amb tota l'extensió que cal i que mereix, doncs, jo, si vostè ho proposa i si el Parlament ho demana, amb molt de gust jo –si no, ho demanarem nosaltres mateixos–, doncs, entenc que seria bo fer, sobre aquest tema concret, un debat parlamentari en el moment que la Mesa ho determini.

Dit això, el que li vull dir és que aquesta actuació de la Comissió..., és una comissió molt habitual, que, naturalment, el fet que passi cada dos per tres a tot Europa no vol dir que ens hagi de passar a nosaltres, però és qüestió de, simplement, recordar-ho. Jo, algunes vegades recordo, per exemple, el que va passar, que va representar, finalment, haver de tornar a l'Estat espanyol 4.500 milions de pessetes, amb el Forcem i, evidentment, això no va posar en dubte, diguem-ne, la viabilitat de l'Administració espanyola: va posar clar que hi

havia hagut una falla, una falla concreta, de l'Administració espanyola, però no va posar en dubte res més. Podríem tornar a posar molts més exemples d'aquests, i d'altres de més propers, però, evidentment, no és feina meua fer de ventilador, sinó mirar d'aclarir, amb l'ajut de tots vostès, aquesta situació.

També vull precisar que no es pot dir que les subvencions..., hi han hagut unes subvencions que, segons els organismes de l'Estat central –que també ho segueixen–, representen el 0,2% del que maneja, concretament, el Departament, que podria ser que fossin objecte de retenció o, fins i tot, que ens obliguessin, segons com, doncs, a retornar una part d'aquestes subvencions. Perquè, en realitat, l'únic, realment, allò sobre el qual la Unió Europea actua i demana retenció, o devolució, és sobre unes determinades subvencions investigades que són, ho repeteixo, de la magnitud que li acabo d'explicar. És a dir, sobre un total de 126.000 milions de pessetes, doncs, hi han aquestes quantitats que ara li acabo d'especificar. Més detalls li puc donar, dintre del que el temps em permeti, després de la seva segona intervenció.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Naturalment, tirem endavant, doncs, aquesta proposta d'un ple monogràfic que, al nostre entendre, pot cobrir una part, no cobreix altres parts també imprescindibles per tenir un coneixement precís d'aquesta irregularitat. Fa dos anys es va aprovar, a proposta nostra, una resolució, aquí, sobre aquest afer, que encara no s'ha aplicat. El portaveu del seu Govern assegura que tenen mecanismes de control sobre els recursos que gestionen, mecanismes interns. Bé, quins són aquests mecanismes? Per exemple, tenim algun informe d'intervenció de la Generalitat sobre aquest tema? Què diu aquest informe? On és aquest informe? Qui implica?, quins partits?, quins agents socials?, quins interessos?

Catalunya no és només una llengua i una cultura, sinó que el catalanisme polític sempre ha tingut, també, un caràcter ètic i una dimensió moral que, fins ara, el seu Govern ha pogut posar en perill i en risc de descrèdit. El sistema d'ajudes ha de ser debatut per tothom i avaluat en el futur des de fora, que vol dir per algú que no hi pugui sucra. Ni els destinataris dels cursos, ni la gent que busca feina o la vol millorar, ni la societat, no ens mereixem cap dubte sobre les sospites d'un frau gravíssim en gestió de recursos. Ser valents i afrontar la veritat també és fer país.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Voldria fer-li una altra precisió –ja n'he fet una abans quan deia que ara era allò de «les subvencions», que això no és exacte–, també voldria dir que si alguna, fins aquest moment, potser ha sortit, diguem-ne, sospita que hi hagués hagut algun frau, afecta uns particulars. En tot cas, sobre l'Administració es podria dir que no ha vigilat prou aquests particulars, però afecta uns particulars. Primer punt.

Segona cosa, si hem, diguem-ne, d'actuar en un sentit, diguem-ne...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Em sap greu, però és així.

El president de la Generalitat

No, no. Espero que tindrè l'oportunitat de seguir amb aquest tema.

El president

Moltes gràcies

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes pel que concerneix als recursos provinents del Fons social europeu per a Catalunya que han estat suspeses cautelarment per la Unió Europea (tram. 317-00129/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, jo li brindo tres propostes. Primer, el debat sobre formació el varem proposar també en el debat de política general: cal debatre molt a fons la política de formació avui; segon, la gestió d'aquells 2.300 milions de pessetes, que són, en certa forma, el tema més urgent, i proposem que una comissió, el mateix Consell de Treball, amb participació de la Unió Europea, desbloquegi la situació, ja; però, tercera, l'exigència de responsabilitats, i no s'es-cudin en els particulars: és un govern el que és responsable de l'ús dels cabals públics. Com a quant vostè se'n sent vostè responsable?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, com ja li he dit, el debat, aquí al Parlament, sobre això, doncs, ja l'hem assumit, ja l'hem acceptat. El que volia dir, però, el que voldria dir-li és que el que no és cert és aquesta imatge que es pugui donar, com que, realment, no hi ha una deguda inspecció, perquè, en realitat, qui va aixecar la llebre en una sèrie de qüestio-

ons d'aquest tipus va ser la mateixa inspecció, la mateixa inspecció de la Generalitat.

Per exemple, l'any 1998, per exemple, concretament el 1998, ja hi va haver motiu d'una inspecció precisament sobre les firmes del senyor Pallerols.

Hi va haver ja una inspecció que va posar de manifest que se li havien de reclamar –i se li han reclamat– una quantitat de diners que... –ara no trobo aquí exactament la xifra–, però que, en tot cas... (*Veus de fons.*) Bé, ja li ho diré. En tot cas, el que li vull dir és que aquests diners s'han reclamat, ell ha fet les alegacions, les hem rebutjades, ha fet el recurs –perquè per llei ho pot fer– i estem pendent de la decisió dels tribunals. Això va passar amb el cas Pallerols i això ha passat també amb el cas Méndez.

Per tant, nosaltres estem sobre això i la mateixa Administració central ens ho reconeix, perquè l'organisme que segueix això –que és un organisme que es diu: Unitat Administrativa del Fons Social Europeu– ens diu en una carta, per exemple, que ens va enviar, indica que ja hi estàvem a sobre des de fa molt temps, el 15 de març de l'any passat: «Los servicios de auditoría externa», de Madrid, «...se deduce que existe un nivel adecuado de actividades del seguimiento y control de las acciones de formación ocupacional», etcètera. I acaben la carta dient que ells, concretament... «Estima que la actuación de UAFSE» –d'aquesta entitat, UAFSE– «en este asunto está concluida» d'una manera absolutament satisfactoria per al Departament de Treball.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Pujol, fa tres anys –«tres», ho subratllo– que un diari de Girona va aixecar la llebre sobre el tema, fa tres anys. Vostès ara comencen a donar algunes dades. Ha calgut que la Unió Europea els posés a la picota. Vostès, fins i tot, ara intenten torejar la Unió Europea dient que només són 400 milions –encara hi insistia l'altre dia el senyor conseller–, i ha tornat a sortir la Unió Europea dient: «No, són 2.300». És la típica política de manca d'opacitat del seu Govern. El cas Pallerols ja és l'ena cas que el seu Govern amaga. Senyor president, no facin servir això com una arma llancívola, de baralla, dins la coalició, com si el conseller de Treball tingués la lepra; una taca, s'ha d'aïllar. No. Aquest és un tema que implica diverses conselleries, entre d'altres la del senyor Mas que és la responsable de la Intervenció. I fins avui –que se sàpiga en aquesta cambra, que és la cambra que representa el poble de Catalunya– no hi ha hagut cap actuació, si més no exposada en aquesta cambra, no de particulars sinó de qui ha d'administrar els cabals públics. I això ho presideix vostè, senyor Pujol. Vostè és el president del Govern, i no defugi aquesta responsabilitat.

Li ho torno a dir: debat sobre formació, fa temps que el proposem; gestió d'aquells fons, que no proposa ningú, ja, perquè no quedin bloquejats, però comissió d'investigació sobre les seves responsabilitats. I apello tots els

diputats i diputades, començant pels que han lluit i s'han omplert la boca de transparència democràtica, quan van fer promeses electorals els del Partit Popular, que ja seria hora que es deixessin de pactes sota mà i entressin clarament a donar llum i taquígrafs, i transparència davant l'opinió pública de com s'han utilitzat, en profit de pocs, uns diners que són de tots per a un tema tan important com és la formació laboral.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president. *(Veus de fons.)* Senyor diputat...

El president de la Generalitat

Escolti, en primer lloc, li vull dir que vostè parla que la Unió Europea ha dit o ha deixat de dir. La Unió Europea no ha dit re encara, no ha dit absolutament re. Tot això són enraonies i que nosaltres, que evidentment inspeccionem, i realment creiem que hi ha hagut algunes... *(Veus de fons.)* No, no..., no ha dit re, absolutament re. No hi ha cap resolució administrativa. Dit per la Unió Europea i dit, a més, també per la mateixa Administració de l'Estat. I, en realitat, el que l'Estat diu –concretament l'Administració de l'Estat, que és la que fa d'interlocutora entre nosaltres i la Unió Europea–, diu que s'han d'estudiar determinades subvencions, unes determinades subvencions que, en realitat, ningú sap exactament quant poden pujar, entre altres coses, perquè nosaltres no coneixem directament els papers que, en aquests moments, té el jutjat i que no ens vol passar, però que diu que, per tota la resta –textualment diu, carta del 31 d'agost–, «no ha lugar la suspensión».

En aquest moment no tenim cap suspensió declarada, formulada. Però per la resta no cal ni estudiar-ho, segons concretament UAFSE.

El president

Senyor president, gràcies. La següent pregunta, la formula l'il·lustre... *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)* Perdó, em demana la paraula?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, per una imputació personal que ha hagut en aquest hemicicle.

El president

Té mig minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, demano al senyor Curto que retiri la imputació personal en què ha dit: «Comença per mirar-te, a tu», quan jo parlava de transparència, si no és que –li ho demano– plantegi dades o proves del que ha dit.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.)* Té la paraula per mig minut.

El Sr. Curto i Casadó

Reglament, senyor president... És que, clar, aquí estem donant lliçons d'honestetat, de transparència. Comenci per vostè, senyor Ribó. Que vostè és d'aquells que va a una manifestació defensant els treballadors i després es fuma un puro de mil pessetes...

El president

Senyor..., senyor Curto...

El Sr. Curto i Casadó

...i beu vi de tres mil pessetes, cabernet sauvignon. *(Remor de veus.)*

El president

Senyor Curto... *(Forta remor de veus.)* Senyores i senyors diputats..., senyores i senyors diputats, prego silenci. Prego silenci, si us plau. I prego, senyor Curto, de debò, que el diàleg no el fem anar per aquests cantons, li agrairia molt que fos així.

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat que el tren d'alta velocitat no arribi a l'aeroport del Prat (tram. 317-00130/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Pascual Maragall. Té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president... *(Remor de veus.)*

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Maragall i Mira

...tornem una mica a la seriositat. El tema de l'AVE i de l'aeroport de Barcelona és estratègic per fer de Catalunya un «polo», un *hub* com deia vostè l'altre dia, un *hub* europeu de primera magnitud. Ho va dir el president l'altre dia: un centre de redistribució de vols.

Aquest matí vostè ha volgut desviar l'atenció dels titulars amb l'anunci de la seva entrevista del dia 10 amb el senyor Aznar, però encara ha complicat una mica més la seva compareixença d'avui. Vejam, vostè va parlar al senyor Aznar de la desoladora diferència entre Catalunya i les altres comunitats autònomes en matèria d'inversions de l'Estat? I, en concret, vostè va parlar al senyor Aznar de l'AVE i de l'aeroport de Barcelona i li va recordar que en inversió aeroportuària el senyor Cascos i AENA han decretat que Madrid ens guanyi per cinc a un? Vostè, li va parlar del projecte català d'euroregió que enfortiria Barcelona, Catalunya i Espanya? Si en va parlar, digui'ns el que va proposar en nom de Catalunya, en un tema avui cabdal per a Barcelona i per al país, i digui'ns què li va dir el senyor

Aznar. Si no en vol parlar, confessi-ho, perquè difícilment el podrem absoldre d'aquest pecat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, jo estic habituat a parlar d'això, fa quinze anys que en parlo amb els presidents del Govern, i... (*Veus de fons.*) Sí. I, per tant, és una lliçó que em tinc apresa, no? I, la cosa és que, jo, el que vaig dir –i no cal dir-ho al senyor Aznar, cal dir-ho a tothom, i ho hem dit fa molts i molts anys– és que seria molt negatiu que, després de l'acord a què s'havia arribat –i que nosaltres entenem que s'hi havia arribat d'una manera formal, i jo diria que fins i tot solemne, que el TGV arribaria ja en un primer moment a l'aeroport– doncs, ara aquest plantejament es modifiqués d'una manera negativa, a l'aeroport i al port, i a l'ample de via europeu, que vull recordar que nosaltres defensem d'una manera constant i sense canvis des de 1985, cosa que ningú més en aquesta cambra pot dir. I per tant, amb la força que ens donen tots aquests antecedents, ho vam defensar, ho defensem i, evidentment, ho considerem –i això ho sap el Govern central– un fet absolutament capital de cara al futur de les nostres relacions.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre senyor diputat.

El Sr. Maragall i Mira

L'ample de via europeu l'ha defensat l'Ajuntament de Barcelona des del primer moment, i, a més, amb quasi més èmfasi; quasi, li diria que sobre el tema de la velocitat, el tema de les mercaderies és cabdal.

Però a veure, ahir el senyor Clos, l'alcalde de Barcelona, va demanar –va, jo diria, quasi exigir– que l'AVE passi per l'aeroport, no que arribi a l'aeroport, sinó que passi per l'aeroport, si no, de Montpeller i de València no vindran a agafar els avions en aquest *hub* famós. En segon lloc, que es construeixi l'estació de la Sagrera, no una marquesina i una platja de vies: una estació en el centre d'una àrea potent de serveis i d'habitatge. Tercer, que l'AVE arribi a la frontera l'any 2004, la qual cosa vol dir que no pot ser el que diu el projecte del Govern que el tram la Sagrera - Montcada es farà l'any 2006, impossible. I quart, que s'iniciï el pla de rodalies sense desviar-lo de l'actual traçat.

Crec evidentment que aquí, senyor president, ens juguem el futur de Catalunya i de l'Euroregió. Que nosaltres puguem servir com a centre aeroportuari a Toulouse, Montpeller, Saragossa, València i, evidentment, també a Ciutat de Mallorca, és el *sine qua non* del nostre projecte de regió europea potent.

El president

Moltes gràcies. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, aquest pla que vostè demana havia finalment –i, espero, que sigui respectat– desembocat en un pla que jo entenc que globalment és bo. Una altra cosa és que ara, últimament, hagin sorgit alguns temes, que nosaltres ens hi hem d'oposar o, almenys, hem de demanar que se'ns aclareixin. Sempre ho hem defensat. Això de les mercaderies ho havia de defensar l'Ajuntament de Barcelona, però era la bèstia negra del senyor Borrell, que sempre va dir que de mercaderies el TGV no en podia dur –i no cal que ningú posi cara de sorprès, que vagi a veure els diaris de l'època. Per tant, diguem-ne que la racionalitat, i la conseqüència i la continuïtat en aquests plantejaments, que pretén fer que al delta del Llobregat hi hagi una gran base logística, no solament aeronàutica, sinó també portuària, i també, doncs, de carreteres i de tot plegat, i que, a més, ho hem dit sempre i ho diem –i ho vaig dir l'altre dia en l'entrevista amb el president del Govern–, que això no es pot calibrar en termes de rendiment immediat, sinó que s'ha de veure de rendiment a rendiment, a llarg termini. És a dir, un *hub* d'aquests que vostè diu, una *plaque tournante* d'aquestes que vostè diu, realment, que sempre hem defensat des del 85 contra el criteri de molta gent de l'època, realment, podia tenir una importància per al desenvolupament econòmic de tot Catalunya molt, molt considerable. A més, sempre hem demanat, també, que això permetés, es fes de manera que no quedessin..., que quedessin el mínim d'àrees buides a Catalunya. Per això ens va bé, sempre hem defensat, que hi pugui haver, doncs, un cert enllaç entre els tres aeroports catalans a través del tren de gran velocitat. Ho hem defensat i ho seguim defensant, i no som gaires els que ho hem defensat d'una manera sistemàtica.

En tot cas, això és el que nosaltres hem defensat sempre, ho hem defensat sempre contínuament, sense fantasies: hem demanat, doncs, que el tren vingui de Lleida, passi entre Reus i Tarragona...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...arribi al port, a l'aeroport, entri a la ciutat de Barcelona, la travessi, que després enllaci a la Llagosta, concretament, amb el tren que ha de passar, concretament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Perdó, dispensi.

El president

Hi ha hagut cinc segons de més.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'oportunitat de qüestionar la vigència de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00133/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quina valoració fa sobre l'oportunitat de qüestionar la vigència de l'Estatut?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pot repetir la pregunta sense que li compti el temps.

El Sr. Fernández Díaz

Suposo que ja la sabia, però, en qualsevol cas, l'hi repetiré: quina valoració fa sobre l'oportunitat de qüestionar la vigència de l'Estatut?

El president

Moltes gràcies. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

Nosaltres, per aquesta legislatura, ens hem compromès –ens hi vam comprometre en la campanya electoral, i en el discurs d'investidura i en les resolucions polítiques que s'han votat als debats de política general d'aquest Parlament– que el que volíem és aconseguir més autogovern –que això sí que en volem, més autogovern– a través d'un sistema que no preveia la modificació de l'Estatut i que vostès coneixen prou bé, no? Per tant, aquesta és la posició que teníem abans de les eleccions, en el moment de les eleccions, en el debat de política general i avui. Naturalment, això pot tenir uns terminis i esperem que el Govern respongui finalment les nostres peticions, i esperem que ho faci, evidentment, aviat, perquè això és un tema que, per a nosaltres, és un compromís d'aquesta legislatura.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies. Vostè sap, senyor president, que el perquè d'aquesta pregunta del Grup Popular no és altre que deixar palès que l'Estatut d'autonomia no és pas un element de confrontació partidista, no és pas un element de picabaralla política, com molt sovint es desprèn de declaracions de la coalició que governa Catalunya, el Govern de Catalunya, la coalició que recolza el seu Govern, sinó ben al contrari: per al Grup Popular l'Estatut d'autonomia és una garantia d'estabilitat i progrés per a Catalunya i per als catalans.

I precisament per això, senyor president, perquè no pot ser una eina de confrontació, des del Partit Popular li demanem que governi al marge d'imminències congressuals, li demanem que governi Catalunya sense

hipoteques i sense plantejaments –plantejaments–, sense plantejaments d'escenaris polítics adversos, que molt sovint únicament existeixen al si del seus respectius consells nacionals de Convergència Democràtica i d'Unió Democràtica. I, en definitiva, li estem demanant que governi Catalunya sense jugar permanentment amb hipotètiques reformes de l'Estatut d'autonomia que únicament responen a estratègies de partit.

I això és així, senyor president, perquè s'estan confonent els pals de pallar amb donar pals de cec, amb no tenir les idees clares; s'estan confonent les prioritats de partits amb les prioritats de les institucions; s'estan confonent les responsabilitats de Govern amb guanyar congressos en clau interna. I això, senyor president, no pot ser. I per això nosaltres li preguntem en què quedem, senyor president? El que s'acaba de dir avui, un altre cop? El que es va dir en el debat de la sessió d'investidura? El que es va dir recentment al debat de política general? O el que diu el seu portaveu de Govern, el conseller Mas, quan demana la reforma d'Estatut? O quan altres consellers que també volen jugar dintre d'aquesta controvèrsia partidista, uns amb càrrec de secretari general de partit, altres secretaris generals adjunts, altres membres –insisteixo– del Govern de Catalunya, que demanen la independència de Catalunya? En què quedem, senyor president? Quin és el plantejament del Govern de Catalunya?

I per això nosaltres ens congratulem que avui descarti vostè, novament, la reforma de l'Estatut, però li demanem, senyor president, amb tota la responsabilitat, que sigui rigorós, que sigui coherent i que aquesta actitud la traslladi al conjunt del seu Govern.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, jo no sé si jo m'explico malament o vostè m'entén malament, però no ens hem mogut, com a Govern, del que sempre hem dit: volem més autogovern i el mètode que proposem és ser més papista que el papa. Perquè, és clar, ens basem en arguments del Tribunal Constitucional, i més constitucionalista que el Tribunal Constitucional no hi ha ningú.

El que passa és que a part d'això, d'aixecar l'autogovern amb aquest procediment –i sempre hem dit el mateix–, el que passa és que a més, ara, hem de defensar l'Estatut de la tendència que té el Govern a situar-lo a la baixa, a no aplicar sentències del Tribunal Constitucional; el Govern central, hi ha sentències del Tribunal Constitucional a favor de la Generalitat de Catalunya que no les aplica. I si un dia tenim temps li explicaré quines, per exemple, però en tot cas... I això és una falla d'allò que en diuen la lleialtat constitucional. No ens demanin a nosaltres lleialtat constitucional si el Govern central no l'aplica. I, de vegades, no l'aplica.

Repeteixo: a través d'un mètode que, evidentment, més constitucionalista no pot ser, nosaltres demanem un increment de l'autogovern. El demanem i el seguirem demanant. I, com a mínim, necessitem i volem i recla-

mem una resposta. La resposta clara. I, en tot cas, si es diu que no, serà per voluntat política, serà per una voluntat de no incrementar, de no interpretar l'Estatut d'autonomia de la manera com moltes vegades s'havia començat a interpretar al començament de tot, també. Hi han coses que plantejem que tampoc no serien absolutament cap novetat.

Que hi hagi gent dels nostres partits o del nostre propi Govern que digui: «Escolti, si d'això, realment, no se'n fa cap mena de cas, si a això que per a nosaltres és tan bàsic, finalment, no se li dóna cap mena de resposta, bé, aleshores, nosaltres potser un dia haurem de fer un altre plantejament.» I això és perfectament legítim. El nostre compromís electoral amb el poble de Catalunya, el nostre compromís aquí al debat d'investidura...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...té una durada que és aquesta legislatura.

El president

Moltes gràcies. A veure, aquesta presidència voldria fer avinent el següent: en aquest moment procedimental es plantegen qüestions que són molt difícils de fer complir amb el temps que reglamentàriament tenim. I aleshores, jo, de vegades, tinc l'obligació de tallar perquè el Reglament, realment, així ho mana i les coses queden a mig dir. Els ho dic, simplement, a la consideració de vostès, per no fer caure un encotillament que no és de la meua voluntat, sinó que és del propi Reglament.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la convocatòria de la Comissió de Seguiment de l'Acord sobre un codi de conducta política amb relació al transfuguisme a les corporacions locals (tram. 310-00039/06)

La següent pregunta la dirigim al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre la convocatòria de la Comissió de Seguiment de l'Acord sobre un codi de conducta política amb relació al transfuguisme a les corporacions locals. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada i Masoliver. *(Pausa.)*

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. *(Pausa.)* No corre el temps, encara. Sí, senyor diputat, quan vulgui pot començar.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, gràcies, senyor president. Com tots vostès saben, hi ha un acord signat per la pràctica totalitat dels partits en contra del transfuguisme. En aquest acord a nivell d'Estat ens vàrem comprometre a fer un seguiment dels casos de transfuguisme i és necessari que a Catalunya, d'acord amb les competències que tenim sobre el règim local, això ho traduïm en una eina per poder evitar, en

la mesura del possible, casos com els que ja han succeït, que han canviat majories en algunes poblacions. Per tant, la nostra pregunta al Govern és: què pensa fer el Govern sobre aquesta qüestió?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Antoni Duran Lleida.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep Antoni Duran i Lleida)

Gràcies, senyor president. En primer lloc, recordar, com sap molt bé el senyor Ribó, que l'acord és un acord subscrit a nivell estatal, que en seu article novè, és veritat que deia que aquells partits que es presentessin a les eleccions municipals únicament en l'àmbit d'una comunitat autònoma, en l'àmbit territorial, es comprometien a impulsar i aprofundir, en el marc de les competències en matèria en règim local, mesures coherents i, al mateix temps, crear instruments de seguiment.

Per tant, primer, l'acord era d'àmbit estatal; segon, hi havia un compromís, però el compromís era entre partits, no és un compromís del Govern. Tot i això, reconec que els partits no hem fet res. Perdó, llevat d'una excepció: el Parlament, aquest Parlament va aprovar una iniciativa parlamentària a iniciativa del Grup Parlamentari d'Iniciativa i, llevat d'aquesta iniciativa, valgui l'extremadíssima redundància, no n'hi ha hagut cap altra. En qualsevol cas jo el que puc, com a conseller de Governació, és posar-me a disposició de la cambra, posar-me a disposició del Grup Parlamentari que formula la pregunta per promoure, en el context de les associacions que representen el conjunt de municipis de Catalunya, el mecanisme de seguiment i, fins i tot, si es creu convenient, situar algun marc concret de mesures pròpies per a Catalunya per evitar això que vostè fonamenta de cara a la seva pregunta.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor Duran. Nosaltres som coneixedors que hi ha una disponibilitat a partir de la Proposició no de llei que vàrem presentar nosaltres però, com vostè ha dit, essent un acord d'Estat, els partits que només ens presentem a les eleccions municipals en un àmbit de comunitat autònoma —com és el cas de Convergència i Unió, una coalició; o d'Iniciativa per Catalunya - Verds—, que jo sàpiga, uns i altres només ens presentem a les eleccions municipals en aquest àmbit, però, independentment d'aquesta formalitat, seria necessari dotar-nos d'aquest instrument. I no ha de ser només un instrument partidista o d'interpartits, sinó, ja que sempre, amb bon criteri, volem exercir competències per al bon govern de la democràcia, aquesta la podríem exercir molt fàcilment si féssim tal com es va parlar a Madrid a la darrera reunió del Grup signant del pacte contra el transfuguisme, no fa gaires setmanes,

constituíssim a Catalunya una comissió que tingués l'aixopluc institucional, governamental, perquè amb la participació de les entitats municipalistes però també, òbviament, dels partits polítics, poguéssim començar a prendre mesures en contra el transfuguisme. És això el que li demanaria que acceptés com la forma més planera de sortir-se de la situació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

No tinc cap inconvenient a assumir aquesta responsabilitat de convocar les diverses formacions polítiques i les associacions per estudiar les possibles conseqüències i trasllat aquí a Catalunya dels acords que, en el seu dia, es varen prendre a nivell d'Estat. Per tant, amb molt de gust, com a conseller prendré aquesta iniciativa.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'adquisició de vuit finques a la societat immobiliària El Castell, SA, de Palamós (Baix Empordà), per valor de 2.400 milions de pessetes (tram. 310-00046/06)

La següent pregunta la formula al Consell Executiu l'il·lustre diputat Joan Boada sobre l'adquisició de vuit finques a la societat immobiliària El Castell, Societat Anònima, de Palamós, per valor de 2.400 milions de pessetes. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Puig, el Govern, com ja he dit abans, ha comprat per 2.400 milions una finca de 30 hectàrees amb un valor cadastral de 102 milions, a més a més, declarada no urbanitzable per la Comissió d'Urbanisme de Girona, segons vostè perquè es donaven les condicions favorables per fer-ho. A aquest diputat, i segur que als ciutadans d'aquest país, els interessaria saber quines eren les condicions favorables. Per a qui, senyor conseller? Per als ciutadans, per als propietaris o per al Govern?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula l'honorable conseller de medi ambient.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, la resposta és fàcil: per als ciutadans de Catalunya. Tots vostès saben que a Palamós es va efectuar un referèndum reglat, que va donar el resultat majoritari de pro-

cedir a la protecció i a l'ordenació i a la no-urbanització d'aquest paratge. En aquest sentit, la posició del Govern, que sempre ha estat favorable a aquesta protecció, va entendre que es donaven, l'any 99, les condicions favorables, favorables d'oportunitat, de preu i de moment processal, atenent el risc que hi havia que alguna de les sentències pendents, com encara n'hi han, del Tribunal Suprem atorguessin el caràcter irreversible d'urbanitzable a aquest paratge.

Per tot això, es va procedir a la compra d'aquest entorn, d'aquesta part de la finca, i no només hem fet això, sinó que hem tirat endavant un programa d'actuació del paratge del Castell; estem preparant un conveni per signar-lo amb l'Ajuntament i, si s'escau, amb les entitats proteccionistes que han maldat des de sempre per protegir aquest entorn; estem preparant la redacció d'un pla especial del castell que inclourà normes de protecció de l'espai, així com també preveurà la seva inclusió al PEIN i, finalment, amb tot això, creiem que estem donant resposta a l'acord i compliment a l'acord del 27 de setembre d'aquesta mateixa cambra del Parlament que instava el Govern a aprovar un programa d'actuació del Castell, a redactar i tramitar el seu pla especial i a incloure'l dintre del Pla d'espais d'interès natural.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo crec que els ciutadans de Catalunya se senten totalment enganysats per aquesta actuació que ha fet el Govern de la Generalitat. Enganyats per tot un seguit de qüestions: certament, hi va haver una defensa aferrissada per part dels ciutadans —no pas pel Govern— d'evitar que s'urbanitzés, doncs, aquella zona, el paratge i la plana del Castell. A més a més, vostès han comprat això sense esperar les sentències, una de les quals uns mesos després diu, efectivament, que aquell és sòl no urbanitzable. A més a més, amb un valor cadastral —i aquí hi ha la prova— de 102 milions; veig que els valors cadastrals del que compra el Govern o el partit que dona suport al Govern varien segons a qui van dirigits els favors que es destinen a aquests diners. A més a més, acaben protegint alguna cosa que no es fa necessari comprar-la, i em sembla que és un element importantíssim, perquè es pot protegir, evidentment, propietats privades, i no fa falta aquesta compra, a més a més, podent esperar les sentències posteriors.

En tot cas, per què vostès no esperaven les sentències i després de les sentències exercien l'opció de compra? Que, a més a més, no existia cap opció d'indemnització, com vostès han anat argumentant. Els vàrem explicar que no hi havia cap tipus de procés d'indemnització amb aquestes finques perquè no s'havia desenvolupat cap pla parcial; llavors, els propietaris no tenien dret a cap tipus d'indemnització. Malgrat això, vostès han continuat, doncs, portant aquesta situació fins al límit amb la idea, jo crec, primigènia, original, de donar els màxims diners a l'empresa El Castell, SA, i que s'ha convertit en aquests 2.400 milions, que jo crec que és

una malversació clara de fons públics que demostren quin és el tipus de gestió que porta el Govern de la Generalitat, evidentment, més a favor dels interessos d'uns quants –als quals nosaltres anomenem, i em sembla que ja ha fet escola, els poderosos– que no pas per als ciutadans de Catalunya. Els ciutadans de Catalunya varen dir que calia protegir, a través d'un referèndum, que no feia falta cap tipus de compra. I, vostès, l'únic que han fet ha sigut...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...pagar a aquesta empresa sense, evidentment, tenir en compte el que volia la ciutadania.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Conseller de Medi Ambient, si us plau.

El conseller de Medi Ambient

Llegeixo textualment, senyor diputat: «Ens sembla que si no s'actua d'una manera immediata i es continua amb aquesta irresponsabilitat de deixar passar el temps, de no dir res i d'esperar una sentència del Tribunal Suprem quan la voluntat política, si n'hi hagués, ja seria la de protegir-ho, independentment del que digui el Tribunal Suprem, doncs, farem cas omís a allò que els ciutadans han dit i han insistit.» Senyor Joan Boada, diputat del Parlament de Catalunya, 7 de maig de l'any 97.

Senyor Boada, nosaltres, precisament, atenent, fins i tot, en algun cas, a la seva pròpia opinió, hem fet el que havíem de fer. Vostè, espero que sàpiga i entengui la diferència que existeix sempre entre els valors cadastrals i els valors d'adquisició en qualsevol operació immobiliària. I finalment, jo ja entenc que per a vostè ho fem tot malament: si no comprem, perquè no comprem, si comprem perquè comprem. Si vostè ha parlat de malversació, vagi als tribunals...

El president

Senyor...

El conseller de Medi Ambient

...però vagi-hi una mica més ben documentat. No parli ni del senyor Puig, que defensa aquesta actuació, però que no era conseller quan es va efectuar aquesta operació, ni parli del senyor Suqué, perquè tampoc era el propietari de l'operació de què vostè, en aquests moments, està parlant.

En tot cas...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Medi Ambient

...avanço que també acabarem comprant la resta del paratge del Castell.

El president

Senyor conseller, gràcies.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a les competències en matèria d'universitats (tram. 310-00074/06) i a l'aplicació del Reial decret 69/2000, del 21 de gener, relatiu al districte universitari obert (tram. 310-00075/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló Valls, sobre les competències en matèria d'universitats. Té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Si no hi tingués cap inconvenient, la pregunta següent, número 9, també és d'aquest diputat i fa referència a tema universitari, i la voldríem acumular.

El president

Molt bé.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies. El Real decreto 69/2000, de 21 de gener, pel qual es regulen els procediments de selecció per a l'ingrés en els centres universitaris dels estudiants que reuneixin els requisits legals necessaris per a l'accés a la universitat, és un reial decret que, segons el parer del Grup d'Esquerra Republicana, en alguns aspectes introdueix elements no equitatius, d'injustícia, pel que fa a alguns aspectes d'accés a la universitat, com podria ser el cas dels majors de vint-i-cinc anys, com podria ser el cas dels estudiants no estatals i no comunitaris, és a dir els estrangers de fora d'Europa, o com podria ser el cas dels discapacitats. Aquest Real decreto, a més a més, també introdueix el que s'ha donat a conèixer com a «districte obert» o «districte únic».

En un cantó i en l'altre, en un i altre aspectes del que acabo d'esmentar, senyor conseller, nosaltres creiem que aquest Real decreto, en bona part conculca aspectes competencials de la Generalitat; que, en bona part, dictamina aspectes que el Govern de la Generalitat podria dictaminar, i que, a més a més, estableix un model centralitzat, un model uniforme, un model unitarista del sistema universitari de l'Estat.

La pregunta és: quin capteniment –ni que sigui amb el retard de la substanciació d'aquesta pregunta–, quin capteniment té el Govern de la Generalitat pel que fa a aquesta normativa? Quines accions ha fet si no hi està d'acord? I, en tot cas, en la repregunta posterior, segons la resposta del conseller, podríem continuar debatent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Senyor president... Senyor diputat, estic totalment d'acord amb el seu diagnòstic. O sigui que em dedicaré a dir el que hem anat fent. En primer lloc, es va presentar —com suposo que ja sap— un recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta disposició. Aquest recurs d'inconstitucionalitat va entrar en el Tribunal Constitucional el 18 de maig.

En segon lloc, es van fer les negociacions que s'havien de fer, els viatges a Madrid que s'havien de fer, i per tant puc dir que l'Ordre que desenvolupava el Decret de gener, l'Ordre de 21 de juliol, que en principi hauria pogut establir d'una manera extraordinàriament detallista els procediments, terminis i percentatges, és, en canvi, una ordre que està bé: estableix les dates, i en això, una coordinació a nivell d'Estat ha d'haver-hi, però deixa els procediments i els percentatges d'implementació a la comunitat autònoma. Per descomptat, també estableix un comitè de seguiment, i haurem de veure com evoluciona el tema. Però si el Decret hagués sigut com l'Ordre, segurament no hauríem necessitat un recurs d'inconstitucionalitat.

En tercer lloc, li puc dir que, en la qüestió competencial, vigilarem i actuarem sempre sense fer la més mínima cessió de cap competència. Hem d'obeir la normativa i la seguirem, però, això a part, en cap àmbit on considerem que som competents deixarem d'exercir aquesta competència.

Anem més enllà: nosaltres creiem que en l'àmbit real en el qual s'ha de plantejar la mobilitat, la qüestió de la mobilitat estudiantil és l'àmbit europeu. Veiem l'àmbit de l'Estat com un àmbit intermedi, i per tant ens orientarem en aquesta direcció. Creiem que l'àmbit europeu és l'apropiat perquè és l'àmbit en el qual vivim, i també perquè l'àmbit europeu fa evident que la bona causa de l'increment de la mobilitat entre els estudiants s'ha de perseguir de forma que sigui compatible i que respecti l'enorme diversitat europea, l'enorme diversitat cultural d'Europa, l'enorme diversitat nacional d'Europa. I això que és evident a l'àmbit europeu, nosaltres pensem que també és evident a l'àmbit de l'Estat.

Puc dir-li que el Consell Interuniversitari de Catalunya, a través de l'oficina de preinscripció i a través dels serveis de les diferents universitats està, en aquests moments, constituint comissions que estan estudiant les formes d'incorporació d'aquests estudiants que ens puguin arribar, de manera que encaixin bé en el nostre entorn universitari i cultural.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Il·lustre senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Nosaltres també, des d'Esquerra Republicana, coincidim amb l'anàlisi que ha fet vostè sobre aquest Reial decret. De fet, jo li deia que hi havia dues qüestions que al nostre Grup no li agradaven, del Reial decret. Una era la qüestió del que creiem que era una intromissió en qüestions competencials, un anar més enllà del que la coordinació estatal ha de fer, i l'altra eren qüestions concretes de discriminació respecte a col·lectius de discapacitats o a col·lectius de majors de vint-i-cinc anys. Però, en tot cas, com vostè sabrà, el nostre Grup va entrar, per a aquests aspectes específics, proposicions no de llei aquí, al Parlament, instant el Govern de la Generalitat a actuar d'una manera concreta.

Aquest debat i aquesta qüestió ens porta a un tema que el nostre Grup ja li va posar damunt la taula en la seva primera compareixença davant la Comissió de Política Cultural com a conseller d'Universitats, en aquest aspecte concret, que és, segons el nostre Grup, la necessitat que té Catalunya de disposar d'una llei d'universitats que serveixi, en bona part, també com a cuirassa en aquests aspectes; no només per això, eh?, la llei d'universitats nosaltres creiem que ha de ser per a molts altres aspectes: de planificació, aspectes de finançament d'universitats.

Vostè aquell dia em va dir que vostè creia que no s'havia de tirar endavant la llei d'universitats catalana fins que, des de l'Estat, es promulgues una renovació o una reforma de la llei estatal. Però amb posterioritat ha declarat a la premsa que vostè prefereix que l'Estat no reformi res, vistes les coses. Almenys és el que he llegit. Clar, si vostè em diu en un primer moment: «d'acord a fer una llei pròpia, però ens hem d'esperar que faci, l'Estat, la seva reforma», i després diu: «millor que no reformin res, vist el camí que porten», aquí ens porta a un cul de sac, que és que no tindrem mai una llei pròpia.

I nosaltres, vistos aquests antecedents, li demanàriem, com a Grup Parlamentari, que, passi el que passi a nivell d'Estat, comencem des del Govern i des del Parlament a treballar en una llei d'universitats i recerca a Catalunya, que en molts aspectes és necessària, en molts aspectes és urgent i, en les qüestions de delimitació clara de competències, creiem que ens serviria com un instrument, al Govern i a les universitats —i a les universitats—, per poder planificar a mitjà termini, de manera més positiva, perquè tot sovint el problema que tenim és que sempre hem d'anar pendants del que diu el Real decreto o del que diu la Orden, i mai podem acabar planificant una mica més enllà del curs següent, que és el que haurien de poder fer les universitats, poder planificar a mitjà termini.

Moltes gràcies, senyor conseller i senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si el senyor conseller vol contestar...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Què més voldria jo que no haver-me de preocupar de decrets que envaeixen les nostres competències... No, aquesta qüestió no varia, eh? La Llei vigent, que és la Llei de reforma universitària, és molt molt restrictiva, i ja hem fet dues lleis universitàries que ordenen terrenys parcials. La nostra opinió és que aquesta Llei universitària s'ha de canviar, i s'ha de canviar d'una manera que permeti un exercici real de l'autonomia catalana. Efectivament, he manifestat darrerament que si, l'impuls d'una reforma universitària, percebem que és un impuls de centralització, és un impuls de fer una llei pitjor que la que tenim ara, doncs, jo, francament, prefereixo esperar un any o dos. Això ja es veurà; la nostra opinió és que aquesta Llei s'ha de canviar, i s'ha de canviar a partir del diàleg i el consens entre comunitats autònomes, universitats i Govern central, però no estic segur que qui té la majoria absoluta estigui en aquesta línia. I, en fi, ho deixaria aquí.

En segon lloc, jo crec que, a curt termini..., ara espereu que l'informe de la comissió de reflexió que hem nomenat...

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Molt bé.

El president

Moltes gràcies.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al cable de banda ampla (tram. 310-00101/06 i 310-00102/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Pilar Díaz i Romero. La següent té també el mateix contingut; no sé si les voldria acumular, senyora diputada. (Pausa.) Perdó. Té tota la raó, però el Consell Executiu ha demanat l'ajornament d'aquesta pregunta.

La secretària primera

President, és aquesta, eh?, la que diu el senyor Bargalló...

El president

No, el senyor Bargalló ha acumulat les dues preguntes, li he donat el temps corresponent, que és la pregunta que consta amb el número 8 i el número 9; del número 10 ja he rebut notificació de l'ajornament per part del Govern. Per tant, ara tocarà la pregunta número 11, que pregunto a la senyora si la vol acumular amb la 12.

La Sra. Díaz i Romero

Sí, li voldria demanar això, permís per acumular-les.

El president

Doncs, té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Díaz i Romero

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, el mes d'abril de l'any passat va ser presentat, en aquest mateix Parlament, el Pla estratègic per a la societat de la informació, anomenat «Catalunya en xarxa». Per poder portar a terme els objectius i prioritats recollits en aquest Pla resulta imprescindible l'arribada d'un accés de banda ampla a la gran part, per no dir la totalitat, del territori de Catalunya. En aquesta línia, el Govern de la Generalitat es va comprometre a fer arribar, en una primera fase, les infraestructures de telecomunicació de banda ampla a les capitals de comarca en una determinada data: març de l'any 2001. Repeteixo: març de l'any 2001.

En relació amb aquest compromís, jo voldria formular-li dues preguntes. Primera: quina és l'estratègia del Govern de la Generalitat per fer una realitat l'arribada del cable de banda ampla a totes i cada una de les capitals de comarca, però el març de l'any 2001, tal com es va comprometre amb els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya?

Segona, és obvi que, per raons de mercat, l'arribada d'un accés de banda ampla a totes i cada una de les capitals de comarca no esdevindrà una realitat si deixem aquest objectiu en mans, simplement, dels operadors de telecomunicació. Per tant, quins són els plans del Govern de la Generalitat per a fer arribar el cable de banda ampla a aquella part del territori que podríem considerar —entre cometes— com de «baix interès» des d'un punt de vista de rendibilitat econòmica?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

La responsabilitat primària del cablejat i de l'arribada de la banda ampla és de la iniciativa privada, i crec que és prematur córrer a anunciar que no es preocupin, que si ells no volen cablejar, ja cablejarem nosaltres. Les companyies, amb aquest, tenen un territori de guany molt considerable; és un negoci rendible des del punt de vista privat; han agafat obligacions molt considerables i terminis per complir aquests compromisos, terminis que nosaltres els recordem dia sí i dia no i, per tant, el procés va evolucionant i —repeteixo— és la seva responsabilitat.

Sí, com en moltes altres infraestructures, a la fi cal tapar alguns forats, com ha passat —i repeteixo— en moltes altres infraestructures..., no en totes, el gas encara no arriba a tot el territori, però en electricitat i telèfon ja ho farem. Però, si us plau, no ens avancem a dir que no es preocupin, que aquí hi ha el diner públic i amb el diner públic ho podem fer. Tenim compromisos de Menta,

tenim compromisos d'Alpi; també li puc anunciar que demà passat –avui som dia 25, dimecres–, demà passat signarem un conveni entre la Generalitat de Catalunya, Localred i Telefònica en el qual, en particular, hi haurà un compromís que, abans de la fi del 2001, el 95% de la població de Catalunya tindrà accés a la banda ampla via cable i el 98% amb accés digital.

Per veure el que això significa, pensin un moment, facin una conjectura de quina proporció de la població americana té accés al cable de fibra òptica –nord-americana–; la contesta és que la meitat –la meitat– hi té accés, la meitat; nosaltres tindrem el 95% fibra òptica. I preguntis, també, quin percentatge de les llars nord-americanes, a la frontera de la societat de la informació, estan connectades amb fibra òptica. La resposta és el 3%. Així que, si us plau, mantinguem això en proporció: anem de pressa, estem empenyent el carro i no hem perdut cap tren.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo li voldria recordar una sèrie de coses, perquè no estic d'acord que complir aquests compromisos estigui en mans de capital privat. A veure, si fem una mica de memòria, una mica de cronologia, podríem veure el següent. Primer de tot, es va signar un acord amb Localred per part del Comissionat per a la Societat de la Informació on es va arribar al compromís d'arribar a les capitals de comarca el març del 2001. Continuem: aquest compromís també està incorporat en el programa electoral de la coalició que suporta el seu Govern. Si vol, continuem. També està recollit en el Pla estratègic el compromís d'arribada del cable a les capitals de comarca el març del 2001. I, per últim, també ens podem remetre al discurs del debat de política general celebrat recentment en aquesta cambra, on el president Pujol ens va dir que no arribaria ja el març del 2001, però que arribaria a finals del 2001. És a dir, textualment, les seves paraules van ser: «En aquests moments estem negociant un acord amb operadors telefònics i en col·laboració amb Localred, per poder dur el cable a totes les capitals de comarca d'aquí a finals del 2001.»

Està clar, segons converses que nosaltres hem tingut amb els diferents operadors, que això no serà possible, que el cable a totes les capitals de comarca no arribarà a finals del 2001. A més a més, es va donar la següent situació la setmana passada a la Comissió per a la Societat de la Informació: per primera vegada, es va trencar el consens entre totes les forces, entre tots els grups parlamentaris presents en la Comissió, perquè no es va aprovar una part d'una proposició no de llei presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, on demanava un termini de temps concret. Llavors, aquesta part de la Proposició no de llei no es va aprovar.

A més a més, jo voldria afegir una altra cosa. Diumenge passat va sortir publicat en *El País* el següent: «La conexión por cable de escuelas y hospitales públicos se

retrasa a 2003.» No estem parlant de capitals de comarques, però quina capital de comarca no té un hospital públic o no té un centre de secundària? A més a més, la connexió de les capitals de comarca el 2001 va ser una condició que el Govern català va imposar a l'operador en vendre-li el 65% d'Alpi per 8.000 milions de pessetes, aquesta va ser una de les condicions. Per tant, no em digui que això s'ha de deixar en mans dels operadors o de les empreses privades o del capital privat, perquè no és cert, hi ha un compromís perquè la connexió de cable arribi a les escoles i hospitals públics, que no deixen de ser els clients de la Generalitat, els clients de l'Administració. És a dir, el que no podem fer és prendre una sèrie de compromisos, perquè si prenem uns compromisos que després no es poden complir, o bé significa una de les dues coses, o és un desconeixement del que s'està pactant, o bé estem fent demagògia electoral.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Mai hi ha hagut compromisos financers directes de cap institució pública, hi han hagut compromisos de diferents operadors privats, compromisos que es compleixen a diferents ritmes. Com vostè sap, Alpi va testificar a la Comissió de la Societat de la Informació no fa gaire i la remeto al que digués el senyor Vidaurrázaga allí. Li repeteixo que nosaltres estem constantment a sobre dels operadors en aquest tema, i sense parlar de la paraula demagògia, jo no sé si fem política o fem retòrica, però li repeteixo que estem treballant amb un compromís amb Localred, mà a mà amb Localred, un compromís que es signa divendres que ve pel qual –repeteixo–, a finals del 2001, el 95% estarà disponible la connexió amb cable i el 98% amb banda ampla. No sé què dir-li més. Del 2% i el 5% que falten ens en continuarem preocupant. Vostès se'n continuaran preocupant, jo me'n continuaré preocupant, i també el cobrirem, no es preocupi, però el 95%, el 98% a final d'any. Què més li puc dir?

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Proposició de llei sobre el dret dels usuaris de la sanitat pública catalana a comptar amb una segona opinió sobre el diagnòstic o les recomanacions terapèutiques emesos en una primera consulta (presa en consideració) (tram. 202-00073/06) (retirada)

Ens reintegrem ara a l'ordre del dia en el punt vuitè, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre el dret dels usuaris de la sanitat pública catalana a comptar amb una segona opinió

sobre el diagnòstic o les recomanacions terapèutiques emesos en una primera consulta. Té la paraula la il·lustrada diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula avui amb relació a la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el dret dels usuaris de la sanitat pública catalana a comptar amb una segona opinió sobre el diagnòstic o les recomanacions de tractament emesos en una primera consulta. Una proposició que ha trigat tant de temps per arribar fins aquí a causa del lent funcionament d'aquesta cambra que, fins i tot, ha fet possible que la Conselleria de Sanitat reaccionés amb una carta de drets presentada en públic fa unes setmanes.

L'opinió que el reconeixement legal d'aquest dret tindrà una influència molt positiva per a millorar les relacions entre malalts i metges, així com el nivell de satisfacció i la confiança dels ciutadans envers el sistema sanitari públic, és una opinió compartida pels professionals i usuaris de la sanitat i que va ser objecte d'una recomanació del Síndic de Greuges en el seu Informe de l'any 99. En aquests moments, hi ha quatre comunitats autònomes que han exercit les seves competències en matèria de sanitat legislant el reconeixement del dret a la segona opinió: Navarra el 90, la Rioja el 91, Canàries el 94 i Andalusia el 98. Ha arribat el moment que nosaltres també exercim les nostres competències i donem a Catalunya una llei que respongui a un problema realment existent, que és una demanda social clarament formulada i que, d'altra banda, resultaria ràpidament aplicable sense massa complexitats ni organitzatives ni pressupostàries.

Com he dit, amb posterioritat a la presentació de la nostra iniciativa, la Conselleria de Sanitat va fer pública l'elaboració d'una carta de drets i deures dels ciutadans, en què, entre d'altres coses, s'inclou el dret a una segona opinió, que és l'objecte de la nostra Proposició de Llei. La veritat és que l'elaboració d'una carta de drets és una mesura positiva que recolzem plenament sempre que no serveixi, de fet, per diferir i retardar l'efectiva aplicació d'aquests drets en la vida real dels ciutadans. I perquè això no succeeixi, cal que la inciativa de la carta no serveixi d'excusa per oposar-se a la Proposició de Llei que ens ocupa ara, perquè es tracta de dos processos que es superposen en part, però que, objectivament, no són incompatibles. Les declaracions d'una carta de drets no són, des d'un punt de vista jurídic, vinculants per a una administració pública. L'Administració pot sentir-se i manifestar-se unilateralment vinculada moralment i políticament amb el que digui un document d'aquesta mena, però de cap manera això donaria base legal als ciutadans individuals a exigir el seu compliment en el seu cas concret. Una carta de drets no és suficient garantia per als ciutadans, perquè l'actuació de les administracions públiques només està subjecta a la llei, només les lleis i els reglaments, només les normes jurídiques obliguen a actuar en determinada manera l'Administració. Els principis i els drets que es reconeguin en altres tipus de disposicions es queden en el món retòric de la declaració de principis, si no es

fa el necessari perquè adquireixin força obligacional per les institucions públiques.

No cal que esperem que tots i cada un dels aspectes continguts en la carta de drets estiguin en disposició de ser realment i efectivament exercits per posar en pràctica l'accés dels usuaris de la sanitat a la segona opinió que –insisteixo– és important per incrementar la confiança dels ciutadans en els serveis mèdics i millorar les relacions entre metges i malalts. Passem, doncs, a l'acció concreta i treballem junts en el desenvolupament d'aquesta llei. D'aquesta manera, els ciutadans de Catalunya no hauran d'esperar innecessàriament uns anys més per veure reconegut un dret que ningú posa en qüestió. No sembla raonable utilitzar la carta de drets com a excusa dilatòria. Fem la llei; d'aquesta manera aconseguirem de manera immediata que almenys una part del contingut de la carta de drets no quedi dormint en el país de les bones intencions i passi a ser una forma obligada de relació entre els ciutadans i els serveis públics de salut de Catalunya. No esperem més. Hi ha ja sobre aquesta qüestió la suficient claredat i consens social; fem el mateix que ja han fet les altres comunitats autònomes i no ens quedem enrere esperant no se sap el què.

Per tots aquests motius, i en funció del consens amb tots els grups parlamentaris en un tema que afecta directament els drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, manifestem el nostre acord a retirar aquesta Proposició de Llei en benefici de la Proposició no de Llei que avui hem signat tots els grups parlamentaris, amb el compromís que, com a molt tard, a l'inici del proper període de sessions, el Govern entri el Projecte de Llei que reguli legalment el dret a la segona opinió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Vista la retirada, crec que segurament ningú demanarà la intervenció... (*El Sr. Benach i Pascual demana per parlar.*) Sí? (*Pausa.*) Senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. No, jo, més que res, si hi ha intervenció, hi ha intervenció de tots, i, si no n'hi ha, no n'hi ha de ningú. Ja em semblaria bé que no n'hi hagués de ningú; però, en tot cas, si n'hi ha, que es cridi a tothom.

El president

Hi ha un diputat que ha manifestat la seva voluntat positiva d'intervenir-hi –ho dic per a la seva informació–, i aleshores el torn de paraules en aquest cas va per al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que no en farà ús; després li correspon a vostè, senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Doncs, gràcies, senyor president. Bé, de fet, jo crec que si ens hem autoemplaçat tots amb una proposició no de llei per tal que després el Govern reguli, tindrem temps de parlar tant en el debat de la Comissió com després, en funció de la proposta que presenti el Govern, per

tant, a la ponència, etcètera. I tinc la sensació que en aquests moments és qüestió de matisos només, no?, si «m'has dit» o «t'he deixat de dir». Per tant, no voldria entrar pas en el que és el moll de l'os d'aquesta Proposició, tenint en compte que, com ja he dit, doncs, hi ha acord i, a partir d'aquí, ja veurem.

En qualsevol cas, sí que voldria dir que hi ha una qüestió que és la que, de fet, hauria dit en la intervenció per donar suport a aquesta Proposició del Grup Socialista, i és que hi ha un aspecte puntual. La referència a altres comunitats autònomes només la podem agafar des del punt de vista que ja han fet una legislació, però, és clar, per mi, els referents són tots uns altres en aquesta matèria, i, en tot cas, hem de mirar el nord; segurament que a Europa hi ha referents en aquest mateix tema molt més interessants i que crec que valdria la pena estudiar a fons, no? Des d'aquest punt de vista, ja emplaçaria, fins i tot, directament el Govern que tinguin en compte aquesta consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. El dret a una segona opinió per part d'un altre especialista en el diagnòstic, nosaltres considerem que s'ha d'emmarcar dins dels drets i dels deures del pacient, i per això nosaltres, junt amb els altres grups de la cambra, hem proposat aquesta Proposició no de llei, per tal que es legisli sobre tots els drets en conjunt i no aïlladament, no? I llavors per això nosaltres ens congratulem que el Grup dels Socialistes retiri aquesta Proposició de llei, per donar pas a aquesta Proposició no de llei, que esperem que el Govern en el termini fixat entri el Projecte.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor diputat, senyor Fernàndez Burgui, té vostè la paraula.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, òbviament, nosaltres també estem absolutament d'acord amb el fons i la forma de la Proposició de llei que ha presentat la diputada, amb tot el text que ha dit, potser una mica matisant el punt 7, en què hem de tindre en compte que, donat el cas que hi han uns cinquanta-tres mil nous diagnòstics de neoplàsies a l'any a Catalunya, hi han tres-centes mil intervencions quirúrgiques que podrien considerar-se també que un 10%, tirant a la baixa, podrien ser motiu de noves consultes, més si sumem els nous casos derivats de les malalties neurodegeneratives –tipus demències orgàniques i esclerosi lateral amiotròfica, etcètera–, faria un nombre aproximat d'unes cent mil noves visites a l'any, i això té una repercussió important organitzativa i econòmica.

Per tant, el Govern amb responsabilitat ha de ser molt curós i molt seriós a assegurar això; no faci un efecte pervers, de manera que el que volem –que és evident i hi estem perfectament d'acord–, que fem un important avenç en els aspectes de la bioètica moderna, amb el principi d'autonomia respecte als valors individuals dels pacients, es tracti també d'un augment d'angoixa al pacient, en allargar-li el període de resolució definitiva.

Bé, també voldria fer menció que el Govern fa un any que treballa –i ho ha manifestat recentment i forma part del nostre programa actual i, per tant, ja data d'un temps– en la Carta de drets i deures. I aquesta Carta –que, ja dic, porta un any fent-la– intenta recollir no solament aquest dret, sinó altres drets, en un treball exhaustiu, perquè no solament busca entre un recull de tots els models de cartes del nostre entorn, sinó també les disposicions de tipus europeu, internacional, i, a més, comptant amb l'opinió dels diferents sectors que participen en aquests temes. Això es porta fa un any; s'ha manifestat ara, però és una inquietud que el Govern ha tingut.

Ja li he dit que nosaltres no teníem cap inconvenient en aquesta Proposició de llei; tant és així que, de fet –i ens consta com a grup parlamentari–, el Govern té el compromís seriós de presentar en aquest Parlament, a inicis de la propera legislatura, una llei que reguli no solament aquest dret, que és el problema que nosaltres presentàvem en aquest cas d'aquesta Proposició no de llei, sinó tots els altres; o sigui, no regular un dret sol, sinó, ja que estem estudiant i preparant una carta de drets, tots els drets junts en una sola llei.

Aquesta era l'única objecció que nosaltres posàvem en el debat d'avui, de la Proposició de llei, en aquest sentit, que no era estar-hi en contra, ni molt menys –és obvi que teníem el mateix criteri–, sinó el fet de fer-ho amb una estricta idea normativa i, a més, agrupant tots aquests drets en un. Ja l'hi he dit la complexitat, i, per tant, això té una feina per ser seriós i tal com correspon a un govern que faci les coses de manera que després surtin bé.

És per això que vam buscar i hem trobat amb vostès, també, el consens de presentar una proposició no de llei que, precisament, insti el Govern a fer, per via de llei, que aquest dret i altres drets entrin com a llei en aquest Parlament. Haig d'agrair a tots els grups parlamentaris que ja havien parlat del mateix, i a vostès mateixos, el fet que s'hagi pogut arribar, com altres vegades en els problemes sanitaris –que Déu n'hi do–, a un consens i que aquesta Proposició no de llei hagi sigut signada per tots els grups parlamentaris. I presentaré a la Presidència la Proposició no de llei, que, com dic, insta el Govern «a regular legalment el dret de la segona opinió sobre el diagnòstic o tractament i altres drets susceptibles de regulació legal, continguts en la Carta dels drets i deures dels usuaris del sistema sanitari».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, del 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals (presa en consideració) (tram. 270-00034/06)

El següent punt, el desè, és el del debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les finances locals, d'actualització de la taxa per a la utilització privativa o els aprofitaments especials constituïts en el sòl, el subsòl o el vol de les vies públiques municipals, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per presentar-la, té la paraula l'illustre diputat Fèlix Sogas.

El Sr. Sogas i Mascaró

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Proposta de resolució que presentem avui pretenem corregir un buit local sobrevingut a la Llei reguladora de les hisendes locals de l'any 1988. Aquesta Llei establia una taxa de l'1,5% sobre la facturació total bruta de cada any de les empreses subministradores d'energia, de comunicacions i de tot tipus de serveis que utilitzen la via pública per al subministrament d'aquests serveis. Concretament, el seu nom era el d'«utilització privativa o aprofitament especial del sòl, subsòl o vol de la via pública municipal».

Fins fa tres anys no havia presentat cap problema el pagament d'aquesta taxa, ja que les empreses titulars d'aquestes xarxes eren les mateixes empreses que facturaven directament a l'usuari, la qual cosa permetia que fessin la declaració de facturació sense cap mena de problema i els ajuntaments venien cobrant normalment aquestes taxes, o bé directament o bé a través d'un conveni que feien amb les empreses, de tipus anual.

Però les lleis de liberalització que s'han anat introduint des de l'any 97 fins ara respecte als subministraments d'energia i de serveis han fet que intervinguessin en aquest mercat una sèrie d'empreses comercialitzadores que fan ús d'aquestes xarxes encara que no en siguin les titulars. Això ha produït que aquestes empreses, seguint el tenor literal de la Llei, no estiguessin obligades a pagar la taxa, tota vegada que elles no eren les titulars de la xarxa. I, per altra banda, tampoc les empreses titulars tenien l'obligació de pagar-la, ja que elles no facturaven directament a l'usuari, i, per altra banda, no complien una condició de la mateixa Llei, que era que havien de subministrar a la majoria dels usuaris de cada població, i, evidentment, només subministraven a poques empreses o només estan subministrant a poques empreses de comercialització.

Això ha fet que, progressivament, els ajuntaments hagin anat perdent ingressos fiscals, perquè resulta que, en principi, ho van acusar els ajuntaments que tenien

empreses de molt alt consum energètic –sobretot en l'aspecte elèctric–, perquè eren les que estaven autoritzades a contractar lliurement, i després la Llei ha anat baixant el llistó de potència, de manera que, poc a poc, totes les empreses i tots els usuaris podran contractar directament en el mercat lliure.

Arribats a aquest punt, els ajuntaments hauran perdut teòricament tota la taxa d'utilització de la via pública, que en aquest moment està xifrada, per a l'any passat, en 6.000 milions de pessetes d'ingressos dels ajuntaments, però avui mateix hi ha hagut un càlcul de la Federació de Municipis de Catalunya, que xifra que, si ajuntem la taxa sobre el subministrament d'electricitat amb la de la Telefònica, que és una mica més alta, i que també han començat a introduir-s'hi empreses de comercialització gràcies a la liberalització del mercat, aquests ingressos per a l'any passat –perduts– serien d'11.000 milions de pessetes.

El fet és que s'ha produït un oblit d'adaptació de la Llei reguladora de les hisendes locals al nou sistema de distribució energètica i al nou sistema de liberalització del mercat, de manera que això està significant pèrdues considerables per als municipis del nostre país. Nosaltres creiem que això s'anirà accentuant; hi ha previst que la liberalització total arribi entre l'any 2003 i l'any 2007, de manera que en aquest moment ja s'hauria perdut totalment aquesta taxa.

Els ajuntaments s'han defensat, han defensat la taxa a través de les associacions municipalistes, a través de l'Associació de Municipis de Catalunya, a través de la Federació de Municipis, també de la Federación Española de Municipios y Provincias, i s'han fet un seguit de gestions, s'han enviat documentacions, s'han fet entrevistes amb el ministre, però fins ara –i d'això fa ja gairebé dos anys– no hi ha hagut cap mena d'actuació per part del Govern central.

Avui hem vist en unes notes a la premsa que ha sortit una espècie de dubte del comportament del Govern central respecte a això. És clar, nosaltres pensem –i en aquest aspecte ens dirigirem al Grup del Partit Popular– que seria bo que ens votessin aquesta presa en consideració, perquè d'aquesta manera desmentiríem categòricament aquest tipus de rumors. I, a més, he d'assenyalar de totes maneres –que és una cosa que crec que no té volta de full– que aquest tipus de no pagament de la taxa representa un augment encobert de les tarifes elèctriques i de l'energia, que no serveix per a res més que per incrementar els beneficis de les empreses aquestes interposades. Això és un fet real que d'una manera o altra s'ha de solucionar, sobretot si tenim en compte que si passen els anys suposo que aquestes empreses hauran considerat aquests ingressos com un dret adquirit i com un fet consumat, el fet que, d'una manera o altra, potser després se'ls hauran de reconèixer aquests ingressos per un altre cantó.

Nosaltres creiem que ara és l'hora d'actuar, creiem que el Parlament de Catalunya també hi té alguna cosa a dir, els ajuntaments de Catalunya formen part de l'estructura bàsica de la nostra democràcia, del nostre funcionament de tot el país, i és necessari que els donem suport, ens ajuntem en la defensa dels seus interessos i fem aquell gest de recórrer al Congrés dels Diputats de

Madrid exigint, demanant, almenys, que es faci la reforma d'aquesta Llei, que és una reforma molt petita, perquè és una reforma que sembla una mica absurd que no s'hagi fet fins ara, tota vegada que de l'únic que es tracta és d'adaptar una llei, un sol article de la Llei, que és l'article 24, el punt 1 de la Llei 39/1988, i que només adaptant mínimament aquest article obligaria totes les empreses a declarar i a cotitzar aquesta taxa.

Hem parlat en la part expositiva de la presa en consideració de les empreses elèctriques, fonamentalment era l'energia bàsica primera que es va liberalitzar, però en la part dispositiva del redactat de la Llei ho fem extensiu a totes les empreses de subministraments de serveis, tota vegada que això afecta no solament l'electricitat, sinó que afecta el gas, afecta la Telefònica –ja hem vist avui aquesta nota que ha sortit– i afectarà segurament també les xarxes de cable de fibra òptica en el futur, que poden tenir molta importància.

De manera que pensem que és hora d'actuar, és hora de reforçar les entitats municipalistes, és hora de reforçar directament els ajuntaments, és una petició que fem per als nostres ajuntaments de Catalunya, però és una petició que fem també per a tots els ajuntaments d'Espanya, i creiem que d'una manera o altra hem d'aconseguir que el Parlament tingui la força suficient per posar en marxa aquesta reforma, hauria de tenir-la, i és per això que fem aquesta presa en consideració de la reforma de la Llei. I, senyores i senyors diputats, els demano a tots vostès que hi votin a favor per aconseguir que els ajuntaments ingressin el que és d'ells, perquè se'ls ha reconegut sempre per la Llei i cal que tornin a poder-ho defensar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds donarà el seu vot afirmatiu a la Resolució que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I ho fem perquè és de justícia i en coherència amb el nostre tradicional recolzament al municipalisme.

Hem dit fins a l'extenuació que els ajuntaments necessiten més poder polític i més recursos financers. I ho tornarem a dir tantes vegades com vingui al cas, i aquesta també ho és, i ho tornarem a dir quan arribi el moment de la discussió parlamentària del finançament autònom.

Senyores diputades i senyors diputats, la innovació legislativa modesta que es planteja és necessària; ho és perquè actualment es produeix una fugida fiscal, una fugida financera molt considerable en relació amb els ajuntaments, amb el considerable sobreingrés de les companyies elèctriques. Algú ha calculat que aquestes empreses podrien estalviar-se a la vora de 75.000

milions de pessetes en sis anys; és clar, en detriment dels ajuntaments, del poder polític més proper a la gent.

Em sembla que ha sigut avui quan hem pogut llegir les declaracions del president de la Federació de Municipis de Catalunya, l'alcalde de Mataró, el senyor Manel Mas, que deia que l'any passat els ajuntaments han perdut 11.000 milions de pessetes per aquesta història, o, traduïda en la unitat econòmica particular del senyor Curto, serien 11 milions de puros de mil pessetes.

Ens trobem, doncs, en una situació paradoxal; d'un cantó el món de l'empresa, de l'empresa elèctrica, que es troba en una situació de privilegi, d'un altre, les institucions locals, que es veuen sotmeses a més discriminació encara. De manera que tinc motius per trobar-me perplex, especialment, quan veiem que el Govern central es resisteix a veure disminuïts els seus ingressos provinents dels impostos especials com els aplicats als carburants o, fins i tot, còmplice davant de l'estalvi de tributs locals que obtenen determinats sectors: telefonia i elèctriques. De manera que podríem dir, potser d'una manera un mica hiperbòlica, que s'està conformant un particular *welfare* elèctric, *welfare* per a les companyies elèctriques, a més a més de l'1,3 bilions de pessetes de fa anys.

Perplexitat, deia. En efecte, l'altre dia un servidor utilitzava un to un xic sarcàstic en la Comissió d'Indústria afirmant que el principal «client» –entre cometes– de la Comissió són les companyies elèctriques, i FECSA en especial. No passa una sessió sense abordar una barrabassada de FECSA, i no pas –deia– per la fixació obsessiva dels grups parlamentaris que ho fem, sinó per la inèrcia de FECSA, que troba bones amistats en certs grups parlamentaris. Per això, sempre m'he preguntat si és que hi ha un *do ut des* en aquesta història. Doncs bé, aquesta inèrcia és directament proporcional al bon tracte fiscal i inversament proporcional a la bona atenció als usuaris que viuen als municipis. I és que FECSA sembla que estigui regida per un lema, i és que *FECSA no hay más que una, y a ti te encontré en la calle*.

I el rosari de les perplexitats continua. Sabem de bona tinta que les entitats municipalistes s'han adreçat al Govern central; aquest ha donat una resposta molt peculiar a la petició de les entitats municipalistes que deien: «escolti, arregli'm aquesta història», una resposta molt particular que va en aquesta direcció, és reconeix el greuge però no s'hi aporta cap solució, és a dir, tota una variant de la llei de l'encaix, que es deia antiga-ment.

En definitiva, la Resolució diu, i diu bé, que cal modificar l'article 24.1 de la Llei 39/88. Perquè, efectivament, es tracta d'evitar pèrdues de recaptació quantioses globalment, i no menys quantioses per a cada municipi en particular, en les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial per part dels ajuntaments com a conseqüència de la liberalització en el sector de les elèctriques.

De manera que, es miri per on miri, estem davant d'una innovació, que deia abans, modesta si és vol, però que podria ser molt eficaç en ares d'una justícia redistributiva i també per incrementar un xic més, encara que sigui modestament, el poder polític i financer dels municipis.

Per aquestes raons, òbviament, nosaltres hi donarem el nostre vot afirmatiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup està d'acord a votar a favor d'aquesta Proposta de resolució, perquè la considerem raonable, objectiva i amb arguments favorables per a la seva aprovació final. Per què? Perquè estem vivint una transformació en el mercat elèctric, i per entendre-ho bé podem discernir el que hi havia abans i el que hi ha ara. Abans què hi havia? Hi havien unes empreses que podríem dir que eren integrals, perquè feien la producció d'energia, feien el transport o la distribució, subministraven i comercialitzaven l'energia. Eren gairebé un monopoli, estaven integrades.

Ara, a partir de la Llei 54/1997, del sector elèctric, les empreses s'han de dividir en tres parts: una que és la producció d'energia, per la qual cosa aquesta Llei diu que el règim ha de ser de lliure competència, és a dir, tothom, qualsevol, pot produir energia. Però en la de transport i distribució diu que hi pot haver l'accés de terceres empreses, no les que són titulars de la xarxa de transport, sinó que una empresa sueca pot utilitzar la xarxa de transport de FECSA i subministrar energia a qualsevol poble de Catalunya. Això ho permet aquesta Llei, i, per altra banda, en la comercialització també és una activitat que s'exerceix en plena llibertat.

Per tant, ens trobem que a partir d'aquesta Llei, els ajuntaments que venien cobrant una taxa de l'1,5% sobre la facturació dels ingressos bruts d'aquestes companyies es troben que no saben qui comercialitza en darrer terme els quilowatts. Qui és?, el titular de la xarxa?, el que els produeix?, o el que els comercialitza? I com que no ho saben, i la Llei no ho aclareix... La Llei es va modificar, la Llei d'hisendes local és la Llei 39/1988, però, en el mes de juliol de l'any 1998, deu anys després, es va modificar i precisament aquest article es va canviar i va ratificar que els ajuntaments podrien cobrar l'1,5% sobre la facturació bruta dels ingressos d'aquestes empreses, però no admet les terceres, les terceres persones, per la qual cosa, aquesta Proposta de resolució és clarivident, atès que, d'una manera clara, rectifica aquesta Llei 25/1998, del 13 de juliol, i diu que, a més a més de les que produeixen energia, també seran les empreses distribuïdores i comercialitzadores. I, per l'altra banda, l'obligació de declarar els quilowatts consumits, serà de l'empresa titular de la xarxa, és a dir que no és de la comercialitzadora, sinó que serà la que és titular, la que sap els quilowatts que passen per la seva xarxa. Amb la qual cosa queda claríssim que l'ajuntament només s'haurà d'entendre amb una companyia i no amb totes les que utilitzin aquella autovia elèctrica.

Per tant, nosaltres entenem que això és bo per al mercat elèctric, però aquesta liberalització serà en molts altres sectors energètics, com poden ser els gasoductes, els oleoductes, els telèfons, la telefonia estàtica i la mòbil, per exemple la banda ampla que es farà per cable, és a dir que hi hauran moltes més empreses que utilitzaran el sòl, el subsòl i el vol de les vies públiques, per la qual cosa, nosaltres sabem –i això és principi que voldria que ses senyories tinguessin en compte– que la llibertat d'empresa de cap de les maneres no és garantia de la llibertat de les persones.

En aquest moment conjuntural que tothom parla de la liberalització i que tothom parla de la llibertat d'empresa, que queda molt bonic, hem de saber que aquesta llibertat de l'empresa no és cap garantia de la llibertat de les persones. I per tant, nosaltres, com a legisladors, hem de prendre les mesures oportunes perquè els ciutadans sí que tinguin la llibertat, sí que tinguin la llibertat garantida, i quan dic els ciutadans i les persones, dic els ajuntaments. Què és un ajuntament si no l'agrupació d'uns ciutadans? Per tant, donant suport als ajuntaments, en definitiva, anem per la llibertat de les persones davant de la llibertat d'empresa, que no és cap garantia de la nostra llibertat.

Moltes gràcies, i mercès per haver-me escoltat.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Il·lustres senyores diputades i diputats, jo coincideixo, i ho faig, naturalment, en nom del Grup Parlamentari Popular que m'honoro a representar des d'aquesta tribuna, amb la descripció que ha fet l'illustre senyor Ferrer i Gironès ara mateix, quan deia que s'hi afegiria o que donaria recolzament a la Proposta, tota vegada que era raonable i objectiva. Doncs, bé, jo també la trobo raonable i objectiva. El que passa és que la trobo insuficient, i veuran per què.

En primer lloc, de l'estudi de la norma existent a hores d'ara no se'n desprèn, necessàriament, que els ajuntaments s'hagin de veure en dificultats a l'hora de percebre les taxes a què es refereix aquesta iniciativa parlamentària. Entenc que hi poden haver dificultats, considerem que, efectivament, contemplar-ho des d'aquesta perspectiva és dur a terme un exercici de realisme; però aquí ens estem movent en un territori que, necessàriament, hem de considerar precís i rigorós, i des de la rigorositat i la precisió res ens ha de portar a considerar i a creure de forma fefaent que, amb la llei a la mà, no fos possible o no sigui possible la percepció d'aquestes taxes. En efecte, i malgrat això, nosaltres entenem que s'ha d'anar més enllà i que aquest cobrament s'ha de garantir i, per això, en l'aproximació que el nostre Grup ha fet a aquesta iniciativa, la primera sensació que varem tenir va ser la de donar-hi recolzament. Però espigant una mica més, avançant i aprofundint en el seu coneixement, varem arribar a la conclusió que fóra més convenient considerar-ho amb una

certa calma, per les raons que també els faré avinents a continuació.

En aquesta proposta, i sobretot en la seva exposició de motius, des del nostre punt vista, no existeix un estudi tècnic suficient que ens vingui a dibuixar i que vingui a establir l'abast d'aquesta mesura en la seva extensió. No hi ha, per exemple, memòria econòmica, i això és important, sobretot, senyores i senyors diputats, si tenim en compte que qualsevol nou recurs per a les hisendes locals s'ha de contemplar, si més no a nosaltres ens ho sembla, a la llum del nou sistema de finançament local, que, per cert, ja s'ha començat a estudiar, i li dic a l'illustre diputat senyor Sogas que ell ha de saber que el senyor Lluís Miquel Pérez, que és del seu partit i que és batlle de Reus i que és vicepresident de la Comissió Econòmica de la Federació Espanyola de Municipis, està ja participant de forma activa en la negociació, en les primeres aproximacions i estudis que ha de tenir aquest instrument. Perquè nosaltres ens preguntem: «Escolti'm, i per què l'1,5% i no un altre percentatge?» Per què no? En aquests moments, senyors diputats, estem entrant a considerar –i vostès ho saben perfectament– la vigència de l'impost d'activitats econòmiques, i estem considerant quin serà el desenllaç d'aquesta inquietud i d'aquest plantejament. Per què no aquesta taxa a l'hora de venir a substituir o a complementar per a les hisendes locals l'impost d'activitats econòmiques?

Jo els voldria dir que un tema com aquest convindria plantejar-se'l des d'una perspectiva més global. Creiem sincerament que s'ha de parlar, cosa que no s'ha fet, amb els sectors econòmics afectats. Senyor Sogas, com que vostè m'ha assenyalat determinades inquietuds respecte al que podria ser el teòric recolzament del nostre Grup Parlamentari a determinats plantejaments empresarials, li he de dir que dels rumors no en faci cas, perquè els rumors mai són ben intencionats; sé que la seva intervenció sí que ho és, però els rumors no ho són mai, perquè quan la intenció és positiva i bona es fa palesa sense cap tipus de reserva. Per tant, no constitueix un rumor sinó una informació *stricto sensu*.

Creiem nosaltres que això, a més d'obligar-nos a consultar amb els sectors afectats des d'un punt de vista econòmic, ha de ser objecte, també, de valoració per part de la Federació de Municipis; alguna cosa hi hauran de dir; sembla lògic suposar que la seva opinió haurà de ser escoltada. I, finalment, il·lustres senyores i senyors, em sembla que hem de tenir present –algú de vostès ho deia, i jo també manifesto aquesta inquietud– que, en definitiva, són les persones, el particulars els qui en darrera instància resulten tributaris de qualsevol mena de plantejament d'aquestes característiques, i això, a hores d'ara, ni en l'exposició de motius ni en la disposició pròpiament dita que es pretén que resulti substitutòria, s'estableix quin impacte pot tenir aquesta mesura des del punt de vista dels preus, per exemple, no ho sabem; al final –no s'equivoquin–, tot això ho acaben pagant sempre els mateixos. I, per tant, si té impacte en els preus vol dir que tindrà impacte en la inflació i, naturalment, tindrà impacte, en darrera instància, en la renda de les famílies.

Per si tot això fos poc, considerem, igualment des de la voluntat d'aprofundir en la dimensió d'aquest proble-

ma, que, per anar bé, s'hauria de cercar o garantir, més exactament, la compatibilitat amb la normativa europea. Crec, per tant, senyores i senyors diputats, que el més prudent resulta manifestar un vot d'abstenció per part nostra, llevat que el proponent o el Grup proponent prengué la decisió de retirar aquesta iniciativa parlamentària.

Nosaltres, insisteixo en el que deia al començament, la creiem necessària, creiem que s'ha de garantir el cobrament per part dels ajuntaments, entenem que de cap manera es pot defugir aquesta obligació, però volem i ens sembla absolutament imprescindible que això sigui estudiat en profunditat. El que sembla moltes vegades un fet intranscendent o accessori o poc fonamental, a la llarga, quan un l'analitza amb rigor i amb profunditat, s'adona que constitueix una decisió que té, que comporta moltes conseqüències que cal estudiar en la seva justa mesura. Raó per la qual, llevat –insisteixo– que els proponents la retessin, els anuncio que el nostre Grup Parlamentari es manifestaria a través del seu vot exercint l'abstenció que els he anunciat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ja avanço que votarà a favor d'aquesta iniciativa; bàsicament, el diagnòstic ja ha estat fet abans, jo no el repetiré; en tot cas, el que sí sembla veritat és que s'ha produït una situació sobrevinguda i, possiblement, no prevista en el seu moment amb la liberalització i, per tant, amb l'aparició de companyies o bé filials de les titulars de la xarxa o tercers que utilitzen també les xarxes de subministrament sense ser-ne titulars, que, d'alguna manera, poden implicar una disminució de les taxes, de la taxa d'utilització privativa del domini públic, concretament del sòl/vol dels carrers. I, per tant, nosaltres hi votarem a favor.

El que sí volíem, arran de les intervencions que hi han hagut, fer una sèrie de precisions perquè, d'alguna manera, i també en honor a la veritat, s'ha començat dient que això ja estava previst a la Llei 39/88, d'hisendes locals, en l'article 24.1, i s'ha de dir que no és així; la previsió a l'article 24.1, que ara es modifica, fou introduïda –ho ha dit el senyor Ferrer i Gironès abans– per la Llei 25/98 en el Parlament de l'Estat, amb les majories que hi havien que tots coneixen l'any 98, i, per tant, en honor a la veritat, la previsió d'aquest article amb la regulació que ara explicaré molt breument, que hi havia, s'ha introduït ara i no l'any 89. I es va introduir l'any 98, precisament, per donar compliment a una sentència del Tribunal Constitucional, que és la que anul·lava la Llei 8/89, de taxes i preus públics, que, si bé afectava l'Administració de l'Estat, també recomanava i introduïa una nova concepció del que són les taxes i preus públics i que, per tant, va obligar, en

aquest cas al Parlament de l'Estat, a fer aquesta nova regulació en la Llei d'hisendes locals, concretament en l'article 24.1. Regulació que ara es modifica, la de l'any 98, però que ja preveia, d'alguna manera, l'1,5% sobre la facturació, que preveia com a fet imposable per la taxa, concretament, la utilització privativa del domini públic, el sòl/vol dels carrers, que preveia, a més, que ho havien de pagar les empreses beneficiàries, aquest aprofitament privatiu, que preveia, a més, que el subjecte passiu era el que l'utilitzava, que preveia la no-subjecció de l'Estat, les comunitats autònomes i les entitats locals pels aprofitaments en serveis de comunicacions que explotessin directament i que, a més, posteriorment, també, l'Administració de l'Estat va regular l'obligació per part de les empreses de comunicar als ajuntaments les dades de les empreses no titulars de la xarxa que utilitzaven la xarxa.

Tot això ho dic perquè, d'alguna manera, i alguna veu autoritzada ho ha dit, que no seria imprescindible aquesta modificació, no seria imprescindible i hi ha una sentència del Tribunal Suprem i del Tribunal Superior de Justícia que ho avalen, que d'alguna manera diuen que amb la regulació actual es podria emparar la finalitat via ordenança fiscal municipal que ara es pretén. Tot i així, tenint en compte que en matèria tributària no cap l'analogia ni intervencions extensives, sí que votarem a favor, com dic, per concretar i evitar conflictes posteriors en aquesta qüestió. Entenem que és bo que es concreti la base imposable ampliant-la a les empreses comercialitzadores i subministradores, que es suprimixi la necessitat que afecti la totalitat o gran part dels municipis, l'aprofitament especial, i que s'eleva a categoria de llei aquesta obligació que ja hi havia des de l'any 99 de comunicar per part de les empreses titulars de la xarxa les dades de les empreses que també la utilitzaven. (*Remor de veus.*)

Per tant, el vot nostre a favor, sense perjudici, també, i recollint les paraules del senyor Fernández Deu, de certes cauteles quant a l'abast econòmic d'aquesta mesura que té repercussions...

El president

Senyor diputat, esperi's un segon. Vostè sap que la major presència no vol dir major audiència, en aquest cas. Esperí's. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Com deia, sense perjudici de fer un estudi econòmic sobre l'abast d'aquestes mesures que poden tenir repercussions econòmiques que van més enllà de les purament locals.

Per tant, com els deia abans, el nostre vot serà favorable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Fet ja el debat... (*El Sr. Sogas i Mascaró demana per parlar.*) Senyor diputat, no se m'acut per què em pot demanar la paraula. Per què? Si vostè m'ho explica...

El Sr. Sogas i Mascaró

Sí, senyor president, per contradiccions amb la intervenció del senyor Fernández Deu. Només, molt breument, fer-li avinent que aquesta proposta...

El president

Té un minut.

El Sr. Sogas i Mascaró

Aquesta proposta no és pas una llei nova, això ha existit sempre; per tant, repercussions a l'inflació no n'hi ha; estudis, ja estan fets, és sobre el total de l'energia consumida, i això no solament existeix des de l'any 88, sinó, fins i tot, des del 79 en un altre tipus de llei.

I respecte a la preocupació que esmentava de tenir informació de les associacions municipalistes, haig de dir-li que totes estan assabentades d'aquesta intervenció en el Parlament, fa vint minuts m'ha trucat la Federació de Municipis esperant que el Parlament recolzi la seva feina, que és defensar els interessos dels ajuntaments.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Fernández Deu demana per parlar.*) Senyor diputat, té vostè la paraula, també, per un minut.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Només per donar satisfacció al senyor Sogas. Jo no poso de cap manera en dubte la interpretació que fa de la inquietud de la Federació de Municipis, que l'ha triat com a interlocutor davant d'aquesta cambra, a l'hora de fer avinent el seu punt de vista respecte a la qüestió. Però si se'm permet, jo crec que fóra molt més adient establir i evacuar les consultes pel conducte reglamentari, moment a partir del qual tots plegats estarem en condicions de fer una disposició que doni satisfacció a tothom.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, a la votació d'aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha tingut el vot favorable per 112 vots a favor, 1 en contra i 11 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

Vull fer avinent a les senyores i els senyors diputats que he rebut en forma la petició que la interpellació que ve a l'ordre del dia amb el número 15 sigui substanciada entre el número 12 i el número 13. Si no hi hagués cap inconvenient, donaria per aprovat per assentiment aquest canvi de l'ordre del dia, que em consta que hi és aquest assentiment.

Moltes gràcies.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00008/06)

Passem ara a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció dels peatges. D'acord amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament el Ple haurà de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que s'han de designar. La proposta dels grups parlamentaris és de tres. Aquesta proposta, si no suscita cap objecció per part dels grups, pot ser aprovada per assentiment, que és el que els demano. En aquest sentit, la proposta és: pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura; pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó i Martín, i pel Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Lluís Recoder. Prego que, si no hi hagués algun inconvenient, pugui ser aprovada per assentiment.

Moltes gràcies.

Designació de tres síndics de la Sindicatura de Comptes (tram 282-00001/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la designació de tres síndics de la Sindicatura de Comptes. D'acord amb l'article 20.1 de la Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, els síndics són designats pel Parlament per majoria de tres cinquenes parts dels diputats de la cambra, és a dir, 81 vots. Han estat proposats pels grups parlamentaris les següents persones: senyor Ferran Termes i Anglès, senyor Jordi Petit i Fontseré, senyor Jacint Ros i Hombravella. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1, primer, del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Proposo aquesta última, que sigui per votació electrònica i secreta. I prego als serveis tècnics de la cambra que disposin els mitjans perquè així sigui.

Fet això, comença la votació.

Aquesta candidatura ha obtingut 122 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions. I com que aquests vots sobrepassen la majoria requerida, queden designats els senyors Ferran Termes i Anglès, el senyor Jordi Petit i Fontseré i el senyor Jacint Ros i Hombravella com a síndics de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Passem, ara, a les interpellacions.

La interpellació al Consell Executiu sobre política hídrica, la presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Veus de fons.*) Ai, perdó, sí, és al revés.

Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'utilització i de control dels recursos provinents del Fons social europeu (tram. 300-00296/06)

Perdó, perquè començarem per la interpellació número 15, tal com els he demanat fa un moment, que és la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'utilització i de control dels recursos provinents del Fons social europeu. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé per fer-ne l'exposició.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, aquesta és una interpellació d'urgència que jo voldria encetar fent una primera afirmació, que és la següent: «Jo, francament, no hi veig, sincerament, motiu d'escàndol.» Aquesta no és una frase meua, aquesta és una frase del president Pujol quan va contestar el dia 17 de juny de 1998 al senyor Joaquim Nadal perquè havia esclatat, per primera vegada, el que s'ha vingut a dir «cas Pallerols», «cas Treball», és a dir, amb una gran perspectiva històrica va dir que no hi havia motiu d'escàndol. Des d'aquell moment fins ençà hem hagut de veure atònits, preocupats, estupefactes, perplexos, com es produïen un seguit d'esdeveniments amb aquest nou escàndol. Hem vist com una persona percebia més de mil milions de subvencions destinades a formació ocupacional, el senyor Fidel Pallerols, i aquest senyor estava enmig d'un seguit de situacions com ara: ser soci del director general d'Ocupació, que va haver de dimetir perquè eren socis d'una empresa; ser soci del delegat de Treball de Tarragona, perquè era soci en una empresa; ser, també..., rebre informes favorables d'aquest delegat de Treball; que ara li lloquin els locals l'entitat que gestiona l'antic delegat de Treball de Girona; que aquesta persona conegui de quin peu calça i quines sabates li agraden al senyor Josep Puig, cap del Servei d'Ocupació, que era qui estava al capdavant del repartiment dels fons, i que, a més a més de les seves empreses, s'hagin pagat telèfons mòbils que, alguns, els feien servir membres de l'Administració.

Hem hagut de veure com uns demolidors informes d'una intervenció sobre la gestió de 1996 només han avançat a cop d'escàndol i que, a hores d'ara, encara que hi ha un informe, l'únic que tenim és una retenció de vint-i-sis milions, però no hem cobrat encara ni una sola pesseta. Hem vist com les denúncies per falsificació d'expedients i signatures es tancava sense repercussions, malgrat l'informe intern del Departament de Treball que deia que les dades que havien servit per pagar les subvencions no eren o no tenien perquè ser les mateixes que apareixien als arxius de la Generalitat. Hem vist com de forma reiterada, amb aquesta situació, es produïa una aparició de determinats centres que rebien ajudes en una situació que al nostre entendre és, evidentment, una situació molt favorable per a aquestes empreses, per a aquests centres, alguns d'ells relacionats directament amb el partit que gestionava aquest tema. Hem vist com l'any passat es donaven 250 milions de subvenció, enmig de l'escàndol, malgrat que

els informes interns del Departament no veien adients ni la programació ni els mètodes pedagògics de les empreses del senyor Fidel Pallerols. Hem vist, també, com es publicava la imatge d'un senyor cobrant mig milió de pessetes i els mitjans de comunicació ho identificaven com un procés suposadament de finançament del partit que té la responsabilitat de la Conselleria de Treball. Hem vist com es bloquejava l'acció de la Sindicatura en sotmetre-la a una tasca massa feixuga: analitzar deu anys de tots els fons, i no se li donaven mitjans. I algú –ho aprofito– li ha d'explicar al senyor Artur Mas que no va ser l'esquerra qui ho va proposar, sinó el seu Grup i el Partit Popular els que van proposar fer aquesta tasca impossible per a la Sindicatura si no se li donaven recursos, i rebutjar la proposta, molt més assenyada, d'analitzar tres anys la gestió del Departament de Treball. Hem vist com, després de divuit mesos, encara no estan acabades les auditories del grup Pallerols, i hem vist com una Comissió interna va concloure el passat 6 de setembre que tot s'havia fet correctament. Està clar, només van mirar l'any 99, perquè els papers són molt difícils d'ajuntar i per a obtenir opinions qualificades van preguntar a qui havia repartit els fons.

Així, doncs, això no és el punt que se li escapa fins i tot a la millor cosidora, com ha dit el president Pujol aquest matí a Catalunya Ràdio, sinó que això és un trauc, un forat, molt important en la credibilitat de Catalunya. Algú pot estranyar-se que amb tot això i després de les advertències Brussel·les suspengui amb caràcter preventiu els fons de formació? Algú s'ho pot plantejar? A algú li estranya? Algú es pot quedar encara glaçat quan li donen la notícia? Jo crec que ningú es pot quedar glaçat si coneix tots aquests antecedents.

Europa ens ha mostrat la seva preocupació per tot el sistema, no tan sols pel que està sotmès a tràmit judicial, no tan sols per 444 milions, és per tot el sistema. El que li demanen, el que demana, és que es donin seguretat, que es doni informació, que s'aclareixin els temes; això és el que diu el senyor Andrew Fieldeing, que és el portaveu de la comissària europea Anna Diamantopoulou. Això és el que ha dit i això és el que vostès no volen reconèixer.

El que està en qüestió no són solament els temes, els cursos, subjectes a judici, sinó el que està sota sospita. El que han col·locat sobre sospita és tot el sistema de formació ocupacional de Catalunya. Així, doncs, entenem com a positiu que amb aquesta circumstància s'hagi passat del «jo, francament, no hi veig sincerament motiu d'escàndol» a reconèixer que hi ha una taca o a dir, com ha dit la segona autoritat de Catalunya, el president d'aquesta casa, que «aquest tema és una llosa que està damunt d'Unió i també del conjunt del país», o bé, que encara com vam dir primer l'oposició, fins i tot la comissió interna d'Unió, des del mes de maig, va reconèixer que hi havia descontrol amb el repartiment de fons, que hi havia la necessitat d'aclarir les amistats perilloses i que, a més a més, s'havien d'assumir responsabilitats polítiques. Ho vam dir l'oposició primer, però també la comissió interna d'Unió ho ha dit.

Així, avui hem assistit a un altre conillet que surt del barret: cada vegada que s'ha produït una situació més o menys tensa, aquí, en aquest hemicicle, apareix el

mag, el president de la Generalitat, que es treu un conillet per despistar-nos. Aquí, hem assistit en un moment en què resulta que estava en qüestió com es distribuïen els fons, ens van dir: «Farem un concurs públic», després no es va produir concurs públic, es va produir concurrència d'ofertes, però a més a més sense donar informació, perquè es dona informació de menys de la meitat i, l'altra, resulta que no; es dona informació més que a *toro pasado*, quan ja el tema està exhaurit.

Avui ens diuen: «Farem un debat monogràfic.» Perdonin, un debat monogràfic amb profunditat, on els grups parlamentaris tinguin tota la informació prèvia, on els grups parlamentaris parlem amb profunditat del tema, proposem conclusions i les aprovem, això en aquesta cambra no se'n diu «debat monogràfic», això en aquesta cambra se'n diu «comissió d'estudi» o «comissió d'investigació», el que vulguin, perquè hi ha d'haver informació amb quantitat, amb qualitat –no tan sols un diàleg. El que necessitem són informacions –el que vostès han negat.

És per això que creiem que el que avui ens han plantejat és un altre conillet; sabem que el debat monogràfic es produirà, ho sabem, hi participarem, evidentment –com no pot ser d'una altra manera–, però ja entenem que aquesta, igual que altres opcions, com han fet amb la Sindicatura de Comptes, com han fet amb la intervenció..., en lloc de seguir el plantejament que hem fet nosaltres, el que es dediquen és a fer pseudoopcions, per seguir amagant aquest tema.

Perdonin que els hi digui: jo crec que en aquest tema convé que facin un canvi radical. Si no fem una anàlisi en profunditat del que ha succeït, si no fem un canvi radical i en profunditat del sistema de formació, aquestes situacions no seran més que subproductes, excrescències del model; un model que es dedica a repartir sense tenir presents les necessitats de les persones aturades, a repartir sense consens social i institucional i a repartir de forma molt poc transparent i favorable per a determinats col·lectius.

Aquest any no ho han fet; van anunciar el concurs i transparència, i no ho han fet. Si us plau, pel bé de tots, rectifiquin; ens hi va el prestigi de Catalunya, ens hi va el model de formació ocupacional i, sobretot –el més important–, tenim la responsabilitat de vetllar pels interessos de les persones més febles: els aturats i les aturades de Catalunya, que necessiten aquesta formació per tenir una oportunitat per poder desenvolupar el seu projecte personal, autònom i amb llibertat, de poder ser ocupables, i això és el més important. L'altre..., crec que vostès han d'assumir els errors, rectificar-los, i en aquest camí, per aconseguir que aquests diners no es perdin per a Catalunya, ens hi trobaran. Ens hi trobaran per resoldre aquest problema, no per a tapar altres coses.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats... Bé, jo comprenc, senyor Rañé, que vostè vulgui continuar parlant d'un tema que va ser de la passada legislatura, sobre els mateixos extrems, utilitzant els mateixos arguments, utilitzant el joc dialèctic que vostè diu, en lloc de parlar de fets, etcètera. D'aquest tema hem parlat en aquesta cambra, dues vegades en compareixença voluntària d'aquest conseller, i en parlarem tantes vegades com la cambra ho cregui convenient, com no pot ser d'altra manera.

De tota manera, sobre aquest assumpte crec que, tant en l'àmbit de les responsabilitats –administrativa, judicial i política– com en el camp dels procediments i els mecanismes de control i transparència, estan assentades les bases que garanteixen una resolució satisfactòria. El Govern de la Generalitat, el Departament de Treball i jo personalment som els primers interessats que no hi hagi cap mena d'ombra, en cap sentit, en un tema tan important com el que estem tractant. Aquesta és la raó de les millores introduïdes pel que fa als atorgaments, als criteris d'utilització i als controls.

És per això que, per respecte al contingut de la seva interpellació i en l'àmbit de contextualitzar el tema del qual parlem, dedicaré la meua intervenció a respondre sobre el capteniment del Govern pel que fa als criteris d'utilització i control de fons provinents del Fons social europeu, que és la interpellació que vostè ha fet. I ho faré sense conillets: ho faré dient fets.

L'objectiu del Govern de la Generalitat és aconseguir un treball estable i de qualitat per a tothom; en això coincidim plenament tant vostès com nosaltres, segons el que acaba vostè de mencionar. Amb aquest propòsit, el Govern de la Generalitat de Catalunya té endegades una sèrie d'accions, que s'emmarquen, entre altres, en el que són els compromisos de la cimera de Luxemburg, en el reglament i les directrius del Fons social europeu i en el Pacte per a l'ocupació.

Per poder assolir amb èxit aquests objectius, com vostès ja saben, són necessaris programes cofinançats pel Fons social europeu. En aquest sentit, la Generalitat de Catalunya va presentar el mes d'abril d'enguany el que eren precisament els documents per a aquests fons amb relació als objectius 2 i 3, que tindran vigència durant set anys, de l'any 2000 al 2006.

En virtut de l'objectiu 2 del Fons social europeu, es desenvoluparan actuacions en la línia de les millores de la competitivitat, l'ocupació i el desenvolupament de l'entorn productiu, i el desenvolupament local i urbà.

Quant a l'objectiu 3, la seva prioritat és donar suport a l'adaptació i modernització de les polítiques i sistemes d'educació, formació i ocupació. En aquest sentit, podem destacar, per exemple: millorar la inserció laboral dels aturats –especialment els que són de llarga durada–; accions incentivadores de la iniciativa empresarial; accions en l'àmbit de la formació contínua de treballadors ocupats i accions de suport a la intermediació laboral; accions de reforç de l'educació professional per a joves; accions que fomentin la participació de les dones en el mercat laboral; la integració en el mercat laboral dels col·lectius amb especials dificultats.

En el desenvolupament –si em permeten– de les accions descrites anteriorment i la utilització sobre els fons, vull destacar l'ampliació dels criteris objectius que determinen l'atorgament de subvencions per a programes de formació ocupacional.

Primer, els criteris utilitzats enguany són tretze, i els passo a enumerar tot seguit: l'adequació als objectius del Fons social europeu; les necessitats de contractació en cada sector o territori; la prioritització de col·lectius amb dificultats especials de col·locació; la proporcionalitat de la distribució territorial; el grau d'ocupacionalitat de la formació proposada; el nivell d'inserció històric en cada territori per col·lectiu i especialitat; l'existència de pactes territorials; la correspondència amb els nous filons d'ocupació; la programació de pràctiques en empreses; l'adequació als certificats de professionalitat; el nivell d'execució de cada centre col·laborador l'any anterior; els mitjans materials i humans de cada centre col·laborador, i el nivell col·laboració de cada centre amb el servei d'intermediació.

Segon, enguany, per primera vegada, s'ha utilitzat un sistema de concurrència competitiva, es vulgui reconèixer o no es vulgui reconèixer; és a dir, un procediment de selecció amb criteris objectivitat i de publicitat, aco- tant considerablement el marge de discrecionalitat en el procediment d'atorgaments de subvencions dels centres de formació. (*Remor de veus.*)

Tercer, tanmateix, aquest procés s'ha fet amb la participació dels agents socials, és a dir, patronals i sindicats. En aquest sentit, els podria citar l'Ordre del Departament de Treball de 14 de gener d'enguany, que conté els principis generals reguladors d'aquesta nova modalitat d'atorgament, i que va ser...

El president

Perdó, un moment, senyor diputat. Senyora diputada, li prego, de debò... És que la sento molt més des d'aquí; és un nom que el sento de seguida, però dit reiterativament no sap el que molesta, eh? Gràcies.

Pot continuar, senyor diputat.

El conseller de Treball

Gràcies, senyor president...

El president

Ai, honorable conseller.

El conseller de Treball

...i va ser sotmès a la consideració del Consell de Treball de Catalunya, on són representats els esmentats agents socials.

Quart, aquesta Ordre, de 14 de gener del 2000, introdueix, a banda de l'atorgament de subvencions mitjançant concurrència competitiva, un conjunt d'elements que milloren substancialment la línia apuntada, de transparència i objectivitat. En aquest sentit, per exemple, es permet la utilització de bestretes garantides, si s'escau, mitjançant un aval bancari o la definició del que s'entén per «subcontractació».

Cinquè, també m'interessa ressaltar que en aquesta Ordre s'estableix una acurada regulació en relació amb els aspectes relatius al control de les accions subvencionades i a l'establiment de les causes i procediment, per tal de procedir a la seva revocació. A més, en aquesta línia, mitjançant una ordre de 25 de juliol d'enguany, s'ha previst el règim de justificació econòmica i com a aspecte més rellevant adapta la justificació econòmica al Pla general comptable.

Sisè, s'ha incorporat la necessitat que els centres de formació ocupacional obtinguin la corresponent certificació de la qualitat de la seva gestió, expedida per un organisme certificador degudament acreditat davant de l'entitat nacional d'acreditació.

Setè, abans d'iniciar l'avaluació de les sol·licituds presentades, s'ha elaborat un marc indicatiu de necessitats d'oferta formativa ocupacional al territori. Aquest any 2000, per primera vegada, les trenta-dues meses locals d'ocupació —on són presents els sindicats, les patronals i els ajuntaments— han elaborat unes orientacions de necessitats. Aquesta informació ha contribuït a la definició prèvia de les especialitats formatives a aprovar a cada àmbit territorial. Així mateix, s'han garantit la proporcionalitat en distribució territorial i el principi de solidaritat.

Vuitè, els altres criteris per definir l'oferta professional han estat els col·lectius prioritaris, com són les dones o els aturats de la llarga durada, la incidència en els sectors emergents, la programació de pràctiques en empreses i l'adequació als certificats de professionalitat.

Novè, a més a més, en aquest procés s'ha tingut en compte l'avaluació dels mitjans materials i humans de què disposen els centres, mitjançant un informe de valoració elaborat pels promotors de formació del Departament.

Desè, el procediment utilitzat per a l'atorgament de les subvencions de formació ocupacional..., varen ser informades el passat mes de maig a totes les entitats col·laboradores per via telemàtica.

Tot això servirà per oferir als aturats i ocupats de Catalunya 173.000 places destinades a formació ocupacional, reciclatge, orientació, programes especials i experimentals i plans d'ocupació.

Tan importants com els criteris d'assignació són els mecanismes de control dels recursos provinents del Fons social europeu. En aquest sentit, hem de diferenciar dos nivells: els controls interns i els controls externs. Als controls interns tenim: els requisits regulats d'homologació del centre; el seguiment del curs, principalment mitjançant la verificació documental, les visites de control que porten a terme els vuitanta-sis promotors de formació del Departament de Treball i les enquestes de seguiment d'alumnes; l'actuació del Servei de Control de Qualitat i Inspecció, de la Direcció General d'Ocupació, unitat dissenyada per respondre a les exigències de qualitat i control de les actuacions gestionades; l'actuació de la Intervenció Delegada de la Generalitat, òrgan que porta a terme el control previ de la despesa, d'acord amb la Llei de finances públiques de Catalunya, i la Intervenció General de la Generali-

tat de Catalunya. Pel que fa als externs, com vostès coneixen perfectament: la Sindicatura de Comptes, la unitat administradora del Fons social europeu i la Comissió Europea, a la qual ha fet referència el senyor Rañé.

En síntesi, tenint en compte la situació existent i les millores impulsades des del Govern i, en concret, des del Departament de Treball durant el present exercici, així com aquelles que s'adoptin en el futur, els puc assegurar que, ara per ara, els fons públics relatius al foment de les polítiques d'ocupació en general i el Fons social europeu en particular s'atorguen correctament, s'utilitzen per donar formació i ocupació als aturats i als ocupats i tenen totes les garanties mitjançant els controls existents.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, després d'escollar això..., que no és la primera vegada, perquè vostè ens ha llegit un discurs escrit que s'assembla quasi fil per randa al que ja ens va explicar a la Comissió, que és la millor manera de devaluar un debat polític: venir amb la lliçó escrita i, quan algú intenta donar alguns arguments polítics, contestar-li amb termes administratius. Però com que això ja no és nou, senzillament, tampoc em puc donar per..., quedar-me glaçat o mostrar-me estranyat. Jo no em quedo glaçat en aquest tema, ja, des de fa molt temps.

Ara, senyor conseller, després de tot això, digui'm vostè —i no li estic dient la cançó del Serrat— per què, per què aquesta resposta que diu: «Ni las informaciones, no nos han enviado ni las informaciones relativas al sistema y ejecución de control aplicados en el pasado y previstos en el futuro, y tan pronto como la Comisión tuvo constancia de la existencia de posibles irregularidades y fraudes, incoó un expediente con arreglo al artículo» —no li donaré els números per no entrar en el seu tema— «suspendió a título preventivo los pagos.» Aquesta és la realitat que vostès ens volen negar.

La Unió Europea està preocupada de com es gestionen els fons, i vostès es contenten dient: «Ho hem fet tot perfectament.» Li vaig dir en la Comissió i li torno a dir: busqui millors avaladors; l'informe que tenen, que llegia el president aquesta tarda, de la unitat administradora de fons el va fer una comissió que va haver de plegar perquè no controlava els fons europeus, la comissió europea anterior. Per tant, busqui's un avalador millor, un que estigui preocupat com aquesta Comissió —aquesta Comissió n'està molt preocupada— d'aquests temes, i per això manté una actitud molt més curiosa. Això és d'octubre; allò de vostè és de fa dos anys. Dis-sortadament, ha plogut molt des de llavors.

Senyor conseller, li he de dir que en el nostre Grup, quan ha començat la intervenció, encara ens quedava

algun dubte sobre si havíem o no de signar la petició d'aquest Ple monogràfic. Després de la seva intervenció, ja no en tenim cap, no el signarem, perquè la seva intervenció és l'avanç del que vostès proposen per al Ple monogràfic: un plantejament de tècniques administratives de mesures; cap reconeixement d'un error, cap voluntat d'esmena, cap situació que prengui, que doni confiança. Perdoni, si aquí plantegem un debat polític de què ha passat i què volen fer, no em pot sortir dient que tot estava perfecte, perquè aleshores no ens explicaria per què Europa no ens envia 2.326 milions. I mirin, la seva actitud amb aquesta retenció s'assembla molt a la d'aquell empresari que contamina, i quan algú l'enxampa i li diu: «Escolti, vostè està embrutant un bé públic, vostè està embrutant l'aigua», diu: «Escolti, quina multa he de pagar? No em vingui amb més punyetes.» L'important no és la multa, l'important és deixar de contaminar, deixar d'embrutar, això és l'important. I des d'aquesta perspectiva, de veritat, posin-se a treballar en aquest tema. Nosaltres creiem que això es pot fer, s'ha de fer des d'una comissió d'investigació, que és la que permet que hi hagi informació, que hi hagi debat, que hi hagi contraposició d'idees, que tinguem informació certa fent propostes i es treguin conclusions, i per això seguirem insistint en la necessitat d'aquesta comissió d'investigació.

I permetin, per acabar, només una petita cosa. Vostè ens ha donat un gran reguitzell de criteris suposadament objectius. Només té un petit problema: vostè no ha constituït l'observatori del treball que té el pacte per a l'ocupació que li permetria quantificar els criteris objectius. Uns criteris objectius sense números és com un jardí sense flors. Com es pot fer objectiu amb criteris no quantificables? I vostè s'ha negat per dos anys a constituir aquest observatori, però és que, a més a més, després de tots aquests plantejaments, s'ha oblidat de dir-ne un que ha servit per repartir els fons, i és que, com a mínim, els centres tindrien el 75% de la programació de l'any passat. És clar, si després d'un gran escarafall tècnic li assegurem el 75% de la programació, perdoni, li vaig dir a la Comissió i li dic ara: això és com el conte dels indis; dos indis davant i uns dos mil darrere no són 2.002. Quan vostè posa fosc després d'un intent de clarificar només s'obté fosc, i aquest repartiment de la programació ha tingut en l'essencial els mateixos problemes que el de l'any que ve.

Jo els demano, per últim, que rectifiquin, que assumeixin les responsabilitats que els corresponguin i, a partir d'aquí, puguem construir un sistema que realment respongui als interessos de les persones aturades i de les empreses a Catalunya, que recuperem el prestigi de Catalunya, i això només es pot fer amb un plantejament amb el qual s'hi puguin sumar, ens puguem sumar tots els grups d'aquesta cambra.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Treball

Diputat, si té l'atenció de sentir la resposta, per favor. (*Remor de veus.*) Ja ho sé. Primer, escolti'm, jo no li he fet termes administratius, jo li he parlat de l'acció de govern i, a més, de l'acció de govern no de fa dos anys: de l'acció de govern que hem fet l'any 2000. Tots aquests són fets de l'any 2000. No m'estic referint l'any 98. Número 1.

Número 2. La fixació de criteris és un tema polític. La decisió d'utilitzar un sistema de competència, de concurrència competitiva és una decisió política que introdueix objectivitat. La decisió de comptar amb les 32 meses locals on estan els sindicats, la patronal i els ajuntaments a l'hora de dissenyar l'oferta és una decisió política, no és una decisió administrativa. I aquestes decisions polítiques que pren aquest Govern també penso les prendran altres administracions.

Després ha comentat un tema d'una multa... No, no, perdoni, de pessetes, ni una. Nosaltres no estem negociant cap mena de multa amb ningú. Nosaltres, el que al Govern de la Generalitat li agradaria saber, i això li vam transmetre en la compareixença on potser amb un grau –vostè entendre– no dialèctic, sinó explicatiu de tots els fets, vam explicar fil per randa cadascuna de les actuacions i en el moment en el qual nosaltres ens trobàvem. I és més: vaig dir que aquests 444 milions es referien a dos casos, dos casos on està personada la Generalitat per si hi ha algun perjudici que precisament la Generalitat i, en definitiva, els ciutadans de Catalunya siguin rescabats dels possibles perjudicis.

Observatori del mercat de treball. Sempre he reconegut des d'aquí que l'observatori del mercat de treball, des d'aquest faristol, és una eina fonamental, i per això estem intentant tirar-ho cap endavant, i durant aquest any, al final d'any, tindrem les primeres passes d'aquest observatori i serà una eina molt important per al disseny de les polítiques actives.

Després parla vostè d'un tema d'un 75%. Senyor diputat, miri els centres, vostè que té ampli coneixement, i veurà les queixes de molts centres sobre les reduccions que han tingut. I aquestes reduccions que han tingut eren, fonamentalment, perquè l'oferta que feien els centres no coincidía amb el que estaven sol·licitant les meses territorials, i li puc assegurar que anaven més enllà, en alguns casos, d'aquest 75%. Evidentment, hi han alguns d'ells que sí que tenen el 75%, però altres tenen més i altres tenen menys.

Després, fosc, perdoni, fosc només es té a l'ombra, que és on es té la fosc. Permeti'm que li digui això. Nosaltres el que tenim és un model, és un model; procurem (*remor de veus*), procurem tirar cap endavant aquest model i, a més a més, ens agradaria –i per això rebo molt bé les darreres seves paraules– que aquest model el puguem construir entre tots perquè, evidentment, el que ens preocupa a tots són precisament els ciutadans de Catalunya i conjuntament amb aquests ciutadans, concretament, aquells que estan en una situació de més feblesa, en una situació que es troben pitjor. I per això per a nosaltres, sigui quin sigui al final la retenció cautelar que hi hagi, ens preocupa, perquè ens preocupa fins l'última pesseta. Jo ja li vaig dir:

no és que 444 semblin pocs o no semblin pocs, que siguin 100.000 pessetes, que siguin 250.000. Ara, també fem una cosa, mirem quins casos són, centrem-los en els casos que siguin, si hi han casos. Per cert, aquest any jo he signat revocacions per més de 41 milions de pessetes perquè no estaven justificades d'exercicis anteriors. Això vol dir que tots els controls interns que utilitza la Generalitat de Catalunya, permeti'm que digui, són controls que funcionen, i per això també li he de dir que jo m'he centrat en el que ha estat la seva pregunta: quins són els criteris de capteniment –els criteris de capteniment– sobre l'ús dels fons i sobre el control. Això és el que vostè m'ha preguntat a la pregunta i això és el que jo he respost en aquest faristol.

I, senyor diputat, il·lustre diputat, estic absolutament convençut que entre tots, aquest model, com és el model que interessa als ciutadans de Catalunya, ho farem. Nosaltres ho farem amb el diàleg amb els agents socials i amb aquells grups d'aquesta cambra que ho vulguin fer. Els que, al contrari, vulguin fer únicament oposició per oposició sense portar fets, sinó únicament arguments dialèctics, evidentment, es fa molt difícil, perquè nosaltres no tenim propostes concretes sobre la taula, sinó que el que tenim contínuament és recordar històries, històries, històries.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Gràcies, senyor diputat. M'ha entès.

Interpellació al Consell Executiu sobre política hídrica (tram. 300-00286/06)

El tretzè punt i el catorzè punt em sembla que han coincidit que es tractin d'una manera unitària, és així? El tretzè, presentat per d'Esquerra Republicana, i el catorzè, per Iniciativa per Catalunya - Verds. És així, oi, senyor Vendrell? *(Pausa.)* Molt bé. Per tant, els tractarem conjuntament: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell per a la primera de les interpellacions.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Un moment, senyor diputat, si us plau. Té la paraula, senyor Vendrell, quan vostè vulgui.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tornem a parlar de política ambiental, tornem a parlar de la política ambiental que es proposa des dels diferents governs de l'Estat i la Generalitat. Una política ambiental que he de confessar que no ens sorprèn, i vaig explicar als diputats membres de la Comissió de Recursos Hídrics en la darrera sessió abans de l'estiu que, justament, la majoria d'acords a què es va arribant no ens sorprenen massa.

A la primera de les reunions... Com vostès saben, hi ha una comissió de recursos hídrics i una comissió per a la gestió de residus, i en la primera sessió li comentava a la diputada Bet Font, i això és el que els vaig explicar, que la Comissió de Recursos Hídrics acabaria amb una aposta clara pel transvasament amb el suport del PP, PSC i Convergència, i la de gestió de residus acabaria amb una aposta per la incineració amb el suport de PP, Convergència i PSC. Segurament que hi ha grups a la cambra que se senten més còmodes i que tenen interès en què es visualitzin dos blocs, un d'esquerres i un de dretes, però en els grans temes d'Estat –malauradament, des de la nostra òptica–, els blocs són diferents.

Els blocs són diferents i la realitat és la que és, i la realitat avui és que la Generalitat, amb el suport de PSC i Partit Popular, ha fet una aposta clara pel transvasament, pels transvasaments genèricament, però a partir de declaracions del conseller de la Presidència, que tinc la sensació que no és qualsevol conseller, perquè és qui substitueix el president en l'absència d'aquest, va fer unes declaracions dient que la gent de l'Ebre ha de preguntar-se què guanyarà amb el transvasament i no què hi perdrà. Per tant, deixant clar, d'alguna manera, que ves quin remei. Per tant, una més, una altra claudicació, una vegada més, una claudicació per part del Govern enfront d'allò que se'ns planteja des del Govern de l'Estat.

Parlem d'allò que es planteja des del Govern de l'Estat: el Plan hidrológico nacional. El Plan hidrológico nacional, com vostès saben, falseja d'entrada els cabals de l'Ebre, parla de 17.000 hectòmetres cúbics, i això a hores d'ara no hi ha ningú, ni científic, ni polític, disposat a sostenir-ho; tothom sap que els anys noranta la mitjana ha estat de 8.253 hectòmetres cúbics. Però no només això, ens diu que no hi patim, perquè amb 100 metres per segon, metres cúbics per segon, ja en tenim prou, i vostès també saben que això no és de rebut, que amb 100 metres cúbics per segon no en tenim prou i que aquest no és el cabal ecològic. Aquest fet és reconegut per molts estudis tècnics, duts a terme al Delta, i queda clar que un cabal d'aquestes característiques fixa una falca salina permanent que pot afectar la zona malmetent conreus, conreus i pous, i per tant afectant directament l'agricultura.

El mateix Ramon Margalef, que, en tot cas, si més no els diputats que segueixen els debats sobre recursos hídrics saben perfectament que es tracta d'un dels pares –per no dir el pare– de la limnologia, una de les persones que més ha estudiat els recursos hídrics, establia la regla anomenada «d'un terç» per als recursos hídrics, en què deixava clar que s'havia d'utilitzar un terç per a recursos humans, un terç per a l'evapotranspiració de la vegetació que sustenta la producció primària i un terç perquè arribés al mar. En aquests moments, per a recursos humans no s'utilitza un terç de l'Ebre, sinó un 59% d'aquestes aigües. A més a més, aquesta falca salina persistent està provocant la mort de molta fauna i provocarà un recés en la producció pesquera, per tant afecta un segon sector econòmic, no només l'agricultura, sinó un segon sector econòmic, i en aquest sentit l'Associació de Productors de Musclos

del Delta de l'Ebre deia que la baixada del cabal provocaria la disminució d'aportació de nutrients, i per tant provocaria la disminució d'aquests éssers que suposen el seu aliment vital, la seva manera de guanyar-se la vida.

Per tant, ens trobem en una situació en què extreure aquesta aigua de l'Ebre és un greu problema per a la gent de l'Ebre. Però no és només el fet que sigui un greu problema, perquè, clar, diem que és un problema per a ells, però és que, clar, si més no, resollem el problema d'aquí, perquè és que no hi ha cap altra manera de resoldre'l. Home, jo crec que sí que hi ha alguna altra manera de resoldre'l, i ja ho plantejàvem també en la Comissió de Recursos Hídrics, algunes de les propostes –el senyor Nadal no dubtava a fer-ne mofa–, poc després, o sigui fa pocs dies, les presentava el senyor Maragall, amb pòsters inclosos d'aquestes propostes.

Segurament que no devien ser tan banals, però, en tot cas, i anant al fet de per què no calen aquests transvasaments, perquè aquí ja tenim prou aigua, parlarem de l'estudi de l'ATLL. L'estudi de l'ATLL saben que fixa una disminució del volum extret del freàtic per disminució de la qualitat de l'aigua de 81 hectòmetres cúbics, per una banda, i per una altra banda un dèficit de 137 hectòmetres cúbics generat per l'augment de la població i per l'augment del consum. És a dir, no només no ens veiem capaçs de disminuir el consum de la població, sinó que ja donem per descomptat que es disparà, que l'actual consum d'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona, establert en 500 hectòmetres cúbics, representa un consum de 308 litres/persona i dia, molt per damunt de la mitjana europea de 239 litres per persona i dia. Fonts tècniques i científiques qualificades consideren que 150 litres/persona i dia són raonables. Però l'ATLL, pels seus càlculs, considera un consum futur de 636 hectòmetres cúbics, és a dir, 355 litres. Creiem que tampoc són de rebut aquestes xifres.

Podríem entrar en un intercanvi de desqualificacions, com aquest matí, de qui fa demagògia, qui deixa de fer-ne. Jo crec que tindrem ocasió en aquest debat i en les resolucions subsegüents d'establir, doncs, qui és coherent amb allò que diu i amb allò que fa. Vostès saben quina ha estat la resolució de l'IDCE, de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, on són representats el Partit Popular, Convergència Democràtica, Unió Democràtica, el Partit dels Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya. Hi ha una proposta unànime en el sentit que es rebutgi el Plan hidrológico nacional. Segurament que molts de vostès, quan intervinguin avui el conseller i els diferents representants en el proper Ple per tractar sobre la Moció subsegüent, diran: «parlàvem de transvasaments, però no volíem dir amb això que hagués d'haver-hi el transvasament de l'Ebre». D'entrada, era obrir una porta al transvasament, al qual, evidentment, ens oposem, però, en tot cas, serem prou explícits en la Proposta de resolució i tindrem ocasió de votar, de posicionar-nos sobre aquest tema, i que ningú ens faci creure aquesta vegada que tenim tan poca sobirania que ni tan sols som capaços de, si ens posem d'acord en aquesta cambra –que, a l'Ebre, vull recordar que s'hi han posat tots els partits–, si ens posem d'acord en aquesta cambra, que

ningú ens faci creure que ens obligaran a fer aquest transvasament, si ens posem d'acord en aquesta cambra, si no som capaços de fer aquest exercici de sobirania, potser que ens replantegem exactament per a què serveix el Parlament de Catalunya.

Creiem que aquest transvasament és, a totes llums, intolerable, perquè, a més a més, ens podem trobar en situacions esperpèntiques. Què passarà quan l'any que hi hagi sequera, com ja s'ha produït, hi vagin 4.000 hectòmetres cúbics i pretenguin treure'n 1.000? Com ho resoldrem, això? Ja fa anys apareixia un llibre, signat per persones com Carles Ibáñez, Narcís Prat, Antoni Canicio i Antoni Curcó, gent que vostès saben prou qualificada en matèria hidrològica i prou coneixedors del Delta, que parlava sobre *El delta de l'Ebre, un sistema amenaçat*. A banda de tot l'argumentari que hi ha aquí, suposo que la gran amenaça que ells veien de fons era justament aquest transvasament que ja tenim al nostre davant. Esperem, confiïm que els membres d'aquesta cambra siguem capaços de protegir els interessos d'un tros de territori que, a vegades, des d'allà baix, no es té la sensació que es reconegui com a part del nostre territori nacional.

Esperem que aquesta vegada tothom ho tingui clar i defensem els interessos de les comarques de l'Ebre davant d'aquesta proposta absolutament insòlita.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell.

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua, amb especial referència a la política de transvasaments (tram. 300-00161/06)

Tal com s'ha anunciat, s'acumula la següent interpellació, la catorzena, sobre, també, la gestió de l'aigua, amb especial referència a la política de transvasaments. Presentada pel Grup Iniciativa per Catalunya - Verds, per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, bona tarda. Dir, d'entrada, que l'objectiu d'aquesta interpellació és exposar..., saber el punt de vista en relació amb diversos aspectes de la política hidràulica al nostre país, entre els quals, evidentment, hi ha els que estan relacionats amb els transvasaments, i, en el fons, pensem que a través de la Moció subsegüent serà quan es podrà veure cap on han d'anar les propostes que han de tendir cap a una gestió més sostenible de l'aigua, esperant que així sigui.

Fa uns mesos vaig tenir l'oportunitat de fer una altra interpellació sobre l'aigua, però en aquella ocasió, ho recordarà el senyor conseller, ens vam centrar sobretot en la situació dels aqüífers del nostre país. Avui, la intenció és que sigui una interpellació més general en la qual intentem aprofundir en les disponibilitats d'aigua

a Catalunya, l'ús que se'n fa, les previsions de futur entre altres elements. Com que una interpellació no és pas una novella en la qual el desenllaç es deixa per al final, em permetré de dir-los, només de començar, que la nostra postura, la postura d'Iniciativa per Catalunya - Verds –com probablement ja saben– és de rebuig del Plan hidrológico nacional i de rebuig dels transvasaments, perquè nosaltres volem apostar per un llarg seguit de mesures destinades a estalviar i no malbaratar l'aigua. Més endavant, si tinc temps, miraré d'exposar-les.

Abans, però, deixin-me que els plantegi, senyores diputades i senyors diputats, uns exercicis, o no sé gaire com en podríem dir, uns exercicis de memòria que ja veuran que no són perquè sí, sinó que tenen molt a veure amb els arguments d'aquesta interpellació. Si em permeten i volen seguir aquesta mena de joc, el primer exercici seria per endevinar qui deia o qui es feia aquestes preguntes en relació amb el Plan hidrológico nacional. Qui deia: «Quanta aigua de l'Ebre es pot transvasar?, calen realment 1.000 hectòmetres?, cal que l'aigua surti només de l'Ebre?, i a quin preu?, els ingressos per l'aigua, qui els ha de percebre?, a què s'han de destinar?, quines compensacions han de rebre les comarques cedents d'aigua?, quines per garantir el manteniment del Delta? I finalment també cal preguntar-se si la utilització de l'aigua, sobretot en les zones de grans regadius, és racional.»

A mi em sembla que qui deia, qui fa aquestes preguntes semblaria que hauria de ser algú que no recolzés el Plan hidrológico nacional, amb tants de dubtes, però no és pas així, perquè qui ho deia era el mateix president, senyor Jordi Pujol, en la seva intervenció en el darrer debat de política general quan van introduir tota aquesta bateria de dubtes que al nostre entendre serien suficients per anunciar tot seguit el rebuig del Plan.

Encara un segon exercici, endevinin qui deia: «Tenim també problemes amb l'aqüífer del Montseny-Guilleries, estem investigant si les plantes embotelladores d'aigua són responsables del seu baix nivell, totes les inspeccions han descobert fonts seques.» Perquè tinguin una pista els diré que és la mateixa persona que, parlant de l'aqüífer del riu Tordera, deia: «A mesura que s'han salinitzat els pous més propers a la línia del mar, l'Administració i les entitats subministradores han anat buscant pous aigües amunt. És evident» –deia– «que s'està produint un desequilibri entre els recursos de l'aqüífer de la Tordera i les extraccions que es fan.» Saben qui ho deia? Doncs la senyora Marta Lacambra, directora de l'Agència Catalana de l'Aigua, i ho deia poc després que, aquí mateix, en aquesta cambra es votés i es rebutgés la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds en la qual es demanava que s'estudiés l'aqüífer de Guilleries-Montseny i que es fes un pla específic de mesures de control dels grans usuaris explotadors de l'aqüífer com ara les plantes envasadores.

Seria lògic que si aquesta persona o, en tot cas, l'entitat que ella representa, reconeix desequilibris, es dediquessin els màxims d'esforços possibles perquè aquests desequilibris no s'agreugessin. En canvi, es constata que s'estan donant noves concessions que van xuclant l'aigua allà on ja no en queda gaire.

I un darrer exercici. Aquests dies hem vist als diaris que hi ha algú que ha afirmat que Catalunya té aigua suficient per a trenta anys sense recórrer a un transvasament. Aquí també els dono una pista: és una persona d'un dels tres grups parlamentaris que fa uns mesos va signar el que se'n va dir el Pacte català de l'aigua, en el qual es recollia la necessitat d'una aportació externa, és a dir d'un transvasament. Probablement ho hauran endevinat, es tracta de Pasqual Maragall, que els darrers dies ha presentat en societat, per dir-ho d'alguna manera, la proposta, la nova proposta socialista en relació amb la gestió de l'aigua i que, per sorpresa nostra, té uns arguments molt més similars als que plantejgem des de fa temps el nostre Grup que no pas els arguments que esgrimien els diputats socialistes, que reconeixien sempre la necessitat de transvasament.

Nosaltres ens n'alegrem, sobretot perquè ara, segons sembla, existeix la possibilitat o, si més no, es parla d'un pacte català de l'aigua que entenem que pot ser diferent del que s'havia signat anteriorment i que no contradiu els acords de Rio de Janeiro que el mateix Pasqual Maragall recorda, o recordava, segons hem pogut llegir als diaris.

Ens ha semblat important citar aquestes tres persones perquè ens pot servir per adonar-nos de com està la relació o com està la situació en relació amb la gestió de l'aigua al país. Intentaré resumir-ho. D'una banda, les persones que estan al Govern i que són responsables de la gestió de l'aigua reconeixen que tenen dubtes, reconeixen, a més a més, desconeixement de la situació dels aquífers del nostre país, reconeixen o diuen, no se sap prou bé, quina disponibilitat d'aigua hi ha i quins usos se'n fa.

De fet, a mig setembre va sortir un comunicat d'agència que deia que el Departament de Medi Ambient havia encarregat a l'Agència Catalana de l'Aigua que realitzés tres estudis per avaluar la situació dels recursos hídrics a les conques internes, i que s'hi destinaven 190 milions. Això vol dir que no se sap de quines dades es parteix. Però això sí, malgrat els dèficits o les mancances de coneixement, malgrat estar pendants d'una gran quantitat d'estudis, sense que se'ns demostrin d'on vénen els números, es va venent la idea que hi ha un dèficit hídric de 100 hectòmetres cúbics a curt termini, i de 350 hectòmetres cúbics a mitjà o llarg termini. Es diu que l'única solució en el dèficit és el transvasament i ens sembla que tot és per no haver de dir un «no» a determinades concessions o per no haver de portar la contrària a empreses i particulars que volen aprofitar-se econòmicament d'una aigua que és de tots.

Des del Govern, el president de la Generalitat i el conseller de Medi Ambient al capdavant proclamen sovint que la seva opció és el transvasament del Roina, un transvasament que resultaria caríssim per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país. No es diu tampoc d'on han de sortir aquests diners, però el que es clar és que, fer una canonada d'aquestes característiques, sí que hi haurien empreses que se'n beneficiarien.

Com que el Govern de l'Estat no ha donat suport a aquesta idea que vingui l'aigua de França, des del Plan Hidrológico Nacional –i es diu que vindrà o que pot

venir de l'Ebre—, des de..., si més no el Govern de la Generalitat diu que presentarà algunes alegacions, però no s'hi mostra pas contrari, sense tenir en compte els efectes: els perjudicis que tot això pot suposar d'efectes negatius en la construcció de nous embassaments a valls del Pirineu; disminució del cabal fluvial que pot posar en perill el riu entès com a ecosistema; la disminució d'aportació de sediments del delta que és vital, no només pel mateix delta sinó també per al litoral; el progressiu augment de la salinització; tota aquesta colla d'aspectes que ja fa temps que s'estan enumerant per part de molts col·lectius, als quals, nosaltres, ens hi sumem. El mateix president de la Generalitat ja ho deia abans i tenia els seus dubtes.

I tot això està passant en un moment en què hi ha propostes alternatives, concretes i viables, propostes interessants, avalades per tècnics, per científics, per gestors, i que poden permetre garantir l'aigua a Catalunya, l'aigua que Catalunya necessita, sense portar a terme mesures tan poc sostenibles com són les grans infraestructures de formigó i més formigó als envasaments, a les canonades dels transvasaments. Són les propostes que nosaltres fa temps que proclamem i que ara, segons sembla, hi ha algú més que s'ha afegit a la proposta; val més tard que mai, diuen.

Tenim la sensació que aquestes mesures que proposem des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i que si hi ha temps exposaré en el segon torn, no es fan senzillament perquè no interessa a uns quants. En aquest cas no hi ha l'excusa que són mesures massa cares les que proposem, perquè a més de ser més respectuoses amb el medi ambient són molt més barates. El senyor Enric Tello posa un exemple que diu: «És com si, com a solució al problema de la banyera que perd, es decideix comprar una banyera més gran en comptes de comprar un tap, un bon tap, que seria més barat».

Senyor conseller, les decisions que s'estan prenent últimament, o que sembla que es prendran en el país pel que fa a la gestió de l'aigua, no van en el sentit dels principis del desenvolupament sostenible i ens sembla que no estan preses pensant en l'interès general del país.

Senyor conseller, ens agradaria que ens concretés en què vol gastar els diners dels catalans pel que fa a la gestió de l'aigua. Digui'ns què farà, senyor conseller, ara que, segons sembla, algun dels socis d'aquest pacte català de l'aigua, doncs, és possible que se n'hagi desmarcat. Ens agradaria que ens exposés quines són les seves opinions i intencions al respecte.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. L'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig, té la paraula per al torn de rèplica, lògicament acumulant les dues interpellacions.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, senyor diputat, els agraeixo aquesta simbiosi i síntesi de les seves interpellacions, que crec que ens pot permetre a tots plegats ordenar una mica

millor i sintetitzar millor el debat sobre aquests interpellacions que vostès han presentat al Govern.

Deixin-me abans que res que els faci algunes reflexions per emmarcar el nostre capteniment, que d'altra banda és el que ens demanaven en la interpellació genèrica i en la introducció de les seves intervencions. Creiem que aquest capteniment està prou ben recollit en la resolució que es va aprovar a conseqüència del debat de política general, en la sessió plenària corresponent, fa poques setmanes, i que, aprovada per una àmplia majoria d'aquest Parlament, recull no només els criteris del Govern sinó també els criteris d'altres forces polítiques d'aquest hemicicle.

Primer, es constata —hi coincidíem— que Catalunya, que el país, presenta un dèficit hídric estimat per molts estudis al voltant dels 300, 350 hectòmetres cúbics anuals, com a conseqüència bàsicament del dèficit, del balanç negatiu de les conques internes de Catalunya. Dèficit que xifrem, i que també recollia en aquesta resolució, a curt termini en uns 100 hectòmetres cúbics anuals. Aquesta resolució, que no els recordaré en la seva extensió i amb el seu redactat literal, també apostava per incrementar la disponibilitat de recursos a partir de la utilització de noves tecnologies, creant una xarxa, una àmplia xarxa nacional catalana, a partir de la interconnexió de les actuals xarxes regionals, així com també continuar amb el foment de mesures d'estalvi, de gestió de la demanda, d'anàlisi de noves fórmules de reg o una política progressiva, també, de preus de l'aigua de consum urbà, que vagi incloent progressivament els costos ecològics, també en matèria de sanejament, com ja venim fent.

Deixin-me també que els recordi —vostès ja ho han fet, però em sembla també interessant— que, en el marc d'aquesta Comissió de recursos hídrics, el mes de juliol vàrem subscriure tres forces polítiques d'aquest Parlament —en concret, el Partit Popular, el partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi i Convergència i Unió— un ampli acord que, també, recull quines són les estratègies que nosaltres creiem que cal endegar, i que ja estem executant per als propers anys, per assolir aquest horitzó de garantia per als propers vint-i-cinc, trenta anys de desenvolupament sostenible de Catalunya en superar aquests 300, 350 hectòmetres cúbics que creiem que fan falta.

Vull recordar-los que és cert que hi han hagut al llarg dels darrers anys diferents estudis que han xifrat amb una evolució minvant el dèficit hídric de Catalunya. Els anys setanta i vuitanta es parlava de dèficits aproximats de 800, 700, 900 hectòmetres cúbics. La primera versió del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya, de l'any 89, avaluava ja aquest dèficit en 565 hectòmetres cúbics. Dèficit que es va reduir l'any 92 amb el Pla hidrològic definitiu, la segona versió, aprovat pel Govern de Catalunya, a 416 hectòmetres cúbics, que continuem aproximant amb aquesta derivació, ja, cap a una asymptota bastant marcada, amb l'estudi d'aigües Ter-Llobregat de l'any 99, amb 325 hectòmetres cúbics, i que volem continuar afinant i ajustant amb els estudis encarregats pel Govern, que espero que en els propers mesos podrem disposar, però que tot ens porta a aventurar que ens veurem sobre aquesta xifra.

En qualsevol dels casos vull indicar, doncs, que les grans previsions de creixement han anat ajustant-se molt a la realitat tant demogràfica com de desenvolupament i creixement del país, així com també incorporant criteris que fa cinc, deu o dos anys no s'incorporaven en els estudis que avui sí que ja estem avaluant de demanda i de necessitats.

Dit això, la primera qüestió, doncs, crec, sobre la qual vostès ens reclamen que ens posicionem de nou, és si Catalunya necessita més aigua o no la necessita. Si consideréssim un balanç global de tot el territori, a Catalunya, podríem arribar a una falsa conclusió: que ens sobra aigua; en tot cas, una perspectiva freda. Si agaféssim l'aigua que ha desaiguat l'Ebre abans d'ahir, amb un dia –amb un sol dia– tindríem prou aigua per superar qualsevol dèficit estimat, del país; fins i tot en tindríem prou amb un sol dia. Evidentment, no tenim capacitat de regulació per assolir els 200 hectòmetres cúbics que creiem que són els que amb aportació externa haurem de necessitar.

Però bé, nosaltres, com vostès també, per descomptat, però nosaltres també coneixem i ens interessem i gestionem el territori, i sabem que no és així, que no tenim prou d'aigua. Hi ha moltes situacions límit: avui encara es produeixen restriccions en determinades zones, també a les àrees i en alguns territoris de la conca de l'Ebre, i el desenvolupament de moltes àrees de Catalunya avui està condicionat, restringit per necessitats de resolució d'un abastament d'aigua amb qualitat i quantitat suficients per avui mateix, ja. És evident que hi ha una posició vàlida, legítima, respectable, de dir que si no hi ha aigua no cal que pensem en desenvolupar noves activitats que puguin necessitar-ne. És una posició –ho repeteixo– políticament i ambientalment legítima, però no és la nostra; rotundament, no és la nostra. Nosaltres entenem que el futur de Catalunya ha de ser equilibrat, que ha de ser capaç de fornir en qualitat de vida tots els seus ciutadans a tots els territoris, i que hem de proporcionar els factors de desenvolupament sostenible, però els factors de desenvolupament imprescindibles, bàsics, a tot arreu del país. I en algunes àrees, en alguns territoris, en algunes comarques el factor imprescindible, avui i demà, continuarà sent l'aigua; en altres, són altres tipus d'actuacions. Però està clar que sense aigua no hi haurà desenvolupament, però també està clar que, només amb aigua, tampoc n'hi haurà.

En definitiva la nostra voluntat, doncs, és donar una resposta vàlida a aquestes dues necessitats: aigua per prosseguir amb aquest desenvolupament col·lectiu que venim protagonitzant tota la societat catalana; aigua per a la Catalunya que té manca d'aigua; aigua i inversions infraestructurals i logístiques perquè impulsin el desenvolupament de la Catalunya que avui, ja, també té aigua suficient.

I després voldria trencar també un tòpic. Disculpin. Hi ha gent que acceptant aquest dèficit, atribueix, o l'atribueix, a la mala gestió del recurs, i s'afirma –jo diria que una mica gratuïtament– que amb una bona gestió reduiríem tant les necessitats que no serien necessàries segons quin tipus d'actuacions, tampoc els transvasaments; transvasaments –deixin que ho digui, perquè vostès no ho han dit– que avui ja són presents a casa

nostra. No estem parlant d'una opció tecnològica de futur, estem parlant del present: el transvasament de l'Ebre a les comarques de Tarragona, el transvasament del Ter a les comarques de Barcelona; en definitiva, transvasaments que ja existeixen i que creiem que continuaran essent necessaris, equilibradament, en el futur.

Però no és cert, no és cert que una bona gestió reduiria les necessitats i el dèficit existent. Deixin-me que digui alguna cosa que potser els sorprendrà: és precisament al contrari. Una bona gestió dels recursos hídrics de Catalunya incrementa les necessitats de l'actual balanç hídric del país. I m'explicaré. Una part de la demanda estimada es deu a noves necessitats que es calculen que hi haurà en el futur amb el creixement, tant vegetatiu de la població, com amb l'increment de l'activitat i del desenvolupament econòmic. Però aquesta no és la part més substancial de les demandes que volem assolir i respondre en el futur. Ben contràriament, la part més substancial del dèficit d'aigua s'origina, precisament, per donar satisfacció a la demanda actual sense utilitzar les fonts utilitzades avui, perquè ja estan causant –ja estan causant– una pressió excessiva sobre el medi. És a dir, allò que volem fer, precisament, és reduir l'estrès, la pressió actual sobre el recurs i els recursos que disposem, que ja es troben en alguns llocs al seu límit, mantenint, d'una banda, la disponibilitat d'aigua per als ciutadans, les empreses, el camp, els sectors socials, però al mateix temps, també, per recuperar la qualitat ambiental del nostre país. I és que, perdonin, ens hem d'adonar, quan ens plantejem que els rius han de tenir cabals ecològics, i els tindrem –els hi garanteixo, els tindrem–, que estem limitant les disponibilitats d'aigua avui, actualment, utilitzades. Per tant, estem generant un futur dèficit hídric.

Quan declarem que hi han avui aqüífers explotats amb excés, en situació de sobreexplotació, i prenem –les estem prenent i les prendrem– mesures perquè cessi aquesta sobreexplotació i, a més, no només es controli la sobreexplotació, sinó que puguem anar recuperant l'aqüífer, òbviament estarem limitant la disponibilitat d'aigua actual, estarem generant nous dèficits hídrics. Quan decidim que hi ha aqüífers que cal descontaminar i, per tant, que els hem de deixar reposar i que no els podem continuar utilitzant, estem limitant la disponibilitat actual i, per tant, estem generant nous dèficits hídrics. Quan decidim que la conca del Ter ha de recuperar una part significativa del cabal que avui es transvasa a les comarques de Barcelona, que hem de reduir per excéssiu aquest transvasament, estem limitant les disponibilitats actuals dels recursos, estem generant nous dèficits hídrics que volem satisfer. Això és el que ens cal resoldre actualment i ràpidament; aquest és el nostre propòsit, aquesta és la política veritablement ambiental i ecologista i de sostenibilitat que nosaltres volem aplicar. Perquè el desenvolupament sostenible –i el seu concepte ho indica– és desenvolupament, no és aturament sostingut; és continuar oferint necessitats i possibilitats de creixement, de generació de riquesa, d'oportunitats a tots els ciutadans de Catalunya, a tots els territoris, al mateix temps incorporant-hi criteris ambientals de fer les coses.

Per tant, vostès ens podrien dir i ens diuen: «Redueixin els consums, establim restriccions, tanquem activitats.» És una opció. Nosaltres en tenim una altra: obtinguem cabals alternatius, impulsem noves tecnologies, aprofitem el nivell de desenvolupament tecnològic que ja ens permet avui començar-nos a plantejar propostes innovadores, no només transvasaments, perquè, si vostès s'hi han fixat –que estic convençut que sí–, dels 300, 350 hectòmetres cúbics, nosaltres aspirem a tenir una aportació externa de l'ordre de 180, 200 hectòmetres cúbics, el 50%.

Per tant, d'on sortiran els altres cabals? La interconnexió de les xarxes regionals per optimitzar la gestió i equilibrar els recursos d'allà on es disposen amb nous equilibris, hi avançarem, i molt aviat en tindrem noves notícies, ho farem. Construirem plantes desalinitzadores al litoral català, i ja hem iniciat el primer projecte, i el nostre propòsit és que en puguem construir en els propers anys de l'ordre de tres o quatre instal·lacions que ens aportin entre 70 i 100 hectòmetres cúbics de noves aportacions. Impulsarem un ambiciós programa d'utilització de les aigües depurades de l'important, ja, desplegament del Pla de sanejament de Catalunya, amb l'aprofitament estimat de l'ordre d'entre 40 i 100 hectòmetres cúbics més per a nous usos que puguin restituir cabals ecològics o altres consums avui insatisfets. Promourem l'estalvi, com estem fent i suposo que vostès estan veient i observant. Millorarem la gestió de la demanda. Impulsarem controls i restriccions, com hem fet i avui encara estem fent amb el Decret de mesures per lluitar contra la sequera que tenim en vigència i que ens ha permès, aquest any, amb menor pluviometria, amb menors aportacions als nostres sistemes, un estalvi, amb relació a l'any passat, de l'ordre del 20% dels recursos de què es va disposar, i continuarem, d'alguna manera, limitant, controlant els usos hidroelèctrics, els usos recreatius, els usos..., impulsant modernització i programes d'estalvi també en l'agricultura.

Tot això és el que no només estem disposats a fer, sinó que ja estem efectuant. Però tot això continua necessitant una aportació externa, sense la qual no podem satisfer les demandes socials, les necessitats ambientals d'aigua.

I és en aquest escenari en el qual la proposta d'una aportació externa, recollida a la Resolució del Parlament aprovada, contemplada en el pacte assolit entre tres forces polítiques del Parlament de Catalunya, contemplada en els nostres propòsits d'actuació des del Govern de Catalunya, és aquí on aquesta proposta d'aportació externa, complementada amb totes aquestes altres estratègies i iniciatives, creiem que és raonable i justificable.

D'on ha de venir aquesta aigua? I no és que en tinguem cap dubte: nosaltres sempre hem proposat –sempre hem proposat– que aquesta aigua pugui venir d'un transvasament extern des del Roine, per les seves repercussions ambientals mínimes; per la seva possibilitat, fins i tot, de conflictes socials menors que els que presenta qualsevol altra aportació; perquè els costos econòmics i financers creiem que poden ser també assumibles amb el finançament de l'Estat; perquè creiem, en definitiva, que, comptat i debatut, presenta un balanç

ambiental –ambiental, que vol dir amb visió global– molt millor.

Hem avançat..., si més no el Govern de l'Estat finalment ho va estudiar com una de les possibles alternatives a aquesta aportació externa; és un pas endavant notable. Però, de la mateixa manera que algú en aquesta cambra també parlava –i deixin-me que ho aprofiti una mica– de sobirania al voltant del tema de l'aigua, crec que també el Govern de l'Estat té una certa visió d'aquesta polèmica sobre la sobirania al voltant del tema de l'aigua. Crec que, tard o d'hora, s'acabarà imposant el sentit comú, que –si m'ho permeten– és el que, evidentment, ens fa absolutament previsibles, senyor Vendrell. Vostè ha dit: «Cap sorpresa, era previsible.» És que el sentit comú s'endevina, i és el que ens porta guiant la nostra actuació des de fa temps, i el continuarem aplicant al màxim possible; més enllà, a vegades –i a vostès els reconec la coherència dels seus plantejaments–, que amb alguna intervenció algú de nosaltres pugui tenir algun element de vacil·lació o algú dels altres signants del pacte –que jo estic convençut que continuarem tirant endavant– en algun moment pugui donar una visió una mica esbiaixada.

Jo em crec el que s'ha signat, jo em crec els diferents alcaldes de l'àrea metropolitana que en el Consell d'Administració d'ATLL, d'Aigües Ter-Llobregat, m'exigeixen com a conseller de Medi Ambient quines són les mesures que estem impulsant per a aquesta aportació externa que, vingui d'on vingui, cal que vingui a nodrir el sistema perquè garantim la qualitat i la quantitat i el subministrament de molts ciutadans de Catalunya d'una manera permanent. Crec, doncs, que aquest és el sentit comú, la clarividència que nosaltres estem intentant aplicar.

S'ha parlat de moltes xifres; no sé si tindrà ocasió, després, senyor president, en el torn de rèplica, de contestar potser algunes de les intervencions que vostès han efectuat, però deixin-me que els digui que estem convençuts que no tenim prou aigua; que cal endegar les estratègies que els he detallat i que no voldria repetir, perquè vostès les coneixen prou bé; que no volem continuar exhaurint i malmetent els nostres aqüífers; que volem fer això compatible amb la prolongació i el continu desenvolupament raonable i sostenible de la nostra societat, però el seu desenvolupament i la garantia d'una qualitat de vida de tots els ciutadans i a tots els territoris; que el nostre capteniment davant d'un pla hidrològic nacional presentat pel Govern de l'Estat és defensar l'aigua per a tots els ciutadans i tots els territoris de Catalunya i defensar l'Ebre, i minimitzar les conseqüències del possible transvasament, del transvasament que finalment es pugui aprovar, que caldrà tenir en compte, i que des del Govern, i sobretot des del Departament de Medi Ambient, exercirem aquesta doble responsabilitat: garantir la disponibilitat d'aigua per a tots els ciutadans de Catalunya, però garantir també la salvaguarda, la qualitat ambiental, el funcionament de l'ecosistema del delta del Llobregat, les possibilitats de desenvolupament futures de les quatre comarques catalanes de l'Ebre. En definitiva, amb aquest doble compromís, nosaltres continuarem treballant-hi.

Ara bé, també m'agradaria acabar essent molt contundent en el nostre posicionament amb relació a aquest Pla hidrològic presentat pel Govern de l'Estat. En primer lloc, necessitem que s'aprovi *un* pla hidrològic; no podem continuar perdent el temps, perquè hi han decisions que avui ja comencen a hipotecar el nostre futur si no s'adopten amb rapidesa. Necessitem un marc de planificació hídrica i hidràulica de l'Estat espanyol que doni resposta a les necessitats que des de Catalunya per primera vegada s'hi han recollit i que cal que trobem la capacitat de diàleg, de negociació, de persuasió, per tirar endavant un pla hidrològic, en el qual, des del Govern de Catalunya, òbviament que intentarem participar-hi, amb la màxima voluntat d'aproximació, de buscar consensos, però al mateix temps de ser rigorosos amb les prescripcions que s'hi continguin.

Exigim que s'acabi aprovant *un* pla hidrològic. Aquest, no. Aquest ni contempla les inversions necessàries que les comarques de Catalunya, les conques de l'Ebre i les conques d'interior necessiten per garantir tot aquest entramat de desplegament de polítiques hidràuliques que necessitem. Creiem..., perquè des del darrer projecte de pla hidrològic que se'n va presentar, amb 1.800 hectòmetres cúbics que sortien de l'Ebre, però amb altres fonts de transvasament per altres comarques i per altres territoris de l'Estat espanyol s'ha passat a un únic punt de subministrament, que és l'Ebre, amb 1.000 hectòmetres cúbics que nosaltres volem calibrar, que creiem que són excessius i que caldrà, segur, reduir i revisar a la baixa per poder-ho practicar. Apostem per –no un nou pacte català de l'aigua; creiem que ja el tenim– un pacte català de l'Ebre, el qual també políticament, socialment i territorialment haurem de –i des del Govern i des de la força política que li dona suport apostem per obrir-lo amb responsabilitat, amb coherència– tirar endavant ben ràpidament.

L'hi reconec, l'hi reconec sincerament, senyora Font: dubtes, sí, sempre en tenim alguns. I les anàlisis tècniques espero que ens atorguin encara un millor nivell –un millor nivell– de concreció i de seguretat. Però la veritat absoluta, jo no sé si vostès –a vegades ho sembla– es creuen que la tenen; nosaltres, no. Per això busquem acords, per això busquem consens, per això busquem estudis d'alternatives, per això volem continuar treballant amb vostès, amb el Grup d'Esquerra Republicana, amb tots els grups del Parlament, per anar acostant tota la nostra capacitat de diàleg i de decisió, que en aquest cas correspondrà al Govern, per trobar la millor de les solucions, que –no ho dubtin– no podrem perdre massa més el temps a prendre-les.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per fer ús del torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Bé, vostè, senyor conseller, insisteix que cal aigua; per reduir la pressió sobre el

medi, per preservar l'entorn, necessitem més aigua. Bé, nosaltres hem fet una anàlisi; creiem que no és justificable, que no és encertada l'anàlisi feta per l'ATLL, però, en tot cas, necessitem més aigua. Vostè parla de 300 a 350 hectòmetres cúbics; deia de fer algunes propostes per aconseguir-ne 374, 374 hectòmetres cúbics sense transvasaments, amb una tercera part dels costos del transvasament, no m'atreveixo a quantificar el temps, però amb molt menys temps del que suposarà realitzar aquest transvasament.

Jo li proposo que fem un veritable esforç per estalviar a les indústries..., ATLL reconeix que es poden estalviar 20 hectòmetres cúbics; l'Icaen parla de fins a 46 hectòmetres cúbics. S'hi han destinat 3.200 tristos milions de pessetes; són diners, evidentment que són diners, però al costat de les xifres de què parlem als transvasaments són molt pocs diners per a dues-centes empreses. Calen més recursos per aconseguir l'estalvi també a les indústries, per aconseguir aquests 46 hectòmetres cúbics que reconeix l'Icaen que es poden estalviar.

La Junta de Sanejament, en la memòria de l'any 98 –referència de dades del 97–, reconeix que es pot recuperar un 40% de la totalitat de l'aigua depurada, la qual cosa representarien 283 hectòmetres cúbics. Parlem que 100 s'han de mantenir per al cabal mínim ecològic dels rius; en queden 180. Evidentment, vostès tenen previst destinar-ne uns quants als camps de golf, i jo els demanaria que se'ls estalviessin, però en tot cas és la seva aposta. Per tant, serien 180 hectòmetres cúbics, la potabilització dels quals tindria un cost aproximat de 25.000 milions de pessetes.

Actualment es bombegen del subsòl de l'àrea metropolitana 30 hectòmetres cúbics d'aigua que van a parar a les clavegueres, 30 hectòmetres cúbics d'aigua més, que també, evidentment, podríem aprofitar adequadament.

Aigües de Barcelona està preparant un projecte per captar i potabilitzar les aigües de l'aquífer del Besòs, que permetrien un aport de 15 hectòmetres cúbics més; el cost de la potabilització serien 1.200 milions de pessetes.

A l'Agenda 21 de Barcelona es calcula que es podria recuperar amb l'aprofitament dels pluvials –això ja els ho deia a la Comissió de Recursos Hídrics–: aprofitem l'aigua que va a parar a les teulades, canalitzem-la, establim una llei; qualsevol edifici que es construeixi nou..., i, evidentment, el senyor Nadal, que va sobrat d'aigua, ho troba una ridícula, com l'aigua de rentar-nos les dents, evidentment; malgrat que després el senyor Maragall ho proposi, però, en tot cas –però, en tot cas–, hi ha gent que ens creiem i que ens prenem molt seriosament el problema de l'aigua i no ens sembla cap ridícula qualsevol metre cúbic d'aigua. I, per tant, proposem també que es recullin, que es recuperin tres hectòmetres cúbics a tota l'àrea metropolitana a partir dels aprofitaments dels pluvials dels pisos.

També afavoriria el manteniment de la qualitat de les aigües el control dels vessaments industrials que encara hi han incontrolats als rius, i això no ho quantifico; els habitatges amb aforaments que llencen a la claveguera

ra una gran quantitat d'aigua, si es fes un canvi d'aforaments a comptadors, també n'estalviarien; encara es perd un 15% en la xarxa de distribució, segons dades de la pròpia ATLL, es perden uns 40 hectòmetres cúbics l'any, que tampoc no els comptabilitzo; existeixen nombrosos electrodomèstics que afavoreixen l'estalvi d'aigua; hi haurien moltes altres petites mesures que ja no les compto i que, evidentment, proposaríem. Amb això, podríem tenir 374 hectòmetres cúbics més d'aigua per només 41.700 milions, davant dels 667.000 milions que suposa el transvasament.

Però vostès em temo que no ho faran; potser faran alguna d'aquestes mesures, però vostès, segurament, no tindran la valentia política de dir als constructors que sí, els pisos, a partir d'ara, costaran unes desenes de milers de pessetes més perquè cal recollir l'aigua que va a parar a les teulades. Això és el que ens temem que no faran; el que sí que fan és autoritzar camps de golf. El que temem que no faran és invertir seriosament en una campanya de sensibilització –en parlàvem aquest matí i ho deia, també, en la passada interpellació–: els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen la sensació quan malmeten l'aigua que estan fent alguna cosa mal feta? Malauradament, avui encara no. Però és que amb campanyetes, com s'estan fent, de 50 milions, de 100 milions, davant dels 167.000 milions que es volen destinar al transvasament, són pocs recursos perquè la gent realment s'ho cregui, perquè realment es faci una política d'estalvi, i això també ens temem que no ho faran; però el que sí que faran és autoritzar –com van fer al mes de març– noves plantes embotelladores al Montseny, a Aigües del Montseny. Per tant, continuar malmetent aquests aqüífers.

El que tampoc ens temem que faran serà planificar una gestió seriosa de les conques internes per ser autosuficients, i ens temem que sí que permetran el transvasament. Aquestes petites gestions donen vida a tothom; aquests grans transvasaments, no; aquests grans transvasaments donen vida només a les grans constructores. L'hi dic sincerament, i m'agradaria que hi hagués també un canvi de posició –dic «també» perquè, si el senyor Maragall no ens enganya, hi ha estat ja pel part del Grup Socialista–: voldríem saber amb qui estan vostès; ho sabrem en el proper Ple, el proper Ple sabrem si definitivament aposten per aquest transvasament. Nosaltres ja ho hem decidit, amb qui estarem, i nosaltres dissabte serem a Amposta, al costat de la majoria dels ciutadans i ciutadanes de les comarques de l'Ebre, que saben que no poden permetre aquest transvasament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. També per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, ha repetit reiteradament que no tenim prou aigua i que, alhora, considera que la gestió que es fa és correcta. És cert, oi? Però, alhora, diu que s'ha d'evitar que es continuïn fent malbé els aqüífers. Això vol dir que, en aquests mo-

ments, reconeix que s'estan fent malbé o que, durant molt temps, s'han estat fent malbé per la contaminació o per la sobreexplotació, exemple de mala gestió. Alhora, diu en futur que garantiran els cabals ecològics; és un reconeixement explícit que ara no s'estan complint. Què passa amb les minicentrals? Ho ha vist, senyor conseller, quan al riu no hi baixa ni una gota d'aigua i pel costat el canal va ple? D'això en diu una bona gestió? Vostè creu que, en aquests moments, la gestió de l'aigua a Catalunya és modèlica?

Miri, senyor conseller, estem en un país mediterrani; hi ha períodes de sequera; sempre ha estat així i continuarà estant així, si no hi ha uns canvis inesperats. Això vol dir que hem d'adequar el creixement a aquesta realitat, si realment ens creiem això del creixement sostenible; si vivim en un país amb períodes de poca aigua, no podem pretendre viure com en un país on hi plou cada dia. Vostè diu que s'ha de pensar en les noves necessitats de futur, que si s'incrementen les activitats i el creixement econòmic previsiblement s'incrementarà el consum d'aigua. No creu que es podria mirar, precisament, a l'inrevés? Que s'haurien d'aprofitar aquestes noves activitats, aquest nou creixement econòmic per fer noves lleis, per fer noves propostes que serveixin per fomentar l'estalvi o la reutilització i que, fins i tot, amb totes aquestes mesures que anem dient tant, i que recordaré ara més endavant, d'estalvi i reutilització en diversos indrets, a la indústria, l'agricultura, en els domicilis, fins i tot, es podria compensar aquest increment d'activitat.

Senyor conseller, si es fan totes les infraestructures –que a vostès tant els agraden les infraestructures– que ens ha dit en la llista aquesta, començant pel transvasament, sigui del Roine o sigui de l'Ebre; les dessalinitzadores –què n'ha dit, sis? Déu n'hi do–; els sistemes de reutilització... Home, tanta infraestructura, que tota serveixi per tenir més aigua, potser després ens en sobrarà. Bé, segur que ja trobarem la manera de malgastar-la; si més no, de no utilitzar-la gaire ecològicament. Nosaltres insistim en un altre tipus de gestió de l'aigua, i per això creiem que necessitem, que Catalunya necessita un pla hidrològic de les conques internes, un pla hidrològic que contempli mesures importants d'estalvi. Per exemple, en l'àmbit industrial, ja ho deia el senyor Vendrell. Vostè creu, senyor conseller, que la indústria fa tot el que es podria fer, en aquest moment, per estalviar l'aigua? Estic seguríssima que no. Existeix un centre, el d'Empresa i Medi Ambient, abans del d'Iniciatives per la Producció Neta, que està al servei de les empreses per fer diagnòstics per la minimització o perquè no gastin tanta aigua. A quantes empreses de les que tenim en el país arriben? A quin tant per cent? Jo diria que és –perdó, per la paraula– però ridícul, un percentatge ridícul.

Què passa als domicilis? Segur que estem aplicant les mesures d'estalvi que no sigui això de tancar l'aixeta quan ens rentem les dents? No caiguem en l'anècdota. Mesures d'estalvi reals en els domicilis, començant perquè, en el moment en què es construeix un edifici, ja es construeixi pensant que hi ha uns materials per a la construcció amb els quals es fa més fàcilment estalvi que amb altres. Hi han aixetes que estalvien aigua, hi

han telèfons de la dutxa –o com es digui l'aparell aquest– que també estalvien aigua, hi han cisternes de wàter que hi han diferents posicions, que una permet abocar menys aigua que l'altra. Em sembla, senyor conseller, que aquí hi han moltes mesures a portar a terme i que, per tant, demostren que, en aquests moments, la gestió no és veritat que sigui una gestió correcta.

Permeti'm recordar, a més a més, això que deia abans que les mesures més idònies ho són ambientalment i econòmicament, i que vostè insisteix en altres mesures que són la ruïna: el transvasament del Roine, amb un cost de 150.000 milions de pessetes de cost de construcció, amb una despesa fixa anual de 3.400 milions de pessetes i una de variable d'uns 9.000 milions de pessetes. No és que vulgui marejar el personal amb xifres, però és que són molts diners. Amb aquests diners, és que podríem haver estat aplicant moltes altres de les mesures que he anomenat anteriorment per facilitar l'estalvi i la reutilització. I com que no tinc massa temps, sé que queda un element pendent, però que espero que el puguem debatre també, quan sigui el moment, en el proper Ple, que hi ha tot l'aspecte de la qualitat de l'aigua, que he enumerat una miqueta en el moment de plantejar tota la problemàtica dels aqüífers.

Bé, ens sembla, senyor conseller, que no és veritat que fem una bona gestió, que a Catalunya es faci una bona gestió. Ens sembla que s'ha de sensibilitzar la gent, però també s'ha de facilitar que la gent, els ciutadans, les empreses puguin portar a terme aquestes mesures, i creiem que, amb uns esforços en una direcció adequada, tan sols amb la meitat dels diners que tenen pensats de gastar amb aquestes multimilionàries infraestructures, potser no podríem dir que a Catalunya ens falta aigua, com s'està dient en aquests moments.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Per al torn de rèplica, té la paraula, l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyor diputat, disculpin: necessitem més aigua. No ho dic jo –perdonin–: ho diuen i dedueixen els tècnics, els estudis que hem anat realitzant en els darrers anys, els representants institucionals de més del 80, 85, 90% dels ciutadans de Catalunya. Necessitem aigua per a tothom i per a tots els territoris, ho reitero. I estem en el bon camí, estem en el camí de reutilització de les aigües depurades, d'interconnectar les xarxes regionals, d'aprofitar millor els alts recursos existents, de desplegar desalinitzadores al litoral, de reduir el transvasament del Ter, de recuperar la qualitat dels aqüífers de la Tordera i del Carme - Capellades, de garantir cabals ecològics al Llobregat, al Ter, a la Noguera Pallaresa, de treballar per minimitzar i controlar i acabar amb la contaminació per nitrats dels nostres aqüífers. Per a tot això, necessitem més aigua. D'avantprojectes o d'estudis teòrics i tècnics –perdonin–, de fer una mica d'aportació teòrica, no per jugar, però allò per projectar un cert monopoli hidràulic, en podríem fer molts.

Però la veritat és que estem avançant en reduir els consums industrials. A través de l'Agència Catalana de l'Aigua, amb tot el suport i promoció de les empreses i indústries, com el Centre d'Iniciatives per la Producció Neta, avui Centre per l'Empresa i el Medi Ambient, estem avançant i estem reduint els consums industrials; estem desenvolupant, des del Departament d'Agricultura i en coordinació amb el Departament de Medi Ambient, projectes de modernització i de disminució dels consums en els regs agrícoles a Catalunya; estem avançant i hem aconseguit –finalment, hem aconseguit– el finançament per garantir la reutilització dels cabals depurats a la gran depuradora d'Europa que s'està construint al Prat i que garantirà que, des de Sant Joan Despí fins avall, el Llobregat gaudeixi tot l'any d'un cabal ecològic segur, garantit i que ens permeti això, al mateix temps, alliberar nous recursos hídrics.

Si el problema –i no l'han vostès simbolitzat, però en parlem reiteradament i, a vegades, en fan una certa bandera–, si tot el problema de tot el nostre dèficit hídric està en l'hectòmetre i mig que consumeixen les plantes embotelladores a Catalunya, o els set hectòmetres i mig –deu hectòmetres, senyor Boada?– que consumeixen tots els actuals i futurs camps de golf que puguin haver-hi al país, en comparació als 2.000 hectòmetres cúbics que utilitzem per a tots els usos, cada any, a les conques internes de Catalunya, si aquest és el problema, em sembla que el tindrem resolt ben de pressa. No és aquest el problema: és un problema de present, és un problema de futur.

Han parlat de la majoria de la gent de l'Ebre. Hi ha molta gent inquieta, inquieta pel tema de l'aigua, però també jo diria que més inquieta encara per les seves perspectives de futur i, a partir del tema de l'aigua, manifesten aquesta inquietud. Hi ha gent que ho fa legítimament, hi ha gent, a vegades, que ho excita una mica artificiosament. Però la veritat és que no és –creiem nosaltres– el sentiment generalitzat de la gent de les terres de l'Ebre. Creiem, en tot cas, que aquí cal major capacitat de persuasió, de negociació, de diàleg, d'entendre que estem des del Govern de Catalunya també –i ho explicarem– defensant els seus interessos i els seus problemes de present i de futur, i també necessitem que tots plegats hi aportem una mica més, tots plegats, de responsabilitat a l'hora d'exposar els nostres plantejaments.

Dit això –deixin-me acabar–, tenim o no tenim les millors platges de la Mediterrània? (*El Sr. Boada i Masoliver diu: «No, no.»*) Sí, sí, senyor Boada, sí. Tenim o no tenim, avui, un procés de recuperació dels nostres rius amb clara progressió de la seva recuperació, ja no només de la seva qualitat biològica sinó de la recuperació de la seva vida?

Es pesca o no es pesca, avui, encara esportivament, però avui, a Sant Andreu de la Barca i a Martorell, al Ter al pas per Ripoll? Es pesca o no es pesca avui? Estem recuperant o no els indicadors biològics dels nostres rius, sí o no? Estem a punt i en condicions de desplegar el segon Pla de sanejament, que ens permetrà arribar a depurar les aigües de tots el nuclis habitats de menys de dos mil habitants en el termini de sis anys? Estem o no, avui, construint ja la depuradora número

tres-cents? Estem o no, avui, a Catalunya al capdavant del compliment de les directives europees en matèria de sanejament i de gestió de l'aigua? Tenim o no tenim una de les legislacions més avançades en matèria de regulació i de gestió, d'aprofitament i de planificació de l'aigua, amb la Llei de l'any 99, avançant-se, fins i tot, a la directiva europea que encara està en tràmit d'aprovar-se? Tenim o no tenim el primer cànon ecològic sobre l'aigua, aprovat des de fa anys per aquest Parlament, que tota la societat catalana ha d'estar avui assumint que tots els sectors han fet seu amb esforços i sacrificis? Ho tenim. I és que tenim una altra condició. Vostès han parlat de la nostra vocació, del nostre vincle mediterrani, i jo també en parlo sovint, però deixin-me que els digui: no aquest conseller, no aquest Govern, només, sinó el compromís de la societat catalana i la seva peculiar manera de garantir la qualitat de vida per a tots els ciutadans ha fet que avui estiguem gaudint i oferint a la nostra societat uns nivells de qualitat de vida equiparables als estàndards i als nivells europeus amb uns recursos naturals, en aquest cas, amb uns recursos hídrics molt lluny dels estàndards i de les disponibilitats de què Europa disposa.

I aquest és símptoma clar i evident –en el qual alguna responsabilitat deu tenir-hi, alguna, el Govern de Catalunya– que la societat catalana ha desenvolupat un model de creixement, de benestar i, avui, un model de política ambiental que dona resposta a aquest requeriment i a aquesta exigència de progrés, de benestar, de qualitat de vida, a partir de la gestió, a vegades difícil, amb un equilibri fràgil, però que hem de continuar garantint i millorant, en aquest cas, dels nostres recursos hídrics. Creiem que aquesta és la política ambiental que necessita el nostre país, perquè, mentre discutim sobre teories de si veurien o no escenaris hipotètics, legítims, d'aprofitar l'aigua que cau de les teulades..., però quan parlem d'això, hem d'entendre que, quan plou, precisament, és quan no falta massa aigua, i que per aprofitar l'aigua de les teulades per donar subministrament als ciutadans de Catalunya necessitaríem unes capacitats de regulació que desbordarien les nostres possibilitats. Si anem discutint, mentrestant, sobre escenaris hipotètics en què la demanda d'aigua podria ajustar-se a l'oferta, o si els transvasaments poden ser o són, o no, més o menys ecològics, posats a fer també, també ho farem, però també podríem començar a discutir sobre si dessalar l'aigua és ecològic o no, o si establir uns canals de manteniment en els rius mediterranis és ecològic o no, si tenim un règim pluviomètric tan variables, si tot plegat, continuéssim en aquest àmbit de discussió i de debat, excessivament, legítimament, però excessivament –creiem nosaltres– teòric, avui, mentrestant, avui, hi ha a Catalunya gent i pobles amb els pous que s'estan assecant. I els pous s'estan assecant fins i tot per sobre dels nivells de les plantes d'embotellament que hi han al Montseny. Ho saben –ho saben– perquè el canvi global i el canvi climàtic, al qual Catalunya també ha de contribuir, també ens afecta d'una manera o altra. Però mentre podríem dedicar la nostra atenció, exclusivament, a debatre quinze anys més quin pla hidrològic necessita aquest Estat, i en aquest cas Catalunya, nosaltres apostem, més que per anar continuant amb un procés d'elucubració permanent d'alternatives,

aquest, creiem que és el temps per actuar, és la responsabilitat dels qui governem i volem donar resposta a les necessitats reals, actuals i futures dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre política universitària, amb especial referència a la recerca (tram. 300-00160/06)

El quinze punt de l'ordre del dia està ja substanciat, com vostès coneixeran. Passem, per tant, al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre política universitària, amb especial referència a la recerca, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Ens centrarem en aquesta interpellació en la política de recerca i no només en la que es fa a les universitats, encara que reconeixem que les universitats en el nostre país són la institució on pivota bàsicament la recerca.

I dir que la recerca és important per a un país i que ho és per a Catalunya pot ser un tòpic, segur que en aquesta afirmació estem d'acord tots els grups de la cambra. Veure quina és la forma més efectiva per potenciar la recerca i controlar els seus objectius i qualitat pot marcar ja diferències, segons siguin les prioritats i les actuacions que s'estableixin. Per al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, aquesta no és una qüestió secundària –i ho vull subratllar– perquè estem convençuts de la importància cabdal que té la recerca com a inversió de futur, per no ser dependents de l'exterior, per propiciar processos d'innovació tecnològica. I n'estem convençuts des d'una perspectiva eminentment social: la innovació tecnològica és un factor bàsic per a la dinamització econòmica i la creació d'ocupació, per tenir un teixit industrial propi que afronti les variacions del sistema econòmic, i sense el qual no tenen sentit les empreses de serveis, que impulsi noves formes de produir basades en el criteri de la sostenibilitat, que propiciï la cohesió social i l'equilibri territorial.

Ja hem dit en diverses ocasions, i així ens ho ha proposat en aquest Parlament ja l'il·lustre diputat senyor José Luis López Bulla, que cal que ens dotem d'un pacte social per a la innovació tecnològica on tinguin veu els diferents sectors implicats: l'Administració, les empreses, els sindicats, les universitats, i no hi ha innovació tecnològica si no hi ha recerca, n'és el fonament. Cal que es faci recerca perquè hi hagi innovació i cal que hi hagi innovació per mirar amb confiança el futur.

A Catalunya, la recerca està passant, avui, per una situació delicada, o, més que delicada, la podríem quali-

ficar de greu. Falten recursos i falten investigadors, i, a més, els grups de recerca es troben en una situació atzarosa respecte a la continuïtat del seu treball. Hi ha desànim, senyor conseller, hi ha desànim, i també, en alguns casos, irritació per la situació actual. I no sóc catastrofista, no ho dic jo, que la recerca estigui per mals moments, ho diuen els vicerectors de recerca de les universitats catalanes, que el febrer passat van signar el manifest declaració de la situació crítica de la recerca a Catalunya, en unes jornades organitzades, per cert, pel llavors Comissionat per a Universitats i Recerca. Tenim un molt bon potencial en les nostres universitats i centres de recerca, personal dedicat amb vocació i molt bona preparació. No són els recursos humans els que fallen, és la conjuntura política actual i és la situació estructural en què viu la comunitat científica la que està provocant l'existència d'una situació difícil i que cal superar.

Fem un diagnòstic: he dit dues qüestions, la situació política actual i una situació estructural. Hi ha una qüestió de conjuntura actual que deriva, evidentment, dels problemes creats per les actuacions, o, millor dit, per la manca d'actuació, per la desídia –diria jo– del Ministeri de Ciència i Tecnologia. Hi ha una discontinuïtat en el finançament de grups de recerca, alguns dels quals tenen subvencions que estan depenent de convocatòries que o bé no han sortit o bé que s'estan endarrerint. Vull recordar, per exemple, que els ajuts, les accions integrades no han sortit, que des de l'any 97 no es convoquen ajuts d'infraestructura científica i que, en tot cas, la CIRIT sí que ho ha continuat convocant però falta un gruix molt important, que s'han endarrerit les convocatòries per als projectes d'investigació –les que havien de sortir el setembre o a l'octubre, la convocatòria va sortir el març i la resolució encara no s'ha fet–, i això té també repercussions en els programes associats a projectes. A més a més, per afegir-hi una guinda ja, s'estan endarrerint els pagaments dels projectes i subvencions ja concedits. I tot això, evidentment, ocasiona un perjudici considerable a l'activitat investigadora, que no es pot interrompre esperant reestructuracions de ministeris o per problemes de gestió que els són aliens. Els danys –i vostè ho sap molt bé, senyor conseller– poden ser, solen ser irreversibles, perquè recuperar la confiança dels equips, el ritme de treball i les oportunitats perdudes costa molt, i entenem que cal donar continuïtat al treball dels grups de recerca com un factor bàsic que cal aconseguir. Un dels problemes el tenim en la situació actual a Madrid, suposo que estarem d'acord que això està provocant molts problemes als grups de recerca, però la situació crítica prové també d'una situació estructural en què viuen els grups de recerca a Catalunya.

Cal dir que en les últimes dues dècades el nostre país ha sabut situar-se al nivell de desenvolupament dels països de la Unió Europea, que s'ha observat un creixement quantitatiu en la producció, i també qualitatiu en l'estructura econòmica i social de la societat catalana i espanyola, però el que cal subratllar és que, en contrast amb d'altres països industrialitzats, aquest desenvolupament no ha pivotat sobre un bon nivell de la recerca científica i tècnica, i, més aviat, el que jo subratllaria és que és freqüent veure com la nostra indústria paga

royalties per tecnologia estrangera i que és difícil trobar empreses amb un nivell significatiu de recerca. Les diferents administracions, tant estatals com autonòmiques, tampoc han demostrat una particular sensibilitat en aquests aspectes. És cert que durant els governs socialistes a Madrid hem pogut observar un millorament tant en finançament de recerca com en la racionalització de la seva organització i la mateixa introducció d'objectius i un sistema d'avaluació que va aconseguir ser, en el seu moment, força eficaç i objectiu, i que, en el cas de la Generalitat, va ser la redacció del primer Pla de recerca, l'any 93, i la creació de la CIRIT, fet que va suposar un tomb important.

No obstant, el finançament aportat durant tots aquests anys ha estat molt insuficient, inferior al que altres països del nostre entorn destinen a la recerca, i això condueix a un cert estancament científic i tècnic que és culturalment inacceptable i econòmicament no rendible. Vull recordar que l'aportació a la investigació, que per part de l'Administració es situa en un 0,9% del producte interior brut, en el cas d'Espanya, és lleugerament superior en percentatge, en el cas de Catalunya, se situa aproximadament en l'1,1% del producte interior brut, i que, en tot cas, les xifres continuen sent insuficients, amb xifres generals, si no m'equivoco –vostè les ajustarà més, senyor conseller–, són aproximadament uns 20.000 milions de pessetes el que es destina a recerca més desenvolupament per part de l'Administració pública catalana. Unes quantitats que, hi insisteixo, en tot cas són insuficients.

Per altra banda, també cal dir que la implicació del sector productiu en la recerca és baixa, el sector productiu privat és baix. En aquests últims anys, hem assistit a un important acostament entre la universitat –que torno a significar que és, de fet, la institució que més recerca realitza en tots els àmbits i, per tant, el professorat universitari, el principal capital humà en el camp de la investigació–, hem assistit, deia, a un important acostament entre universitats, empreses i administracions, i això ha suposat la instauració de contractes que prefiguren un nou marc de relacions científiques i tecnològiques que, en part, condicionen l'orientació de la recerca que es fa a les universitats i centres. Aquestes relacions aporten un significatiu increment de fons per a la recerca en el temps que et marca la universitat –i em refereixo aquí, en aquest cas, especialment a la universitat–, amb una nova via de prestació de serveis a l'exterior, que dona lloc a línies de recerca més aplicades i finalistes. Aquests grups requereixen noves estructures, la creació de noves plantilles i d'investigadors i tècnics, i malgrat això, i malgrat aquest major acostament, les empreses continuen preferint importar tecnologia i desconfien del valor intrínsec de la universitat per a les seves necessitats.

En aquest nou marc, s'ha d'assenyalar el paper de la Generalitat de Catalunya. En tots aquests anys, hem pogut constatar com el Govern de la Generalitat no ha sabut formular una política de potenciació de la recerca, s'ha limitat a crear o potenciar alguns instituts, sense que això s'inscrivís en una planificació d'abast general, i els que es preveuen fer ara –i això ens preocupa, senyor conseller– es fan d'esquenes a les univer-

sitats. S'han elaborat dos plans de recerca que han permès avançar en la racionalitat, però es pot constatar com els fons existents han sigut insuficients i s'han distribuït de forma no transparent. Les universitats estan fent esforços considerables al seu torn, però no n'hi ha prou.

Avui, senyor conseller, cal donar solucions culturals als problemes que té plantejats la societat, i solucions científiques. A Madrid, les coses van malament; aquest Ministeri de Ciència i Tecnologia no arranca, però els problemes vénen d'abans, i aquesta part, que correspon a Madrid...

El vicepresident primer

Senyora diputada, ha exhaurit vostè ja el seu temps.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, acabo de seguida, senyor president. I el que li volia assenyalar és que no podem, en tot cas, ser-hi indiferents perquè, en definitiva, senyor conseller, vostè és responsable de la situació de la recerca a Catalunya. I, per d'altra banda, també entenem que cal millorar les condicions de la recerca, garantir els fons necessaris, afavorir la interrelació entre grups i coordinar esforços, millorar, en definitiva, l'estructura i l'organització de la recerca. I per a això es requereix voluntat política, i ens consta, senyor conseller, que vostè té la voluntat de donar un fort impuls a la recerca. Voldríem que la creació de...

El vicepresident primer

Senyora Comas, senyora Comas, ha exhaurit, i a bastament, el seu temps. Té encara el torn de rèplica, l'hi recordo.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Acabo ja de veritat. Només dir que m'agradaria que aquest nou Departament signifiqués una nova etapa quantitativament i qualitativament diferent en la política científica en el nostre país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Senyor president... Senyora diputada, ha tocat tants temes que jo, per compensació, hauré de ser breu. Hi ha un primer tòpic amb el qual estic d'acord: la recerca és molt important, no tant per estalviar-nos d'importar tecnologia –cada vegada n'importarem més–, sinó per ser exportadors de tecnologia, que és el signe del que és un país, realment, a la frontera. I el segon tòpic amb el qual estic d'acord és que els fons per a la recerca són insuficients; sempre en necessitarem més i de totes les fonts.

Sé que hi ha un estat de desànim a la nostra comunitat científica, i és un estat de desànim que em sembla –i

vostè ho ha dit– que té..., una font, l'ha dita, i és el cert desori que hi ha en aquest moment a l'Administració dels projectes, etcètera, per part del nou Ministeri de Ciència y Tecnología. Cregui que en això estem fent la nostra feina, que és transmetre el sentiment de la nostra collectivitat científica, i que se'ns ha dit –i jo vull tindre confiança en l'equip que està a càrrec de qüestions de ciència i tecnologia– que aquests problemes s'arreglaran. Aquí transmeto el que se m'ha dit, però estem en contacte permanent, però depèn d'ells.

La segona raó és més estructural, i la menciono jo mateix: és que, també per raons històriques –que sí que vénen al cas, i, per tant, vostès saben quines són–, el gruix de la nostra investigació és a les universitats. No tenim un sector tan ampli de, per exemple, Cesis o de Ciemat o d'INTA, com tenen en una altra –no cal dir «altres»– comunitat autònoma, la qual cosa vol dir que el creixement de la nostra massa de recercaires –cosa absolutament necessària– s'ha donat en el passat seguint l'increment de docència universitària. Això s'ha parat ara i, per tant, accentua la crisi de creixement del nostre cos d'investigadors. És un problema greu, és un problema en el qual hem de tractar de fer coses, i ho estem tractant obrint vies de contractació salarial, de contractació laboral, que puguin facilitar que hi hagi una certa renovació i que s'hi puguin anar incorporant els joves, tant els que estan aquí com els que s'estan formant a l'exterior.

Finalment, suposo que li haig de donar les gràcies perquè, encara que ho hagi dit molt de passada, ho ha dit, que la CIRIT ha fet les convocatòries que havia de fer, que no s'ha saltat cap convocatòria, i, per tant, en això vull manifestar un cert orgull, i ho continuarem fent. I, per emfatitzar aquesta necessitat, molt aviat es presentarà en aquesta cambra el Projecte de llei d'agència d'ajuts universitaris i de recerca, que hem elaborat, precisament, per garantir que no puguin haver-hi desoris arran de cap canvi ministerial.

També puc dir que, és clar, els diners de recerca són sempre insuficients, però també puc dir –això no ho ha dit, però, per tant, ho dic jo– que els diners que dediquem a recerca han augmentat, pel que fa a la DGR i CIRIT, i que som optimistes que aquests esforços pressupostaris difícils es puguin continuar fent. No li descriuré ara quina política de recerca tenim –que creiem que és molt coherent, basada en centres i basada en recursos humans–, perquè ens estendríem massa. Ho deixaré, doncs, en aquest punt.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustrada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyor conseller, ha reconegut que els fons de recerca són insuficients, i em diu: «Sempre seran insuficients.» Bé, escolti'm, com a mínim, podem posar-nos un sostre on poder arribar. A mi em preocupa, senyor conseller, que..., no ho ha dit avui aquí, que ha sigut molt breu; ho va dir en la seva compareixença, que considerava que era un important avenç el fet que garantia que

mantindria un increment dels pressupostos del seu Departament amb el nivell de l'increment de l'IPC; res més (*veus de fons*). Vol dir que queden igual, vol dir que (*veus de fons*)..., va dir «increment de l'IPC» –va dir «increment de l'IPC». Què hi haurà l'any 2001 per a recerca? Ho millorarem?

Jo el que li volia transmetre, sobretot, és la situació –que jo abans qualificava d'«atzarosa»– dels grups de recerca. Què significa fer recerca en el nostre país? Ja no només derivat d'aquesta interrupció dels fons que vénen de Madrid, sinó de les condicions en què es fa la recerca. És a dir, no és només Madrid el culpable; aquí també tenim alguna cosa a dir i a millorar. I ja he dit: «S'han fet coses», eh?, n'he fet una valoració, i s'ha avançat molt. Però, per exemple, es fan tota una sèrie de programes..., posem per cas, el de personal tècnic de suport, el de qualitat i el personal tècnic de suport. I aquests programes i la seva dotació tenen a veure amb cicles polítics, no amb cicles d'investigació científica. I el mateix accés que tenen els grups de recerca a aquest personal de suport –hi torno a insistir– no tenen a veure amb els programes de recerca que estan desenvolupant, sinó que tenen a veure amb els programes que en aquell moment ha previst, abans, el Comissionat de Recerca; ara, el seu Departament. Per tant, hi ha una..., és a dir, caldria que els cicles polítics, que van per una banda, s'ajustessin millor a les necessitats i requeriments científics. Suposo que és vostè molt conscient de les dificultats que tenen els grups de recerca per aquests motius, entre altres, d'assegurar la continuïtat del seu personal; suposo que n'és conscient. Hi han problemes normatius i problemes legals que dificulten que els mateixos grups de recerca puguin tenir, per exemple, una base estable en el seu personal, i això és una situació molt greu, i que, a l'hora de gestionar els grups de recerca, aquells que els estan portant endavant, han d'afrontar constantment situacions com aquestes.

És això, la situació atzarosa. No és només que en aquests moments hagin fallat convocatòries: és que els que són responsables de grups de recerca –i aquí sí que ho dic per pròpia experiència, senyor conseller– ens convertim en..., jo de vegades dic «petits empresaris» o «gestors» que ens passem molt temps buscant recursos en un lloc i en un altre i en un altre, i ja està bé que es busquin, és a dir, que arribin recursos de molts llocs, però que finalment, es gasta més temps en burocràcia, per dir-ho així, que en realització de recerca. I aquestes condicions són les que cal solucionar per millorar les condicions de recerca, hi insisteixo, per millorar les condicions de recerca: personal, programes més ajustats als mateixos programes de recerca, fons necessaris...

Esperem, per d'altra banda, senyor conseller, una major contundència en la seva expressió a Madrid dels disfuncionaments. És a dir, no dubto que vostès hauran fet gestions des del seu Departament perquè s'arreglin les coses, però és que ja fa molt temps que dura aquesta disfuncionalitat, i jo crec que caldria major contundència i expressió pública que aquest Parlament està interessat que els grups de recerca de Catalunya tinguin les condicions de treball necessàries, i que Madrid no pot ser un obstacle. I, per tant, això cal afirmar-ho amb més contundència, perquè precisament vostè, com a

conseller, està representant aquests grups de recerca i està sent el responsable de garantir les seves condicions de treball.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable conseller senyor Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Moltes gràcies. Llegeixo, de la meva compareixença el mes de maig: «Proposo que, d'una manera consistent i continuada, aquest –el pressupost d'universitats i recerques– augmenti cada any com a mínim d'acord amb el creixement nominal del PIB de l'any anterior.» El creixement nominal del PIB vol dir la suma del creixement real –per exemple, el 4%– més el creixement de l'IPC –per exemple, el 3,5%. Per tant, si el creixement real és el 4%, amb això s'està dient que es vol que augmenti amb un creixement real de, com a mínim, el 4%, no deixar les coses com estaven, deixar les coses com estaven com a proporció del PIB.

Segon punt, estic d'acord en la qüestió de la necessitat de desenvolupar vies de contractació estables per als grups de recerca. La solució aplicada a la Llei de la ciència, que eren contractes postdoctorals de tres més tres, ha portat a situacions angunioses i precàries i inestables. Ara s'està parlant de cinc més cinc; jo crec que s'hauria de parlar potser de tres més indefinit, o situacions d'aquest estil. Però, efectivament, hem de començar a introduir en el sector de la recerca, d'una manera central, el concepte del contracte laboral indefinit, en comptes de la situació una mica esquizofrènica que tenim ara, on, per una banda, tenim la situació funcionari amb una estabilitat absoluta i, com a imatge de mirall, tenim el contracte precari, sempre amb un termini.

I, en el tercer punt que m'ha mencionat, jo vull dir que, quan vaig començar aquesta feina i la de constitució del nou Departament, vaig donar les gràcies que se'm donés un període de gràcia, i, per tant, penso fer exactament el mateix, pel que a mi respecta, amb el grup que actualment està portant el Ministeri de Madrid: donem-los una mica de crèdit, a veure com es desenvolupa.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa al transport (tram. 300-00070/06)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, i més concretament pel que fa al transport. La formula el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Realment, el cantó de l'esquerra, aquesta vegada, però no el bloc de la dreta, està ben descompensat. Gràcies pels diputats que s'han quedat per a aquesta darrera interpellació.

Bé, el que ens temíem que passaria ja ha passat. El dimarts 11 d'octubre, TV3 donava la notícia: Creu Roja anunciava que no es farà càrrec dels accidents de trànsit fora de les onze zones de què és adjudicatària i de les autopistes d'ACESA amb les quals té un conveni específic. La notícia ha passat més aviat desapercebuda. Malauradament, quan tindrà ressò serà quan l'atenció sanitària a un accident de trànsit es retardi i el retard provoqui conseqüències greus. M'agradaria equivocar-me, però, com diu la dita, «ningú se'n recorda de Santa Bàrbara fins que trona». La resposta donada davant les càmeres de TV3 per part del sotsdirector del Servei Català de la Salut, senyor Doy, va ser la d'afirmar que dels accidents de trànsit se n'ocuparien les empreses adjudicatàries de cadascuna de les restants trenta-set zones, de les quaranta-vuit en què en total s'ha dividit Catalunya a efectes del transport sanitari.

Recordem, per als que no han seguit de prop el tema, que el Departament de Sanitat va convocar el desembre passat un concurs per a l'adjudicació del transport sanitari urgent i el programat. D'aquesta problemàtica, n'hem parlat ja moltes vegades en aquest plenari i en la Comissió de Política Social. Es va dividir el territori català en quaranta-vuit zones diferents, a les quals les empreses d'ambulàncies podien presentar les seves ofertes; cada zona o lot s'ha adjudicat a una única empresa o unió temporal d'empreses. En onze de les quaranta-vuit zones, qui s'ha quedat amb el servei ha estat l'empresa constituïda per Creu Roja -Transports Sanitaris de Catalunya. A les restants, les adjudicatàries han estat empreses mercantils, una per a cada zona. Fins ara, Creu Roja ha cobert el transport sanitari derivat dels accidents de trànsit i dels accidents laborals arreu de Catalunya, ja que estava desplegada a tot el territori català. Aquesta feina, la derivada d'aquests accidents, la cobraven directament d'Unespa, que són les companyies d'assegurança de vehicles, o bé de les mútues laborals, en el cas dels accidents laborals. També hi havia altres empreses privades que feien el mateix a les àrees metropolitanes i a altres indrets de Catalunya.

A partir del nou concurs, que ha entrat en funcionament a la major part de Catalunya a partir de l'1 d'octubre, només queda una empresa adjudicatària a cada zona per fer la feina del transport sanitari urgent i del programat a càrrec del Servei Català de la Salut. Ara bé, el transport sanitari dels accidents de trànsit i dels accidents laborals no figura per res en les obligacions de les empreses adjudicatàries. En no haver-lo de pagar el Servei Català de la Salut, no l'ha contemplat en les noves adjudicacions. Quan preguntàvem què passaria amb els accidents de trànsit, la resposta –se'ns deia– sempre ha estat la mateixa: que els seguiria atenent Creu Roja, que això no era objecte del concurs.

Ara Creu Roja diu que no, allà on no és adjudicatària del transport sanitari a càrrec de la sanitat pública, deixa de tenir les ambulàncies i els treballadors per fer

aquesta feina que venia fent fins ara. En aquests llocs només farà la tasca social. Era de preveure; fa temps que ho veníem dient: cap empresa podria mantenir una estructura en el territori només per fer transport sanitari d'accidents si no fa, a la vegada, el transport dels malalts de la sanitat pública. I era de preveure que això passaria; tots ens adonàvem que quedava un buit legal, sembla ser que tots, menys el Govern de la Generalitat. És que potser el Govern de la Generalitat no té l'obligació de garantir l'atenció urgent i el transport sanitari urgent dels accidents de trànsit arreu de Catalunya? Que la responsabilitat de pagar el servei sigui de les companyies d'assegurances no eximeix el Govern de garantir la resposta urgent als accidents i el corresponent transport amb ambulància cap a l'hospital en el mínim temps possible.

L'altra dia, el senyor Doy, el sotsdirector del Servei Català de la Salut, va afirmar públicament davant les càmeres de TV3 que el transport amb ambulància en els accidents de trànsit el farà allà on Creu Roja no té l'adjudicació la nova empresa adjudicatària. Està clar que cap de les empreses adjudicatàries pot negar-se a activar un servei d'ambulància urgent, quan el centre de coordinació de les urgències la truqui per atendre un accident de trànsit. L'empresa té el deure de proporcionar l'assistència i l'auxili sempre que pugui, però aquest és el tema: sempre que pugui, és a dir, sempre que tingui una ambulància lliure que pugui fer el servei urgent. Ara bé, amb l'adjudicació que s'havia fet a cadascuna d'aquestes empreses no es tenia en compte l'atenció als accidents de trànsit; el dimensionament dels dispositius, ambulàncies, tipus d'ambulàncies i personal no està fet comptant amb els accidents de trànsit. Cap empresa es negarà a atendre els ferits d'un accident de trànsit, si pot fer-ho, si té una ambulància disponible, però, i si no pot? I si massa sovint no pot? Quan es produeix un retard amb conseqüències greus per als ferits, qui en tindrà la culpa? Com es pot exigir la resposta immediata a l'empresa adjudicatària del transport sanitari d'aquella zona corresponent, si entre les seves obligacions no hi figura la d'atendre els accidents de trànsit ni els accidents laborals?

Fins ara he centrat la meua interpellació en aquest buit legal que queda des del nou sistema que han instaurat del transport sanitari, el buit legal pel que fa als accidents de trànsit. Senyor conseller, haurien de reconèixer d'una vegada que tot això ha estat un desgavell. Com que no han planificat correctament els serveis que es necessiten en el territori, la resultant del concurs resulta caòtica quan entra en servei l'1 de juliol en algunes zones, a Girona o a terres de l'Ebre, i es produeixen incidències i retards inadmissibles. Hi ha bases que figuren a l'adjudicació que encara no s'havien desplegat, descoordinació, retards inadmissibles. Els responsables del Servei Català de la Salut s'espanten i amb raó; comencen a revisar què és el que han fet. Les empreses adjudicatàries de totes les zones encara pendents, que ja havien demanat una pròrroga per entrar en funcionament, s'ho miren millor. Demanen ampliar les contractacions. El Servei Català de la Salut pacta amb algunes empreses que facin més serveis i que posin més efectius, que facin tot el que calgui. Ja ho pagarem, quin remei!

Ja ho dèiem, que s'hi hauria de posar més diners; ja sabem que hi ha una part que es paga segons el nombre de serveis, però hi ha un topall en el concurs. Les empreses han negociat les condicions del conveni prèviament a cobrir el servei en el territori, amb retard, l'1 d'octubre. Quant costava abans i quant costa ara? Però on queda el concurs públic? No hem acabat pactant amb les empreses adjudicatàries moltes coses que no estaven en el concurs? Queda garantida la lliure concurrència i la igualtat de tracte pel que fa a les empreses que van presentar les seves ofertes inicialment? Si això és governar..., això no és governar, això què és? És el joc dels despropòsits.

I un nou element a afegir en aquests despropòsits. Hi ha zones en què els ciutadans paguen els mateixos serveis dues i tres vegades –a Valls, a Montblanc–, els serveis de l'empresa adjudicatària. Per una banda paguen els serveis que paguem tots a través del servei del transport sanitari que s'ha adjudicat; per una altra banda, com que hi havia por que la cosa no funcionava i no estava ben dimensionat, s'han desplegat efectius de SEMSA, l'empresa d'emergències mèdiques de la Generalitat, per cobrir les incidències que hi puguin haver, i, a més a més, els ajuntaments, davant de la inseguretat que s'estava produint, han hagut de fer nous convenis amb les noves empreses adjudicatàries, és a dir, que per tres llocs paguem les mateixes coses, o, en tot cas, probablement aquests serveis fan falta, però, en tot cas, el que està clar és que el desgavell que s'ha originat ha sigut important i que en aquest moment el que estem fent és acudir sobre la marxa a arreglar el que vam iniciar malament, que ja a primers de febrer els vam dir que retiressin aquest concurs i que ho fessin bé, que planifiquessin, que ho incloguessin tot.

I, sobretot, una cosa molt important, senyor conseller, el fet de barrejar el servei sanitari urgent i les emergències amb el servei sanitari programat, el que fa és que, en molts llocs, quan l'ambulància, l'única ambulància que hi ha està fent el transport programat, aquell lloc queda sense les ambulàncies i sense la protecció corresponent per fer els casos urgents, i això, si haguéssim separat, com estan fent en molts llocs, els serveis urgents del servei programat, probablement no estaríem amb totes aquestes incidències que contínuament s'estan produint des de l'1 d'octubre, des que va entrar en funcionament el nou servei.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Figueras. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Figueras, jo vull insistir un altre cop, com ja vaig fer en les dues anteriors interpellacions i fa pocs dies en la Comissió de Política Social i a petició del seu Grup, que el concurs del transport sanitari s'ha

fet tenint en compte recomanacions tècniques contrastades pel que fa a les isòcrones, l'activitat històrica, tant sigui la que es finançava a través del Servei Català de la Salut com la que es finançava per altra font, el desplegament de recursos assistencials, que a Catalunya assoleix un molt bon nivell –hospitals comarcals, per exemple–, i tenint en compte l'objectiu final, que era millorar el servei que es venia prestant anteriorment, tant pel que fa a l'activació com a la prestació del servei, amb aquest objectiu d'ordenar aquest servei tant des del punt de vista –insisteixo– de la seva activació com de la prestació del servei.

Jo no insistiré ara en el perquè del concurs, ja ho hem explicat a bastament: la necessitat de donar compliment a la Llei de contractes de les administracions públiques, la necessitat de donar sortida a la voluntat expressada per Creu Roja, voluntat expressada a mi personalment des de feia molt de temps, de potenciar altres línies d'activitat més pròpies d'una organització no governamental, i no la de prestar un servei com el transport sanitari, que es considerava amb un cert grau de professionalitat. D'altra banda, la necessitat d'ordenar el sector de cara a la implantació d'un centre coordinador per a tot Catalunya, i per això era cabdal l'existència d'un únic proveïdor per cada lot, i no de diversos, moltes vegades en competència entre ells a les portes d'un hospital, i, com deia a l'inici de la meua intervenció, la voluntat, sempre la voluntat de millorar el servei.

Tampoc vull insistir en les bases del concurs, que per primera vegada contemplaven l'establiment d'un seguit de lots corresponents a zones geogràficament aïllades. Les bases del concurs parlen del transport sanitari urgent i el defineixen com aquell que requereix curt temps de resposta i una certa preparació de vehicles i del personal que reuneix les següents característiques, situació del pacient, prescripció, etcètera. I això vol dir, també, l'atenció a la urgència, a l'accident en carretera.

No insistiré tampoc en el perquè de l'ajornament. Vostè també en parlava, també ho ha comentat, el que va ser l'entrada en funcionament de les noves empreses adjudicatàries. Però jo sí que vull insistir que els objectius últims del concurs jo crec que s'han aconseguit, i aquests eren, d'una banda, procedir a una ordenació i millora d'aquest servei, establint les bases per a l'òptima coordinació amb altres recursos d'atenció a les emergències, siguin bombers, mossos d'esquadra, altres cossos de policia, i facilitant l'accés i l'activació dels serveis per part dels diferents agents implicats –que després m'hi tornaré a referir– i regularitzar, per altra banda, una situació administrativa, és a dir, d'introduir en la contractació del transport els principis de transparència i lliure concurrència en compliment de la Llei de contractes de les administracions públiques.

Sobre la hipotètica manca de planificació, jo no hi insistiré. Per a nosaltres era cabdal, i ho hem anat explicant, abans de tirar endavant el Pla integral del transport sanitari i l'establiment d'un centre coordinador per a tot Catalunya, ordenar els serveis. No es tracta, al meu entendre, d'una qüestió política, i si em permeten l'expressió, sinó d'una decisió tècnica. El concurs en cap moment ha pretès ser un pla, sinó un instrument més en aquest procés de planificació. A hores d'ara, aquest Pla

integral del transport sanitari el tenim pràcticament enllestit i contempla el desplegament de SEMSA, l'extensió del 061 com un centre coordinador d'urgències sanitàries a tot Catalunya, la coordinació amb les altres entitats responsables de la vigilància de les platges, per exemple, que ha estat també motiu de debat, i altres aspectes.

Tant el Mapa de recursos com el Pla s'han elaborat en coordinació amb la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil del Departament d'Interior, i es posarà en coneixement dels diferents agents implicats: xarxa sanitària, Administració local, etcètera.

Sempre hem reconegut que aquest procés era especialment complex per múltiples raons. Una, i molt important, pel que comporta de subrogació de personal entre diferents empreses, el qual en aquests moments s'està adaptant a la cultura de les noves empreses. Cal tenir present que es tractava del primer concurs de transport sanitari i que, en aquest sentit, l'entitat que realitzava una molt bona part de l'activitat... —de fet, Creu Roja realitzava el 45% de l'activitat dels transport sanitari—, en altres zones del territori, l'activitat ja la venien realitzant altres empreses, que també feien assistència en carretera i aquesta empresa, a més a més, en el cas de la Creu Roja, comptava amb un nombrós personal voluntari, cosa que dificultava aquest procés de transferència d'una empresa a l'altra de la responsabilitat del transport.

Com ja hem explicat, les bases del concurs contemplaven expressament l'obligació per part de les empreses adjudicatàries de subrogar el personal, i tot i que la subrogació dels treballadors presentava, d'entrada, una certa complexitat, podem dir que aquest procés s'ha dut a terme d'una forma correcta i que ara per ara ja s'ha finalitzat, havent suposat la subrogació de prop de quatre-cents treballadors.

L'altre factor de complexitat rau en el tipus de servei i en el volum dels serveis. Cada any es realitzen a Catalunya prop de dos milions de serveis, la qual cosa suposa 5.400 serveis cada dia i 225 cada hora, dels quals prop de 70 són serveis de transport sanitari urgent, podríem dir que cada minut s'activa un servei de transport sanitari urgent.

Per donar alguna dada sobre la complexitat, per exemple, des de l'1 de juliol d'enguany, en què varen començar a operar les primeres empreses adjudicatàries, actualment les noves empreses han entrat en servei en quaranta-quatre lots, a tres lots entraran properament, i un, com vostès saben, ha quedat desert, s'han realitzat 750.000 serveis, dels quals 116.000 han estat serveis urgents.

Quina és la situació actual en aquests moments? Doncs, en aquest moment hi ha a Catalunya 146 bases, abans del concurs n'hi havia 127, i hi ha més de 700 vehicles en servei, dels quals al voltant de 253 vehicles són vehicles de vint-i-quatre hores per a l'atenció sanitària urgent.

Hi ha un altre aspecte que també m'agradaria destacar i que fa referència a les isòcrones. Val a dir que en aquest sentit un 91,5% de la població de Catalunya està

coberta en una isòcrona inferior a deu minuts, entre els deu i quinze minuts trobaríem el 5,2% de la població, i entre els quinze i els vint minuts, el 2,4% de la població. Cal destacar que, a banda d'aquests serveis, dels serveis que proporcionen aquestes cobertures, s'han de tenir en compte, també, les bases de SEMSA, 9 en aquest moment i, com saben vostès, abans de final d'any en tindrem 7 més en funcionament, i les 17 bases de trasllat interhospitalari que no varen ser objecte del concurs.

Què s'ha fet des de l'1 de juliol perquè aquest procés complex s'hagi i es vagi desenvolupant amb normalitat i garantint els serveis que es presten als ciutadans, tant pel que fa referència als serveis programats, com els serveis urgents, i també l'assistència als accidents? Per tal d'assegurar la correcta prestació del servei durant el període aquest de transició entre l'1 de juliol i l'1 d'octubre, s'ha establert tot un seguit de mesures, moltes de les quals continuen, a nivell de les regions sanitàries, establint mecanismes de seguiment, de control del traspàs de l'activitat.

S'ha encarregat la coordinació i la gestió d'aquest servei a SEMSA, que en un futur immediat serà l'encarregada, també, de gestionar el 061; s'han creat comissions de seguiment per analitzar el desenvolupament diari del procés i les possibles incidències que es poguessin produir, la coordinació del desplegament i la detecció i solució de problemes; val a dir que la propera setmana es constituirà una comissió de seguiment participada per l'Associació i la Federació de Municipis de Catalunya, un cop ens han fet arribar els noms dels seus representants, i que totes les regions sanitàries han dut a terme reunions amb les empreses adjudicatàries, els proveïdors sanitaris i els ens locals per informar sobre el procés d'adjudicació i sobre els nous telèfons de referència.

En aquest sentit, per exemple, em sembla que és important ressaltar que abans del concurs hi havia al voltant de cent números de telèfon de contacte, cent números per activat un transport sanitari. Actualment n'hi ha quaranta-un, i a final d'any, com vostès saben, el nostre objectiu és establir un únic número de contacte, el 061.

Jo crec que amb les dificultats que representava aquest transport, aquest concurs del transport sanitari, i que ja he explicat el perquè, crec que, finalment, les coses estan funcionant i que continuarem treballant, continuarem governant perquè funcionin al més bé possible.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor conseller, jo no li he dit que no es podia fer millor de com es feia abans, és evident que no anaven les coses bé i que s'havien de fer les coses millor; que tot ha de millorar, i en aquest tema, i en tot el que és el tema sanitari, evidentment, hem d'anar endavant. Ara, el que no té sentit és fer un canvi com el que s'ha pro-

duït arreu del territori i fer-ho així de malament, és a dir no planificar prèviament.

Vostè em reconeix, senyor conseller, que ara estan fent la planificació, una planificació que estan fent arran d'una moció aprovada en aquest Parlament en el mes de juny, a finals de juny, en què els donem un termini per fer la planificació. Però no s'ha de planificar, abans de fer un canvi i un rebombori com el que han fet?, abans de canviar empreses, de canviar ambulàncies, de canviar personal? No és lògic planificar i fer un pla d'atenció a les urgències i a les emergències a tot Catalunya i un pla per a l'atenció al transport sanitari programat? És evident que ha de ser així, i vostè mateix m'ho diu: «ara estem planificant, no preteníem planificar amb aquest concurs, l'únic que preteníem amb aquest concurs era, doncs, que les coses funcionessin més bé». Doncs no, les coses no van així; quan es governa, les coses s'han de fer d'una altra manera.

Em parla d'unes isòcrones i em diu que només el 2,4% està entre quinze i vint minuts, però no em diu quantes cases hi ha de més de vint minuts, quantes persones –no quin tant per cent–, quantes persones es triga més de vint minuts per atendre una qüestió urgent. Perquè, és clar, tampoc ho podem posar tot en el mateix paquet, no és el mateix un accident de trànsit amb ferits, no és el mateix que altres atencions a malalts que no requereixen la mateixa urgència. I de casos que demostrin que això no va bé n'hi ha molts. A mi no m'ha calgut anar molt lluny: a Molins de Rei, el meu poble, el meu municipi, del qual jo sóc regidora, ja li hem comunicat al seu Departament, a la regió sanitària Costa de Ponent tres disfuncions en el que va del mes d'octubre. Una, un retard de vint-i-cinc minuts en acudir a una col·lisió entre una moto i un cotxe. La segona, una trucada des de l'Àrea de Serveis Personals d'una persona que es trobava malament, que l'ambulància no va arribar a aparèixer, al cap d'una hora vam acabar esbrinant que l'ambulància havia tirat enrere i no va ni trucar a la Guàrdia Urbana per veure on era el lloc, perquè no van trobar el malalt, i era una dependència municipal i no van ni trucar a la Guàrdia Urbana, i es trucava des de l'Ajuntament. La tercera incidència, també un acompanyament a l'Institut Guttmann, aquest, de transport sanitari programat –n'hi ha de tots els tipus–: trenta-cinc minuts més tard del que s'havia acordat. Però és que una vegada la visiten, aquella persona, i acaba a la una, no la recullen fins al cap de tres hores per tornar-la a portar a casa, fins al cap de tres hores va haver d'esperar la persona allà, i era un transport sanitari i, a més a més, l'ambulància ja hi va amb una llitera que no és l'adequada i un vehicle que no està adaptat per al trasllat a l'Institut Guttmann.

L'altre dia, em sembla que és ahir, va sortir al diari el cas de Cervelló: un accident a la Nacional 340, un accident de moto en què, malauradament, hi ha un nen que, evidentment, està clar que aquest cas probablement el nen no l'haurien salvat per anar-hi l'ambulància a temps, però sí que és cert que va arribar primer el metge que arribava des de Bellvitge que l'ambulància que havia de fer el trasllat. Va arribar primer, ho diu el comunicat de la Guàrdia Urbana, ho diu l'Ajuntament i ho han comunicat formalment.

I, senyor conseller, sap que, a vegades, quan es truca al Centre Coordinador d'Urgències, en la meua zona, al 93 333 12 12, surt un contestador automàtic que diu on s'ha trucat i que esperin, «que els atendrem d'aquí a uns instants»? I això és quan truca la Guàrdia Urbana, eh?, els ha passat a moltes guàrdies urbanes que jo conec i a les quals he preguntat, de la meua mateixa comarca, no m'ha calgut anar gaire lluny. L'Ametlla de Mar, de totes maneres, li han comunicat ja quatre incidències de retards de trenta-cinc minuts, de cinquanta minuts, de cinquanta-quatre minuts i d'una hora i setze minuts, en casos diferents i en temes diferents.

No m'ha contestat senyor conseller què passa amb els accidents de trànsit. Vostè em diu que s'havien previst en els concursos els trasllats i els transports sanitaris urgents. De veritat, senyor conseller, els accidents de trànsit hi estaven previstos? Què hauria passat, senyor conseller, quin nivell de calma existiria si les empreses s'haguessin limitat ara a posar en el territori el que està previst en els plans funcionals, aquells plans funcionals que vostès van fer i que defensaven que estaven tan bé abans de fer el concurs?

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Figueras. Per al torn de rèplica, té la paraula el conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo no tornaré a insistir sobre el tema de la planificació, ja n'hem parlat molt, tindrem ocasió, segur, de tornar-ho a fer. No és veritat que nosaltres elaboréssim el Pla del transport sanitari arran d'unes mocions del Parlament, això s'estava fent, però per nosaltres era cabdal ordenar aquest sector, disminuir el nombre de proveïdors i que, per a cada lot, per a cada zona geogràfica hi hagués un sol proveïdor, hi insisteixo, i això ha estat així, es podria haver fet d'una altra manera, escolti, és una decisió, nosaltres ho hem fet d'aquesta forma, i aquest ha estat un concurs, com sempre que passa una situació d'aquestes, d'un canvi en aquest sentit, d'un proveïdor, complex.

No voler veure aquesta complexitat i llavors treure tota una sèrie d'exemples –que després jo m'hi referiré– per dir que això s'ha fet molt malament, i que no hem sabut governar, em sembla que no és del tot veritat i no ho comparteixo de cap manera. Hi ha molts factors que intervenen en aquest concurs i en el desenvolupament d'aquest concurs. Les empreses que han quedat fora, per exemple, doncs, bé, si se'm permet la paraula, han, han... no sé si intoxicat, però han fet denúncies, fins i tot de fets que no havien succeït en aquell moment, etcètera, etcètera; els treballadors que han estat motiu de la subrogació..., és a dir, hi ha una sèrie de factors que han incidit en aquesta imatge que es vol donar d'aquest concurs del transport sanitari, que crec que no és veritat.

Escolti, vostè em parla, m'ha parlat d'una sèrie d'exemples. Però, home, em parla del tema de Cervelló. I, home, jo penso... i ho voldria deixar ben clar, aquest és l'últim cas que vostè ha presentat. Miri,

a les 9,02 el Centre Mèdic Coordinador de SEMSA rep un avís dels Centre Coordinador d'Urgències de Costa de Ponent per atendre un accident de trànsit a la carretera Nacional-II, quilòmetre 1240, a l'entrada de Cervelló. A les 9,03 l'equip SEM Bellvitge surt cap a l'incident, i a les 9,15 l'equip SEM arriba al lloc de l'accident. És que arriba abans, sí, sí, arriba abans que l'ambulància, perquè se l'activa abans, tretze minuts després de l'alerta, i es troba un nen de vuit anys –vostè ho ha comentat– atropellat per un camió, politraumatitzat, que és èxitus, i el seu pare, de quaranta-un anys, policontusionat, en estat menys greu.

En el lloc dels fets hi ha un altre vehicle, que després s'ha comentat que si no reunia les condicions..., no, no, i també s'ha volgut posar dintre d'aquest mateix sac, vostè no ho ha dit, però això s'ha explicat, de fet, en la carta de l'alcalde de Cervelló, això s'explica així. Escolti, aquest és un vehicle que passava per allà, corresponia a la Creu Roja de Sant Boi, estava contractat pel Consell Comarcal i aquest és un vehicle que no té consideració de vehicle de transport sanitari i, per tant, el seu conductor, que en aquest cas era un voluntari de la Creu Roja, no havia de tenir formació com a primer actuant, com d'alguna forma això s'ha comentat, i a les 9,22 arriba l'ambulància convencional, activada pel Centre Coordinador d'Urgències de Costa de Ponent, però que l'activa posteriorment el vehicle d'atenció, el vehicle d'atenció de SEMSA, que és el que arriba primer, que és el que ha de prestar l'assistència. Per tant, home, em treu un exemple que no és d'aquesta forma.

D'aquest concurs, de fet, doncs, bé, espero que, realment, finalment en parlem amb normalitat, però és que se n'han dit moltes, de coses. Per exemple, vostè ha parlat de l'Ametlla de Mar; en aquest cas de l'Ametlla de Mar hi ha dos funcionaris de l'Ajuntament que estan adscrits a la Creu Roja i que, per tant, no es podien subrogar a l'empresa que havia guanyat el lot corresponent, i, per tant, l'Ajuntament vol continuar prestant aquest servei i ho fa amb aquests dos funcionaris que té.

Però, per exemple, el cas d'Ulldecona, que ha estat motiu de discussió en els diaris i que, fins i tot, una diputada seva en va encapçalar una manifestació, home!, és un cas que resulta que, ara, hi estem pitjor després del concurs, perquè abans teníem tres ambulàncies. De les tres ambulàncies, un vehicle tenia autorització de Política Territorial com a camió i es va donar de baixa l'1 de gener de l'any 2000; l'altre vehicle, ja no es va autoritzar l'any 1998, perquè l'ambulància tenia més de vuit anys, que era el temps màxim per acreditar-la; dels tres, només n'hi havia un que estava en condicions, i el concurs, el concurs del transport, col·loca un vehicle vint-i-quatre hores i un vehicle de suport. Per tant, ha millorat la situació, el que passa és que les explicacions que s'han donat en alguns llocs han motivat una sèrie de queixes que, en molts casos, en molts i molts casos no tenen un fonament. I en el cas d'Ulldecona, escolti, tenien tres vehicles però tenien dos xofers, per tant, no podien funcionar els tres a l'hora, però s'ha venut a la població que anaven a pitjor, quan no és veritat.

Escolti, tingui el convenciment, jo penso i saben que ho hem dit alguna vegada, que governar moltes vegades sempre és prendre decisions, és prioritzar, és evidentment actuar; crec que nosaltres ho hem fet, que ho continuarem fent per millorar el transport sanitari. I hi insisteixo, el transport sanitari, el concurs del transport sanitari contemplava també l'assistència al transport sanitari urgent, i el transport sanitari urgent contempla, a la vegada, el transport sanitari que es dona en el cas d'un accident. Això és així i ha de ser d'aquesta forma i les empreses s'han compromès a fer-ho i ho faran; tingui la seguretat que ho faran.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Substanciat aquest punt de l'ordre del dia, se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dimecres, 1

V legislatura
Primer període

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 1
Dimarts, 5 de desembre de 1995

V legislatura
Primer període

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any.

Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impressos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es farà **exclusivament**:

a) Per transferència bancària, a nom del PARLAMENT DE CATALUNYA, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, entitat 2100, agència 3018, del Pla de Palau, núm. 2, 08003 Barcelona.

b) En metàl·lic o xec registrat al Servei de Caixa del Parlament.

B U T L L E T A

Nom

Carrer Núm.

NIF Telèfon Fax

Població Codi postal

desitja subscriure's al ☐ **Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**

☐ **Diari de Sessions del Parlament de Catalunya**

☐ **Butlletí Oficial i al Diari de Sessions (subsc. conjunta)**

} ☐ Imprès
} ☐ Microfitxa

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 2 ... Amb aquesta finalitat, i amb data de de de

envia per núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 2

SIGNATURA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 93 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA.

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**.

13.000 PTA.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

120 PTA.

} IVA inclòs

Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

03006

9 770213 798001